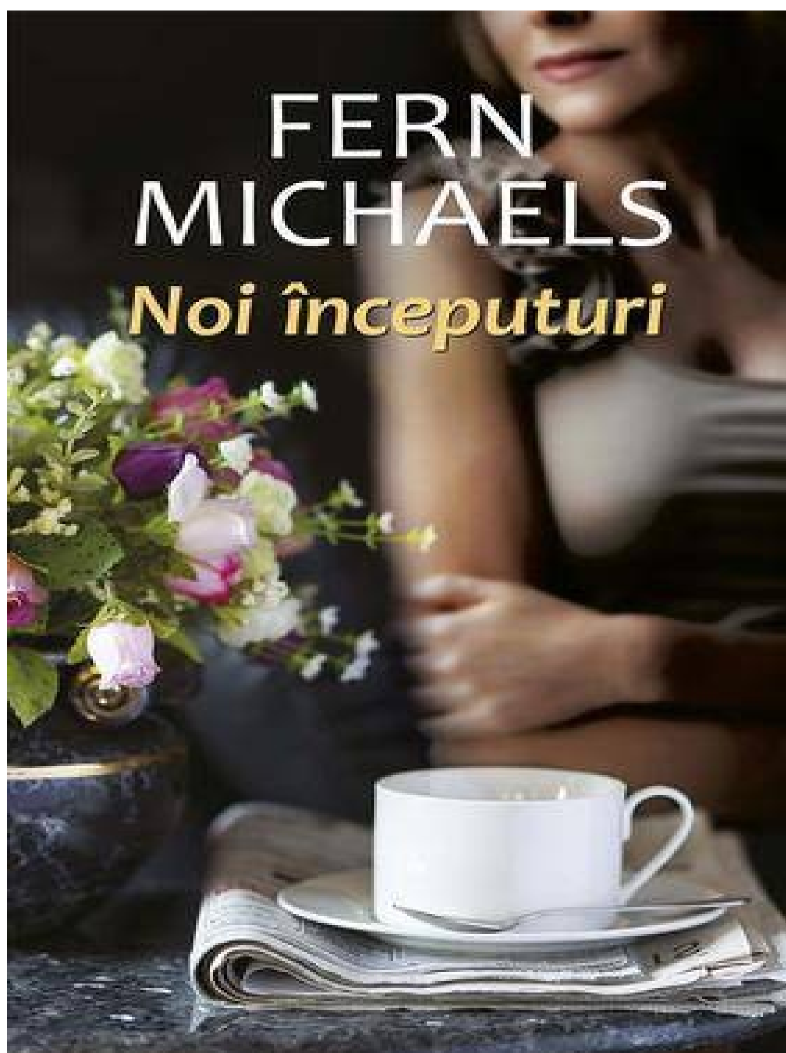

FERN MICHAELS
Noi începuturi

Traducere din limba engleză
Ileana Iorga

The Scoop
Fern Michaels, 2009

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
www.lirabooks. ro
2012 Litera
Editor: Vidraşcu şi fiii
Copertă: Andrei Gamarţ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MICHAELS, FERN
Noi începuturi/Fem Michaels; trad.: Ileana Iorga.
— Bucureşti: Litera, 2012
ISBN 978-606-93314-5-3
I. Iorga, Ileana (trad.)

821.111-31135.1

Capitolul 1

Charleston, Carolina de Sud

Fără nicio îndoială, a fost un adevărat eveniment. Nu că înmormântările ar fi, de regulă, un eveniment, dar când cineva de importanţa lui Leland St. John dădea colţul, devenea un eveniment notabil. Iar septetul de coarde care cântase în ploaia torenţială, conform uneia dintre ultimele dorinţe ale lui Leland, întărise şi mai mult această idee, umbrind orice alt fapt remarcabil ce ar fi avut loc în lume la acel moment.

Şi-apoi a mai fost şi ultima răbufnire a uraganului Blanche, care revărsase torente de ploaie peste participanţii la ceremonie înghesuiţi sub cortul bleumarin, sporind atmosfera de spectacol grotesc a adunării.

— Dar termină naibii odată! mormăi în barbă Toots Loudenberry, şi în timp ce preotul îşi continuă nestingherit discursul monoton, ea murmură şi bodogăni: Nimeni în lume nu este atât de bun cum îl descrii tu pe Leland. Tot ce ştii despre el este ceea ce ţi-am spus eu şi să fiu a naibii dacă ţi-am suflat măcar o vorbă din ce îndrugi tu acolo. A fost un om egoist, bogat şi bătrân. Punct.

Fiica lui Toots se aplecă mai aproape de mama ei şi încercă să-i şoptească prin vălul gros ce îi acoperea acesteia capul şi urechile:

— Nu poţi grăbi puţin lucrurile? Nu e ca şi cum am face-o pentru prima oară. Să fie al şaptelea sau al optulea soţ pe care-l îngropi? Bine că preotul i-a pomenit numele, că altfel nici n-aş fi ştiut pe cine mai băgăm în groapă. Şi mai trebuie să-ţi zic, mamă, te-ai întrecut pe tine însăţi cu toate florile astea.

Toots înţelese aluzia şi se ridică, întrerupându-l pe preot la mijlocul frazei.

— Îţi mulţumesc, părinte.

Mai dori să adauge şi că cecul aferent serviciilor lui fusese deja expediat, dar îşi muşcă limba şi, făcând un pas înainte, puse trandafirul ofilit din mână pe capacul

coşciugului de bronz. Ieşi apoi, dând ocazia şi celorlalţi participanţi să o urmeze în afara cortului provizoriu, deschis pe toate cele patru laturi. Se trezi dintr-odată cu apa până la glezne, înjură cu sete, şi străbătu drumul mustind de apă până la limuzina ce-o aştepta şi care urma să o ducă acasă.

— E tipic pentru tine, Leland. Nu puteai să mai aştepţi încă o săptămână, ca să se termine şi sezonul ploios? Acum mi-am distrus pantofii. Şi pălăria, şi costumul. Păcat că nu ştii cât de mult au costat toate astea. Dacă ai fi ştiut, ai mai fi aşteptat încă o săptămână ca să mori. Întotdeauna ai fost un egoist. Şi uite unde te-a adus egoismul ăsta. Eşti oale şi ulcele.

— Ce tot bombăni acolo, mamă?

Toots se strecură în limuzină şi îşi aruncă cât colo pantofii uzi din picioare. Îşi scoase şi pălăria neagră îndoliată. Se întoarse spre fiica ei, Abby, care arăta ca un şoarece înecat, şi spuse:

— Dintre toţi soţii mei, Leland mi-a plăcut cel mai puţin. Nu pot să sufăr faptul că a mai trebuit să particip şi la înmormântarea lui în aceste condiţii. El a fost singura mea greşeală. Dar, dacă mă gândesc bine, o greşeală din opt nu e chiar aşa de rău.

Abby se întinse după pachetul de şerveţele de hârtie de lângă sticla de şampanie ce părea să însoţească orice limuzină.

— De ce nu l-ai incinerat pur şi simplu?

Toots oftă.

— Am vrut. Dar Leland a precizat în testament că vrea să fie înmormântat cu fanfara asta nenorocită. Trebuie să onorăm ultimele dorinţe ale unui om. Ce fel de persoană aş fi eu dacă nu i le-aş onora pe ale lui, chiar dacă a fost un nemernic?

— Nu vrei să spui mai bine că dacă nu-i onorai acele ultime dorinţe, banii lui nea cutare ăsta ar fi ajuns la urşii polari din Arctica?

— Şi asta, admise Toots oftând.

Femeia născută Teresa Amelia Loudenberry – Toots pentru prietenele ei – îşi îndreptă atenţia spre fiica ei.

— Cât stai cu mine, draga mea?

— Am avion la ora patru. L-am lăsat pe Chester cu o dădacă, şi lui Chester nu-i plac dădacele. Am timp doar să ciugulesc ceva la pomană, să mă schimb în nişte haine uscate şi să o şterg de aici. Nu auzi California cum mă strigă? Nu te uita aşa la mine, mamă. Nici măcar nu l-am cunoscut pe tipul ăsta cu care te-ai măritat. L-am întâlnit o singură dată la nunta voastră şi cu asta am rezumat întreaga mda relaţie cu el. Dacă îmi amintesc bine, ziceai că este un bărbat încântător. Mă aşteptam să văd unul. Nu mi s-a părut a fi. Asta e tot ce pot să spun.

— Poate că ar fi trebuit să spun mai bine un şarpe încântător, reflectă Toots. Leland era ca un cadou minunat ambalat, dar care, odată deschis, devenea destul de ordinar. Am fost şocată, dar îl luasem deja de bărbat, aşa că a trebuit să mă descurc cum am putut. Acum nu mai este, aşa că poate ar fi mai bine să nu-l mai vorbim de rău. Voi ţine doliu timp de zece zile ca să păstrez aparenţele, şi-apoi îmi voi vedea de viaţa mea. Am de gând să-mi găsesc un hobby care să mă ţină ocupată. Sunt sătulă până peste cap de fapte bune. Oricine poate să facă asta. Oricine poate să planteze şi să crească trandafiri unicat. Eu am nevoie de ceva diferit, ceva provocator. Ceva în care să-mi înfig dinţii. Şi încă ceva. Leland purta proteză dentară. Noaptea, o ţinea într-un pahar în baie. N-am putut să mă obişnuiesc niciodată cu asta. Şi în plus, nu era nici chiar atât de bun la pat.

— Cred că e mai mult decât aveam nevoie să ştiu vreodată, mamă.

— Spuneam doar aşa, Abby. Nu vreau să crezi că bătrâna ta mamă este insensibilă. Trebuie să recunoşti totuşi că am avut şapte mariaje fericite. Ar fi trebuit să-mi arunc jartiera de mireasă atunci când a murit Dolph.

Dar am făcut asta? Nu, nici pomeneală. L-am lăsat pe Leland să mă cucerească, cu tot cu protezele lui. Uneori

viaţa este atât de nedreaptă. Dar de-ajuns cu lamentările. Spune-mi cum mai merge treaba în însorita Californie. Ce mai e pe la serviciu? Vreo bârfă fierbinte recentă? Cine ce mai face cui în Hollywood?

Abby Simpson, fiica lui Toots din prima căsătorie cu John Simpson, marea dragoste incontestabilă a vieţii lui Toots, lucra ca reporter la un tabloid de mâna a treia, *The Informer*, cu sediul în Los Angeles. Era doar o jurnalistă începătoare, ceea ce însemna că trebuia să cutreiere oraşul ca să-şi găsească singură ponturile şi informaţiile şi-apoi să le dezvolte spre satisfacerea apetitului fără margini al publicului pentru bârfele de la Hollywood.

— Rodwell Archibald Godfrey, numit şi Rag[1] de noi, slugile, m-a chemat în biroul lui şi mi-a spus că vrea mai multe rezultate. De unde să le scot dacă nu răsuflă nimic în afară? Toate ziarele importante par să fie la curent cu toate zvonurile înaintea tuturor. Cred că e doar o altă modalitate de a-mi spune că nu este mulţumit de munca mea. Mi-am trimis CV-ul şi la celelalte tabloide, însă au personalul complet şi nu mai angajează pe nimeni nou. Fac tot posibilul. Reuşesc doar să-mi plătesc lunar ipoteca şi îmi mai rămâne destul cât să cumpăr mâncare pentru câine. Nu, nu mă poţi ajuta, mamă. Vreau să mă descurc singură, aşa că nu vreau să începem această discuţie. Voi reuşi. Aproape că o simt. Apropo, am adus cu mine un teanc de numere viitoare să le citeşti. Am articole interesante în fiecare.

— Nu mă pot obişnui cu ideea că voi inventaţi toate lucrurile astea, şi apoi se mai şi adeveresc. Şi că publicaţi cu săptămâni înainte ce se întâmplă, spuse Toots.

Abby râse.

— Nu este chiar aşa, dar nu eşti departe de adevăr. Ei bine, am ajuns acasă, şi mai ai şi oaspeţi. Te pricepi grozav să organizezi o înmormântare, mamă.

— Eveniment, draga mea. Înmormântare e un cuvânt prea plictisitor. Te duce cu gândul la tot felul de lucruri

---

1 1 Rag – zdreanţă, om de nimic

deprimante.

Abby râse, ieşind din limuzină, şi urcă treptele spre veranda largă a casei mamei ei.

Ambele femei se grăbiră către camerele lor de la etaj, pentru a se schimba în haine uscate, înainte de a-i întâmpina pe oaspeţii care veniseră să-şi exprime condoleanţele.

Toots se privi în oglinda lungă din camera ei. Da, părea cam dărâmată, dar nu-i aşa că o văduvă ar trebui să arate puţin dărâmată?

— Negrul nu este culoarea care mă avantajează, murmură ea pentru sine lăsându-şi morman costumul îndoliat pe podeaua sălii de baie. Se îmbrăcă cu altă rochie neagră, adăugă un şirag de perle, se pieptănă, se dădu cu puţin parfum şi se simţi îndeajuns de împrospătată pentru a merge la parter şi a socializa pentru mai bine de o oră şi ceva.

Înmormântările erau o risipă atât de mare de timp. Chiar şi momentele de după ceremonia propriu-zisă părură să dureze o eternitate. Tot ce-şi dorea era să se retragă în salon pentru a lectura teancul de tabloide pe care Abby i le adusese. Pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut Toots vreodată că era avidă după bârfa din tabloide. Însă acum, avea o datorie de dus la îndeplinire şi asta era exact ceea ce va face. Va avea toată seara la dispoziţie pentru a citi preţioasele ei tabloide şi pentru a degusta puţin vin în timpul acela. Va bea pentru Leland, şi aşa va încheia acest capitol din viaţa ei.

Era timpul să meargă mai departe şi se putea lăuda că se pricepea de minune la asta.

Capitolul 2

În secunda în care ultimul invitat ieşi pe uşă cu ceva mâncare la pachet, Toots, uşurată, o luă la fugă pe scări şi se îndreptă spre baia ei de aproximativ treizeci de metri pătraţi, unde începu să se pregătească pentru relaxare.

Mai făcu încă două drumuri la imensul ei jacuzzi pentru a-şi aduce grămada de tabloide, patru lumânări parfumate, o sticlă de vin şi paharul ei de vin favorit din sticlă Baccarat. Mai zăbovi un minut pentru a se decide ce sare de baie să folosească şi, în final, se opri la iasomia stelată pentru că aroma aducea mai mult sau mai puţin cu cea originală a florii. Devenise, până la urmă, o autentică frumoasă a Sudului.

Se dezbrăcă şi îşi aruncă hainele peste mormanul plouat aruncat mai devreme. Nu le va mai purta niciodată. Şi-apoi, reflectând puţin, pentru că ţinea la protocol, poate că-i va spune menajerei, Bernice, să le mai ţină până se terminau cele zece zile de doliu. Astfel nu ar fi trişat. Şi când te gândeşti că va trebui să se îmbrace în negru pentru încă zece zile, o culoare ce o făcea să pară de-a dreptul ştearsă. Dacă punea la socoteală şi ziua de azi, mai rămâneau doar nouă. Ei bine, ziua de azi era sigur pusă la socoteală.

Toots inspiră lacom aroma delicioasă ce emana din jacuzzi. Minunat! Se scufundă în apa mătăsoasă şi oftă fericită. Se lăsă pe spate şi savură primele momente de baie îmbătătoare înainte de a se ridica pentru a-şi turna un pahar din vinul spumos pe care Leland îl cumpărase din abundenţă pentru pivniţa lui.

— Pentru tine, Leland, zise Toots ţinând paharul de vin ridicat.

Apropie paharul de gură şi sorbi întreg conţinutul dintr-o înghiţitură lungă. Acum putea merge mai departe, îşi făcuse datoria pe deplin.

Îşi reumplu paharul, se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară. Fumatul era un obicei într-adevăr îngrozitor, dar nu-i păsa. Era prea bătrână pentru a-şi mai face griji pentru ce era bun sau rău pentru ea. Acum nu voia decât să-şi trăiască viaţa şi nu stătea o clipă să se gândească că ţigările ar fi putut împiedica în vreun fel acest lucru. Şi-apoi, se putea lăuda cu toate viciile posibile. Îi plăceau viciile pentru că reprezentau nişte subiecte de conversaţie

absolut încântătoare. Îi plăcea să bea, să fumeze, adora dulciurile şi avea un dulap plin cu tabloide. Se convinsese de multă vreme că a fi vegetariană compensa pentru toate celelalte obiceiuri proaste. Nenorocitul ăla, Leland, o bătuse mereu la cap pentru deprinderile ei dezgustătoare, cum le numea el.

— La naiba cu tine, Leland!

Toots era deja la al treilea pahar de vin şi la pagina patru a revistei pe care o lectura, când îşi dădu seama că nu-şi putea aminti ce anume tocmai citise. Ce se întâmpla cu ea? Nimic, niciodată, nu se interpusese între ea şi lectura tabloidelor ei dragi. Până acum. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze ce anume se interfera cu universul ei.

Ceva pândea undeva în interiorul ei. Nu era Leland, pe el îl ştersese deja din minte. Abby era bine, cel puţin pentru moment. Se simţea oare fără perspectivă? Avea nevoie de un alt bărbat în casă? La naiba, nu, nici pomeneală. Atunci, ce o deranja? Cele nouă zile de doliu pe care şi le permisese? pufni. Orice femeie de valoarea ei ar putea să treacă prin cele nouă zile de doliu luând în oraş micul dejun, prânzul şi cina în fiecare zi. Dacă mai adăuga şi nişte cumpărături, totul era perfect.

Pe la al patrulea pahar de vin, Toots decise că avea nevoie de… nu, nu avea nevoie, îşi dorea să stârnească nişte valuri. Avea nevoie de puţină distracţie în viaţă. Gândurile o purtară la vremurile când era tânără şi plină de vervă şi cinism împreună cu prietenele ei. Acele prietene pe care nu le avusese îndeajuns prin preajmă în ultimii douăzeci de ani. Îşi trimiseseră e-mailuri, se sunaseră şi îşi trimiseseră felicitări de Crăciun, însă viaţa le ţinuse cumva departe una de cealaltă. Poate că era timpul să le sune şi să le invite la ea pentru o vizită. Până la urmă, ele erau naşele lui Abby. Tuturor li se păruse ciudat ca fiica ei să aibă trei naşe. În special dobitocului ăluia de Leland. Ei nu i se păruse nimic ieşit din comun. Şi nici prietenelor ei.

Toots aruncă o privire spre sticla de vin. Era goală! Ieşi din cadă, se şterse cu un prosop enorm, se dădu cu pudră de corp, se îmbrăcă cu o cămaşă de noapte neagră – în ton cu doliul – şi se îndreptă clătinându-se spre micul birou din dormitorul ei. Nu era un birou propriu-zis, doar o măsuţă unde îşi scria biletele către persoane pe care nu dădea doi bani, plătea cele câteva facturi de care nu voia să ştie administratorul ei şi îşi folosea laptopul pentru a verifica de câteva ori pe zi site-urile mondene TMZ şi *Page Six.*

Toots porni laptopul şi începu să scrie un e-mail prietenei ei Mavis, care locuia în Mâine, într-o căsuţă de şindrilă, în apropierea oceanului.

„Vreau să vii pe la mine, Mavis. Ai avut dintotdeauna cele mai bune idei. Cât de repede poţi ajunge aici? Apropo, tocmai lam înmormântat pe Leland astăzi şi sunt cam deprimată.”

Cinci minute mai târziu, laptopul o anunţă că a primit un răspuns.

„Cu părere de rău, Toots, dar nu-mi pot permite o excursie ca asta. Nu o pot părăsi pe Coco, căţeluşa mea. În ultima vreme ea mi-a fost singura prietenă adevărată. Îmi pare rău că a murit câinele tău, Leland. Nici nu ştiam că ai avut un câine. Este îngrozitor când îţi mor animalele de companie dragi. Îmi pare rău, Toots, mi-ar plăcea să te văd, dar pensia mea nu poate acoperi la acest moment astfel de cheltuieli.”

Toots clipi des. Ce straniu că Mavis se gândise că Leland fusese un câine. Se întrebă de ce oare făcuse asta şi apoi, pricepu dintr-odată la ce se referise vechea ei prietenă.

Apăsă pe butonul de *RĂSPUNS*:

„Îţi trimit un bilet clasa întâi pentru tine şi Coco. Leland a fost soţul meu.”

Răspunsul din partea lui Mavis fu următorul: *„Ha, ha, ha, am uitat că te-ai remăritat. Foarte rău, foarte trist. Vei trece peste asta, Toots, aşa cum faci tu mereu. Accept*

cu bucurie biletele şi de-abia aştept să te văd. A trecut prea mult timp. Vin şi celelalte?"

Toots replică imediat: *„Acum mă ocup de asta. Mai multe veşti mâine."*

Următorul e-mail al lui Toots fu pentru Sophie, care se măritase cu un crai, acum cu un picior în groapă şi cu celălalt alunecând pe-o coajă de banană, conform spuselor lui Sophie din ultimul ei mesaj. Fără nicio îndoială, toate cele patru prietene erau la curent cu ura pe care io purta Sophie soţului său şi că doar poliţa de asigurare de cinci milioane de dolari pe care o încheiase pe numele acestuia cu ceva ani în urmă o mai ţinea să aibă grijă de el mai mult sau mai puţin. *„Mai stau doar cât să-mi iau recompensa, şi-apoi mi-am luat zborul*", afirmase ea.

„Sophie, îţi scriu pentru a te invita pe la mine. Sunt dispusă să-ţi trimit un bilet dacă îţi poţi elibera programul. A trecut prea mult timp de când ne-am văzut ultima oară. Am o idee pe care cred că tu şi celelalte o veţi găsi interesantă. Va fi ca pe vremuri."

Răspunsul lui Sophie veni atât de repede încât Toots fu luată prin surprindere. *„Nu-i pot lăsa aici singur. Păsăroiul ăsta bătrân nu vrea să moară odată. N-am plătit muntele ăla de prime de asigurare ca să rămân acum cu buza umflată, în plus, vreau să-l treacă toate apele în fiecare zi întrebându-se dacă am de gând să-i mai dau medicamentele şi să-l hrănesc. Ceea ce, bineînţeles, o voi face. Ce fel de persoană aş fi dacă n-aş face asta?"*

Ei bine, decise Toots, erau pe aceeaşi lungime de undă. *„Nu te îngrijora, Sophie. Îţi voi face rost de o infirmieră care să stea cu bărbatul tău în permanenţă. Vii atunci? Apropo, lam înmormântat pe Leland astăzi"*

Sophie răspunse într-un suflet: *„în regulă, îmi voi elibera programul care nu este chiar un program. Anunţă-mă doar data plecării. Cine este Leland?"*

Toots îi trimise imediat un e-mail. *„Voi reveni cu informaţia privind data. Leland a fost soţul meu. Acum trebuie să fin alea zece zile de doliu. Mai sunt doar nouă*

dacă pui şi ziua de azi la socoteală şi poţi să fii sigură că număr şi ziua de azi. Poţi să iei exemplul meu şi vei şti cum este, astfel încât să fii în temă cum să te comporţi când ratatul ăla cu care te-ai măritat dă ortul popii. Doliul este dificil. Trebuie să faci lucrurile aşa cum trebuie altfel lumea te va vorbi de rău."

„Al câtelea este Leland?" întrebă Sophie. *„Dacă stau să mă gândesc bine ai fost măritată de mai multe ori ca Elizabeth Taylor."*

Toots răspunse repede: *„Leland a fost al optulea, şi nu mai am de gând să mă mai mărit vreodată. Mai multe veşti mâine. Acum trebuie să-i scriu Idei. Ea se lasă mai greu convinsă. Îţi mai aduci aminte cât ne uram una pe cealaltă şi pretindeam că nu e aşa? Cred că încă îmi poartă pică pentru că m-am măritat cu tipul pe care-l voia ea. Ar fi văduvă acum dacă nu făceam eu asta. Am încercat să-i explic că el n-a fost mare lucru, doar că avea toată grămada aia de bani."*

Toots nu mai aşteptă vreun răspuns şi îi trimise imediat un e-mail Idei. Fu cât se poate de succintă. *„Ida, sunt Toots. Îţi scriu ca să te invit la mine. Mavis şi Sophie au fost de acord să vină, şi va fi ca pe vremuri. Am un plan, Ida, şi vreau să ne implicăm toate. Sper că nu mai eşti încă supărată pe mine. E timpul să îngropăm securea războiului şi să uităm de toate nimicurile. Crezi sau nu, ţi-am făcut o favoare când ţi lam suflat pe acela cum l-o fi chemând. Nici măcar banii lui nu au compensat mariajul nostru plictisitor. Dar trebuie să recunosc că era de treabă şi atent. Aşa că, ce părere ai? Apropo, lam înmormântat pe Leland astăzi. Sunt în doliu şi mai am nouă zile de suportat."*

Răspunsul Idei fu scurt şi concis: *„Vin şi eu. Spune-mi când vrei să sosesc. O, vai, ce mai plâng pentru Leland!"*

Toots îşi frecă palmele şi închise laptopul. Era pe val, aproape că o simţea. Cu toate că n-avea niciun indiciu despre marele ei plan, oricare ar fi acela. Îi va veni ei o idee. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Capitolul 3

Toots se trezea dintotdeauna la ora cinci dimineaţa în fiecare zi a săptămânii, fără excepţie, însă astăzi, în a zecea şi ultima ei zi de doliu, se trezi la ora trei, mai exaltată decât fusese de ani de zile. Sophie, Mavis şi Ida urmau să ajungă la primele ore ale dimineţii. Astăzi era ziua ei „de acţiune”.

Din obişnuinţă, îşi făcu repede patul. Bernice, prietena şi menajera ei, putea să se ocupe mai târziu de şters praful şi de aspirat. Această zi va fi un nou început pentru ea. Voia să îşi trăiască viaţa ca o femeie cu jumătate din vârsta ei, şi nu ca o cârcotaşă bătrână care îşi îngropa soţii ca pe nişte comori antice, ca să-şi petreacă apoi restul zilelor ridicându-le statui. Nu, nu, nu, nu era genul ei.

Încântată că putea în sfârşit să arunce hainele de doliu, Toots alese din garderobă o bluză de un roz aprins, strălucitor, asortată cu o fustă de culoarea cireşei. Era puţin mai înaltă de un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri şi, din fericire, nu se cocoşase ca multe alte femei de vârsta ei. Părul ei şaten-roşcat încă mai strălucea. Bineînţeles că îşi vopsea părul, dar acesta era unul din secretele ei. Şi-l prinse într-un coc lejer în creştetul capului. *„Nu-i rău pentru o femeie de şaizeci şi cinci de ani”,* gândi ea admirându-se în oglinda înaltă. Trei dintre soţii ei îi spuseseră că semăna cu Katharine Hepburn, cu toate că nici în ruptul capului nu-şi mai amintea care dintre ei. Oricum nu mai conta. Îşi trimise un zâmbet în oglindă. Culorile erau aprinse, dar după zece zile de negru, plănuia să împrumute toate culorile curcubeului de acum înainte. Fără soţi, aşa că nu va mai avea nevoie de negru. Cu gândul acesta, Toots scoase tot ce era de culoare neagră din şifonier şi le aruncă în coşul de rufe murdare. Va dona toate aceste haine societăţilor caritabile. Odată îndeplinite toate acestea, Toots coborî la parter, în bucătărie, încăperea ei favorită din toată casa.

Podeaua din lemn vechi de pin lucea ca aurul topit. Şi în lumina răsăritului, Toots ştiu că ferestrele proaspăt spălate vor străluci ca diamantele. Împreună cu Bernice petrecuse toată ziua anterioară frecându-le şi lustruindu-le cu oţet alb şi hârtie de ziar. Covoare roşii şi verzi ca smaraldul fuseseră întinse pe podea ca nişte ornamente de Crăciun. Dulapurile roşii făcute la comandă, pe care Leland le numise ostentative şi ieftine, erau aliniate pe trei dintre pereţi. Pe cel de-al patrulea trona un şemineu făcut din pietre mari pe care le culesese chiar ea din munţii din Carolina de Nord. Leland considerase asta de prost gust. Ea îi amintise că aceasta era casa ei şi că era liber să locuiască în casa de oaspeţi în orice moment. El alesese să rămână, dobitocul. Însă nu mai comentase nimic după aceea. Ei bine, Leland era oale şi ulcele acum, şi ea putea să-şi vopsească pereţii şi în culoarea violet dacă dorea.

Gonind toate gândurile legate de răposatul ei soţ, Toots făcu un ibric de cafea, îşi găsi ţigările în sertarul din bucătărie unde îşi ascundea şi provizia ei secretă de batoane de ciocolată PayDay. Când termină de preparat cafeaua, îşi umplu ceaşca ei favorită marca Maxine. Cu ţigările şi cafeaua în mână, se duse afară pe veranda din spatele casei.

Adora momentul acesta al zilei. Păsările începeau să se trezească şi sunetele melodioase ale ciripitului lor îi încântau auzul. Florile şi arbuştii mai păstrau încă roua proaspătă a dimineţii. Pământul abia săpat din grădina vecinului ei umplea aerul, amintindu-i că mai era puţin şi venea vara. Buchetul de iasomie ce înflorea noaptea, pe care-l culesese seara trecută, stătea cuminte într-o vază, pe o masă de colţ din răchită, răspândind în jur parfumul lor îmbătător. Dumnezeule, cât de mult iubea acest loc! Nu-şi putea imagina un altul pe lume în care ar fi putut trăi.

Înghiţind o gură mare de cafea, Toots îşi revizui în minte lista „de acţiune”. Împreună cu Bernice trudise din greu cu o zi înainte pentru a face curăţenie în mare parte înăuntru şi în afara casei. Pete, grădinarul şi vechiul ei

prieten, curăţase rondurile de flori de buruieni, tunsese arbuştii, tunsese gazonul, apoi curăţase cei doi stejari de crengile uscate. Cutiile cu boabe pentru privighetori fuseseră reumplute, şi împrăştiaseră prin grădină porumb uscat pentru veveriţe, în speranţa că acestea vor sta departe de mâncarea păsărilor, dar ştia că era o cauză pierdută. Însă făcea acest lucru în fiecare an şi nu vedea niciun motiv pentru care să se oprească. Se obişnuise cu o anumită rutină, pe care îi plăcea să o respecte de cele mai multe ori, însă acum simţea în interior o dorinţă, ceva ce nu fusese capabilă să înăbuşe de la moartea lui Leland. Cea mai credibilă concluzie la care ajunsese până acum era că un fel de nelinişte îi cuprinsese toată fiinţa. Oare aşa te simţi când îmbătrâneşti? Pierdută, fără nicio perspectivă? Nu! Nu! Nu! Nu-şi va plânge de milă sub nicio formă crezând aşa ceva.

Cele mai bune prietene ale ei din întreaga lume veneau să o viziteze. Proasta dispoziţie nu-şi avea locul, îi plăcea să-şi amintească de toate lucrurile bune din viaţa ei pentru care trebuia să fie recunoscătoare. La şaizeci şi cinci de ani era sănătoasă tun, conform ultimul control medical de acum trei luni. Avea o fiică frumoasă, care părea să se descurce foarte bine la Los Angeles. Prietenii ei cei mai dragi erau încă în viaţă. Avea mai mulţi bani decât JPMorgan Chase, cel puţin astăzi, şi nici nu vedea această situaţie să se schimbe în viitorul apropiat. Viaţa ei era minunată.

Mai luă o gură din cafea acum rece, îşi mai aprinse o ţigară şi inhală adânc înainte de a elibera fumul înţepător în aerul curat. Ida îi va face zile negre când va auzi că nu s-a lăsat de fumat. Nu era de mirare – pentru Ida, tot ce te făcea să te simţi bine în viaţă îţi făcea, de fapt, rău. Până şi să respiri era rău, după părerea ei. Mavis spunea că Ida suferea de ceea ce doctorii numeau tulburare obsesiv-compulsivă, sau OCD[2], orice ar fi însemnat asta. Nu mai avea nimeni fixuri în lumea asta? Şi de ce orice boală

---

2 OCD – obsessive compulsive disorder (n.tr.)

trebuia să fie redusă la iniţiale?

„Noi începuturi”, gândi Toots mergând înăuntru pentru a-şi reumple ceaşca de cafea. Începuturi nou-nouţe. Niciun soţ care să o sâcâie – nu că vreunul ar fi făcut asta vreodată însă pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, Toots era pe picioarele ei. Nu era sigură dacă-i plăcea sau nu. Avusese întotdeauna alături pe cineva din familie, chiar şi dintre rudele mai îndepărtate, sau, cu ajutorul lui Dumnezeu, un soţ cu care să se râcâie. Cu Abby pe Coasta de Vest şi prietenele ei împrăştiate în lungul şi-n latul ţării, Toots îşi dădu seama că trăise, de fapt, sentimente de pierdere, se simţise nedorită. La naiba! Oricine are nevoie întotdeauna de ceva. Ea va găsi pur şi simplu o nouă nevoie, o va umple şi va trăi din plin.

Nefiind genul de persoană care să-şi plângă prea mult de milă, Toots mai bău încă două ceşti de cafea şi mai fumă încă trei ţigări înainte de a-şi pregăti un castron de cereale Froot Loops combinate din plin cu mult zahăr şi lapte integral. La gândul obiceiurilor ei rele izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce naiba faci la ora asta râzând ca nebuna în bucătăria *mea*? o întrebă Bernice din uşa de la intrare, de unde îşi privise stăpâna nebună, pe care o iubea mai mult decât îl iubise vreodată pe răposatul ei soţ.

Toots aproape că sări în sus de surprindere.

— La naiba, Bernice, m-ai speriat de moarte! Nici n-am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Aş putea să te întreb acelaşi lucru. De ce ai venit aşa de devreme?

— Avem o grămadă de lucruri de făcut azi. Ai spus-o şi tu aseară. Toate acele prietene sclifosite ale tale vor sosi în curând. N-aş vrea să creadă altceva decât că ai trăit aici ca o regină. Sunt la comanda ta. Îţi aminteşti cum m-ai învăţat să spun asta după ce ţi-a murit al treilea soţ?

Toots făcu o grimasă. Nu-şi putu aminti un astfel de lucru, dar încuviinţă din cap oricum. Bernice era mai mult o prietenă decât o angajată. Când Toots îi spusese de vizita prietenelor ei care aveau să vină în curând, Bernice nu

fusese deloc încântată. Nedorindu-şi să se simtă lăsată pe dinafară, Toots o rugase să o ajute cu câteva treburi suplimentare, sperând că aceasta se va simţi inclusă, parte din gaşcă, însă în schimb Bernice reacţionase ca şi cum ar fi fost înţepată de un roi furios de albine şi murmurase apoi ceva legat de faptul că era doar o angajată şi nimic mai mult.

— O, încetează odată! Te comporţi ca un copil. Nu este nevoie să rămâi cât timp fetele sunt aici. Sunt sigură că ai o grămadă de activităţi cu care să-ţi ocupi timpul.

Toots şi Bernice ştiau amândouă că asta era o prostie. Familia lui Bernice era formată doar dintr-un fiu pe care nu-l mai văzuse şi de care nu mai auzise nimic de vreo patru ani şi care se presupunea că umbla prin lume căutându-şi rădăcinile.

— Dacă n-ai fi şefa mea, ţi-aş spune să mă pupi pur şi simplu în fundul meu zbârcit, spuse Bernice mucalită.

— Da? Şi tu dacă n-ai fi angajata mea favorită, ţi-aş spune că eşti concediată. Uite aşa, îi replică Toots prompt.

— Ai băut toată cafeaua? întrebă Bernice.

— Da, ce-ţi pasă? ţinându-i isonul. Eşti cumva poliţia cafelei în dimineaţa asta?

— Ştii că-mi place să beau cel puţin trei ceşti de cafea înainte de a mă apuca de treabă. Mai fă un ibric în timp ce îmi fac nişte pâine prăjită.

— Da, să trăiţi, doamnă! zise Toots, zâmbind.

Aceasta era rutina lor normală de dimineaţă. Bernice era puţin posesivă, în sensul bun al cuvântului, când venea vorba de prietenia ei cu Toots. Adevărul însă era că, dacă Bernice ar fi părăsit-o, Toots s-ar fi întins la pământ şi ar fi murit. Se consolă cu ideea că, odată ce Bernice ie va cunoaşte pe fete cu ocazia acestei vizite, mai ales că vor fi toate la un loc, se va da pe brazdă. Vor avea destul timp să trăncănească şi să se cunoască mai bine din nou, asta incluzând-o şi pe Bernice.

Sună telefonul, alarmând-o pe Toots. În opt mariaje învăţase că telefoanele dimineaţa devreme şi noaptea

târziu nu aduceau niciodată veşti bune. Ezită înainte să răspundă, apoi îşi aminti că nu mai avea niciun soţ de îngropat.

— Da? răspunse ea cu o voce vioaie.

— Mamă, chiar eşti trează la ora asta îngrozitor de matinală sau doar pretinzi asta? întrebă Abby.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Fiindcă eşti pe Coasta de Vest probabil înseamnă că acum îţi termini munca de noapte. Ce se întâmplă? Tu de ce mă suni la ora asta imposibilă? Eşti bine, nu-i aşa? întrebă Toots neliniştită.

— Depinde ce înţelegi prin bine. Sunt sănătoasă? Da. Ipoteca mea e plătită? Da. Chester este bine? Răspunsul este da şi la această întrebare.

Abby oftă. Chester era ciobănescul german pe care ea îl adoptase cu trei ani în urmă în ziua de Crăciun. Abby îl numea pe scurt *Iubiţelul meu dulce*, însă Chester nu răspunsese niciodată la acest nume de alint.

Toots îşi cunoştea fiica şi ştia că nu ar fi sunat-o la această oră a zilei, sau atât de dimineaţă, după cum era cazul, decât dacă o frământa ceva cu adevărat.

— Deci, care este problema? Este vorba de un bărbat? Dacă ai întâlnit un alt dobitoc care are nevoie să-i porţi tu de grijă să ştii că mă urc în primul avion spre tine.

Abby ignoră remarca zeflemitoare.

— Mamă, tocmai am primit nişte veşti îngrozitoare. Se pare că dragul nostru de Rag are probleme. Tot personalul ştia că are o problemă cu jocurile de noroc, doar că nu am ştiut în ce măsură. Ieri după-amiază am avut o întâlnire de lucru şi ne-a anunţat că va scoate *The Informer* la vânzare. A spus că s-a săturat de muncă, dar ştim cu toţii că face asta pentru a-şi plăti datoriile. Îşi petrece mare parte din weekenduri în Vegas. Nici nu ştiu cum o să fac să-mi găsesc un nou loc de muncă. Fiind şi într-una din dispoziţiile lui răutăcioase, ca de obicei, ne-a mai spus şi că una din condiţiile vânzării ziarului va fi probabil renunţarea la toţi angajaţii vechi. Mi s-a tăiat

respiraţia, mamă.

— O, draga mea, este groaznic! Din tot ceea ce mi-ai spus despre el, s-ar putea să se descurce până la urmă şi să renunţe la idee. Mi-ai mai spus tu că din când în când vă ameninţă că va vinde şi nu o face niciodată. Ţine-te tare până când vei şti ceva concret. Acum, doar de curiozitate, dar ştii cumva cam cât cere pentru ziar? întrebă Toots, deja în minte răsărindu-i o idee.

— Nu ştiu, mamă. Sunt sigură că The Globe sau The Enquirer îl vor lua pe doi bani dacă este scos într-adevăr la vânzare. Şi dacă fac asta, au o grămadă de oameni pe care să-i folosească sau cu care să-şi facă treaba. Mă indignează pur şi simplu ideea că obiceiurile proaste ale unei persoane ne pun pe mine şi pe alţi oameni în situaţia să nu avem locuri de muncă. Urăsc doar gândul că va trebui să trăiesc din ajutorul de şomaj.

— Abby, te-ai putea întoarce acasă. The Post and Courier te-ar angaja imediat. Ştii asta.

Amanda Lawford, proprietara şi editoarea de la The Post and *Courier,* lucrase împreună cu Toots în cel puţin o duzină de comitete şi îi spusese de mai multe ori că dacă Abby s-ar fi hotărât vreodată să se mute înapoi în Charleston, ea ar fi angajat-o imediat în departamentul de investigaţii. Abby nu fusese interesată. Poate de această dată lucrurile stăteau cu totul şi cu totul altfel.

— Mulţumesc, mamă, dar mai bine nu. Am douăzeci şi opt de ani. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să mă întorc acasă cu coada între picioare. În plus, Amanda Lawford mă vrea prin preajmă doar pentru a mă întâlni cu fiul ăla tolomac al ei.

Toots râse.

— Aici ai dreptate. Întreabă mereu de tine când mă întâlnesc cu el.

— Spune-i că i-am transmis salutări data viitoare când îl vezi. Nu este un băiat rău, doar că nu e genul meu. Şi-apoi, nu m-aş putea întâlni în veci cu un tip pe nume Herman. Îmi aduce aminte de emisiunea aia pe care o

urmăream când eram copil.

— *The Munsters*[3]! Toots râse amintindu-şi cum Abby stătea lipită de televizor pentru a viziona reluările vechiului serial şi, după câte ştia ea, nu pierduse niciun episod.

— Da, ăsta era. Deci, când sosesc toate naşele mele? Nu-mi vine să cred că ai pus la cale toată această vizită pentru toate la un loc. Cred că a trecut o veşnicie de când le-am văzut ultima oară.

— Vino acasă şi le poţi vedea şi tu, Abby. S-ar bucura nespus să te vadă, o încurajă Toots. Îţi cumpăr eu un bilet de avion.

— E un moment nepotrivit. Cu toate problemele ce urmează să lovească ziarul, nu cred că ar fi în interesul meu să-mi iau o vacanţă. În plus, abia m-am întors.

— Camera ta te aşteaptă dacă te răzgândeşti. Bernice este mai mult decât bucuroasă să o întreţină în fiecare zi în caz că te gândeşti vreodată să faci o vizită pe neaşteptate.

— Mulţumesc, mamă. Eşti cea mai bună din lume, dar în acest moment simţeam doar nevoia să-ţi plâng pe umăr. Voi găsi eu o soluţie. Pot lucra oricând pentru *Los Angeles Times.* Primesc e-mailuri de la fostul meu editor cel puţin o dată pe lună rugându-mă să mă întorc.

— Nu ţi-ar plăcea să scrii despre politicieni băţoşi şi despre guvern, spuse Toots.

O putu auzi pe Abby oftând adânc la celălalt capăt al firului.

— Dacă se ajunge la asta, o voi lua în considerare. Am facturi de plătit şi nu, nu-ţi voi permite să mă salvezi, aşa că mai bine să încheiem aici, OK?

Toots zâmbi, în ciuda reacţiei fiicei ei. Abby era exact ca şi tatăl ei. Independentă şi înverşunată.

— Cum vrei tu, draga mea. Doar ţine minte că te pot

---

3 Serial american ce avea ca temă viaţa de familie a unor monştri, în stilul familiei Adams (n.tr.)

ajuta dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă.

— Cum de m-am născut aşa de norocoasă cu o mamă ca tine? întrebă Abby.

— Asta a fost norocul tău, iubita mea, replică Toots.

Spera ca Abby să-şi amintească de aceste cuvinte şi peste şase luni.

Capitolul 4

Toots dădu năvală în bucătărie şi începu să scotocească prin sertare.

— Unde este carneţelul meu cu adrese? Ştiu că este pe aici, pe undeva.

— Este pe birou în camera ta. Aminteşte-ţi, întotdeauna îl ţii acolo, îi zise Bernice muşcând din pâinea prăjită.

— Bineînţeles! Ai dreptate. Oare ce-o fi fost în mintea mea? replică Toots.

— Nimic, o înţepă Bernice.

— Încetezi odată? îi aruncă Toots peste umăr, urcând scările în grabă.

O auzi pe Bernice bombănind ceva în timp ce-şi regăsi agenda pe birou. Râse şi scutură din cap. Bernice fusese alături de ea încă de când Abby era doar un bebeluş. La vremea respectivă, Bernice abia rămăsese văduvă, cu un fiu mic, când răspunsese la un anunţ pentru un post de menajeră pe care Toots îl publicase în ziarul local din New Jersey. Când John Simpson, unica ei dragoste adevărată şi tatăl lui Abby, murise într-un accident de maşină, părăsiseră împreună oraşul New Jersey fără niciun fel de regrete. Bernice nu ezitase nici măcar o secundă când Toots o întrebase dacă vrea să vină cu ea în Charleston. Abby avea vreo cinci anişori pe-atunci. Oare unde zburaseră toţi anii ăştia?

Bernice o cunoştea mai bine decât toţi cei opt soţi adunaţi la un loc. Fusese alături de ea şi la bine, şi la rău.

Însă, oricât de dragă îi era ca prietenă, Bernice nu uitase niciodată poziţia ei de angajat. Toots avea încredere totală în ea.

Răsfoi paginile agendei până când găsi numărul de telefon al fiului ei vitreg, Christopher Clay. Se uită la ceas şi realiză că era probabil prea devreme să sune. Ei drăcie! Dacă şi Christopher semăna cu tatăl lui, înseamnă că se trezea odată cu găinile. Toots formă numărul, în ciuda diferenţei de fus orar de trei ore. Treaba asta era importantă. La naiba cu bunele maniere! în timp ce aştepta să îi răspundă, încercă să-şi amintească pe ce loc se afla Garland, tatăl lui Christopher, în rândul celor opt foşti soţi ai ei. Poate că al patrulea. Christopher era la internat când se căsătoriseră ei.

Toots îşi aminti că-i fusese teamă că băiatul o va vedea ca pe o mamă vitregă malefică, însă nici nu se pusese problema. Prima soţie a lui Garland, mama lui Chris, murise când acesta era doar un bebeluş. Aşa că fusese încântat de ideea de a avea o „mamă adevărată" şi se înţeleseseră de minune încă de la început. Chiar şi acum, Toots se gândea la el ca la fiul ei. Când Garland murise şi îi lăsase ei totul, ea cedase imediat toate milioanele lui

Chris, care abia începuse facultatea de drept. Păstrase doar căminul pe care-l împărţise cu soţul ei, din simplul motiv că la momentul respectiv tânărul nu era încă pregătit pentru responsabilitatea administrării unei case. Însă când venise vremea, ea îi dăduse lui Chris şi casa. Toots avea amintiri dragi din viaţa lor împreună. Spera că şi amintirile lui Chris erau la fel de plăcute.

— Sper că ai un motiv bun să suni la ora asta, oricine ai fi, îi răspunse o voce guturală de la celălalt capăt al firului.

— Christopher, bună dimineaţa! Sunt eu, Toots, cum îţi merge, dragă? zise ea veselă.

La Hollywood toată lumea îşi spunea dragă. Vocea de la telefon chicoti.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti tu. Typhoon[4] Toots, eşti singura persoană îndeajuns de nebună care să îndrăznească să mă sune la ora asta în plină noapte… dimineaţă.

Typhoon Toots era numele pe care Chris i-l dăduse în săptămâna în care el absolvise facultatea şi ea îi organizase în doar câteva ore cea mai grozavă petrecere din lume la care participaseră două sute dintre prietenii lui.

Toots zâmbi. Îl admirase şi îl respectase întotdeauna pe fiul ei vitreg şi era fericită că rămăseseră atât de apropiaţi de-a lungul anilor. Ştia că putea conta pe el pentru orice. Când Abby decisese să se mute la Los Angeles, gândul că Chris era acolo ca să o protejeze fusese pentru ea o mare uşurare. Era responsabil aşa cum fusese şi tatăl lui.

— Uite ce e, scuză-mă că te sun atât de devreme, dar este important, altfel n-aş fi îndrăznit. Chris, am nevoie de ceva consiliere juridică şi tu ai fost prima persoană la care m-am gândit. Mai mult, eşti în Los Angeles, un motiv în plus pentru care să apelez la tine.

— Îţi mulţumesc pentru votul de încredere, Toots. Ce se întâmplă în LA?

— Este vorba de Abby, zise ea. Are probleme.

— Drace! De ce n-ai spus nimic?

— Îţi spun acum. Şi, Christopher, nu e de viaţă şi de moarte. Cel puţin, nu la acest moment. Lui Toots îi trecuse prin minte să-l sugrume pe Rodwell Archibald Godfrey, dar păstră acest gând pentru ea. Bineînţeles, Abby este bine, sănătoasă, altfel n-aş fi apelat la tine acum. Are probleme la muncă.

— Încă mai lucrează pentru acel Rag?

Toots îi răspunse ferm, dar blând.

— Da, Christopher, încă mai lucrează pentru acel idiot. Îi place ce face, orice s-ar zice de bine sau de rău

4 Typhoon – uragan, taifun

despre asta.

— Nu e nevoie să o aperi, Toots. Sunt avocat în lumea divertismentului. Nici noi nu valorăm atât de mult în lumea juridică. Ei bine, în ce fel de necazuri s-a băgat Abby?

Aşa mai mergea; îi amintea de ce se măritase cu Garland. Fusese un bărbat isteţ şi avea toţi dinţii în gură. Aşa tată, aşa fiu.

— Proprietarul ziarului are nevoie de bani pentru a-şi plăti datoriile de la jocurile de noroc. Şi-a anunţat tot personalul că va vinde ziarul.

Christopher râse.

— Şi ce legătură are asta cu Abby? Nu vrea să lucreze pentru altcineva? Să ştii că e bună, Toots. Orice ziar mare ar alege-o într-o clipită.

— Sunt mama ei! Crezi că nu ştiu asta deja? însă Abby adoră să lucreze pentru un tabloid, replică Toots cu voce tăioasă şi se opri brusc. Îmi pare rău, Chris, sunt doar atât de nervoasă acum. N-am vrut să mă răstesc la tine. Se pare că una din condiţiile pentru vânzarea ziarului este ca toţi angajaţii actuali, incluzând-o şi pe Abby, să plece. Abby spune că asta e doar o ocazie pentru proprietar să fie meschin şi răzbunător, cum e felul lui de altfel, şi tind să-i dau dreptate. Însă dacă mă gândesc mai bine, nu ştiu nimic despre lumea asta jurnalistică.

— Toots, ştiu la ce te referi şi, ca avocat, te sfătuiesc să nu te bagi. Din punct de vedere financiar, The Informer este în cădere liberă. Nici nu are o poziţie prea bună pe piaţa ziarelor de scandal. Este chiar nesemnificativ, aşa cum sunt sigur că ţi-a explicat şi Abby. N-am nicio idee cam care mai sunt preţurile, dar…

— Află cât mai repede posibil. Oferă-le dublul sumei pe care-l cer. Fără întrebări, Chris. Asta este.

— Nu este o investiţie bună, Toots. Te sfătuiesc foarte ferm să nu te implici în asta. Tocmai tu ai recunoscut, că nu ştii nimic despre ziare. Dacă eşti hotărâtă, eu nu te voi opri, dar vreau să ţii minte că te-am avertizat că nu este o mişcare bună. Şi nici nu sunt atât de încântat să acţionez

ca agent al tău. Te-ai gândit bine la ce vrei să faci, Toots? Ce părere are Abby despre asta?

Drace, era sigură că va aduce vorba de Abby.

— M-am gândit bine, Chris. Toots inspiră adânc şi spuse dintr-o suflare: De fapt, Abby nu este la curent cu intenţiile mele.

— Şi presupun că nici nu ai vreun gând de a i le împărtăşi, nu? răspunse Chris acru. Nu-i plăcea deloc această conversaţie.

Oare era atât de evidentă? La naiba, da! Era mamă. Trebuia să facă tot ce era mai bine pentru fiica ei. Orice femeie/mamă în deplinătatea facultăţilor mintale ar face tot ce e posibil pentru a-şi ajuta fiica în carieră. Şi ce dacă asta era exact genul de aventură lipsită de scrupule pe care şi-o dorise? De-abia aştepta să le povestească lui Sophie, lui Mavis şi Idei.

— Presupunerea ta este corectă, dragul meu băiat.

— În regulă, Toots. Lasă-mă o zi sau două să pun lucrurile în mişcare.

— Eşti un om bun, Chris, exact ca tatăl tău. Ştiam că pot conta pe tine.

Zece minute mai târziu, Toots era la parter turnându-şi a nu ştiu câtă ceaşcă de cafea. Avea o sclipire în ochi care nu mai fusese acolo de… niciodată.

— Bernice, am o sticlă de whisky bun ascunsă pe aici, pe undeva. Eu zic să o găsim şi să ciocnim un pahar.

Toots dădu roată bucătăriei, cotrobăind prin dulapuri, căutând sticla. O găsi chiar lângă detergentul de curăţat Cornet de sub chiuvetă. Bernice îi întinse cana goală să-i toarne.

— Pot să ştiu şi eu pentru ce ciocnim?

Dintr-odată, lui Toots i se făcu teamă că va cobi dacă va vorbi despre afacere înainte de a deveni un fapt împlinit. Întotdeauna fusese foarte superstiţioasă.

— Da. Nu. Nu sunt sigură. Nu mă lua în seamă. Toots îşi ridică ceaşca marca Maxine. Pentru noi începuturi şi finaluri fericite.

Cele două femei ciocniră ceştile una de alta, vărsând cafea şi alcool pe podeaua proaspăt lustruită. Bernice lăsă să cadă un prosop de bucătărie şi îl împinse cu piciorul pentru a şterge urmele.

— Îmi place cum faci tu curăţenie, dragă Bernice, dar să ştii că Societatea Doamnelor ar strâmba din nas la vederea unei astfel de metode. Personal, nu-mi pasă, doar zic şi eu aşa. Cred că ne-ar considera pe amândouă puţin vulgare, continuă Toots, înainte de mai umple încă o dată ambele ceşti cu whisky din belşug.

— Nu gândeai acelaşi lucru ieri când mă munceai ca pe hoţii de cai.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Bernice, încetează cu lamentările. Nu te-am muncit ca pe hoţii de cai ieri. Ai cea mai tihnită slujbă din Charleston, răspunse Toots, dând pe gât şi restul de băutură din ceaşcă.

— Nu te umfla atâta în pene, Toots.

Râseră amândouă la absurditatea situaţiei lor actuale. Amândouă ajunseseră undeva şi amândouă ştiau că viaţa era cât se poate de frumoasă. Doar că le plăcea să se înţepe una pe cealaltă pentru că, aşa cum spunea Bernice, capra vecinului e întotdeauna mai bună.

— Şi-acum, dacă tot ne-am cherchelit, vrei să-mi spui şi mie de ce bem whisky la ora cinci dimineaţa? întrebă Bernice.

— Nu, dar o să spun doar un lucru. Sar putea să fac o excursie pe Coasta de Vest. Cât de curând. Poate chiar poimâine.

— Şi cu prietenele tale ce faci? Nu poţi să mă laşi singură cu ele aici! Nici măcar nu le cunosc. Bernice începu să se învârtă prin bucătărie ca o curcă beată.

— Ele vor veni cu mine, bineînţeles. Şi poţi veni şi tu cu noi, de asemenea, dacă vrei, ştii asta Bernice. Nu te las eu pe dinafară.

— Eu, nu! Nu, madam, eu nu mă urc în avion. Nu face parte din fişa postului meu. Voi sta aici şi mă voi asigura că Pete are grijă de păsărele, mulţumesc frumos!

— O, Bernice, trebuie să mai trăieşti şi tu puţin. Viaţa este mult prea scurtă ca să laşi o simplă teamă să te tragă înapoi.

— Toots, am şaptezeci de ani. Dacă Dumnezeu voia ca eu să zbor, mi-ar fi dat aripi. Am trăit până acum toţi anii ăştia fără să zbor şi plănuiesc să fac acelaşi lucru şi în continuare. Nu am urcat într-un avion în viaţa mea. Nu cred că va conta într-un fel sau altul la anii mei dacă mi-e teamă să zbor sau nu. Pur şi simplu, nu văd cum ar putea asta să-mi îmbunătăţească viaţa, zise Bernice, încercând să justifice frica ei dintotdeauna pentru zbor.

Toots reflectă asupra celor spuse de menajera ei. Bănuia că, din punctul de vedere al lui Bernice, era cumva logic.

— Ai probabil dreptate, însă totuşi, ai putea să te mai gândeşti.

— Nu cred. Este împotriva firii. Dacă oamenii ar fi fost meniţi să zboare, ne-am fi născut cu aripi, îi răspunse Bernice folosind argumentul ei obişnuit de fiecare dată când venea vorba de călătoria cu avionul, nepăsându-i dacă se repeta sau nu.

— Ai şi de această dată dreptate, de asemenea, dar nu ştii ce pierzi. Mai sunt atâtea locuri pe care doresc să le văd. De fapt, intenţionez să devin un locuitor al ambelor coaste ale Americii. Este noua modă pentru cei de vârsta mea, cel puţin pentru cei sănătoşi, înstăriţi.

Dacă reuşea să achiziţioneze *The Informer*, ar fi fost nevoită să trăiască aşa.

— Eşti cu siguranţă perfect calificată pentru acel stil de viaţă, îi replică Bernice cu ţâfnă.

— Da, sunt, nu te contrazic. Acum, hai să luăm lista mea „de acţiune” şi să o parcurgem repede pentru a vedea ce ne-a mai rămas de pregătit. Mai am încă de făcut nişte cumpărături. Cred că îl voi ruga pe Pete să mă ducă cu maşina ţinând cont că am… tras puţin la măsea.

— Ei bine, eu cred că simt nevoia să mă odihnesc câteva minute. Băutura aia nu mi-a picat prea bine la

stomac aşa de devreme. Am fi putut mânca mai întâi nişte cereale. Du-te la magazin. Până vii tu, eu o să pun aşternuturi curate pe paturile oaspeţilor noştri.

— Bună idee.. Mulţumesc Domnului că Walmart nu închide niciodată. Dacă îţi trece prin minte vreun lucru pe care nu l-am pus pe listă, sună-mă te rog pe mobil, îi zise Toots peste umăr. Luându-şi poşeta şi cheile maşinii, ea ieşi pe uşa din spate fără a mai spune un cuvânt şi plecă în căutarea grădinarului.

Două ore mai târziu, soarele dimineţii pătrundea prin ferestrele bucătăriei, în timp ce Toots lăsa pe blatul din bucătărie paisprezece sacoşe. Mai verifică încă o dată lista, însemnând fiecare articol pe care-l scotea din sacoşă.

— Drace, ceva se întâmplă cu Ida, spuse ea cu voce tare.

Bernice apăru în uşa bucătăriei ca o adiere de vară.

— Te-ai şi întors?

— Da. Ora şase dimineaţa este momentul perfect pentru a face cumpărături. Nu e nimeni la casă. Uite tot ce am cumpărat, şi Toots îi arătă trei sacoşe de dezinfectanţi şi produse de curăţenie.

Bernice aruncă o privire prin sacoşe.

— Pentru ce sunt toate astea? Avem destule produse de curăţat.

Puţin descumpănită, Toots scutură din cap.

— Ida a spus că va avea nevoie de câteva lucruri în această vizită. Trebuie să fie vorba de ceea ce zicea

Mavis. Ceva legat de teama Idei de microbi. A numit-o OCD, tulburare obsesiv-compulsivă.

Bernice scoase o cutie pe al cărei ambalaj era o imagine care semăna cu un telefon mobil.

— Ce panaramă de jucărie mai e şi asta?

— Se numeşte lumină pentru distrugerea microbilor. Se pare că atunci când o plimbi deasupra unei zone pline de microbi se presupune că omoară în zece secunde orice tip de bacterii – E. Coli, stafilococi, salmonela, viruşii

guturaiului, gripei şi alţii. Mavis a spus că Ida nu va veni dacă nu-i cumpăr una din astea.

— Crezi că o va plimba şi deasupra toaletei? Dumnezeule, va trebui să o dezinfectez cu Clorox la fiecare două minute.

Toots râse.

— Tot ce-i posibil, dar nu cred că trebuie să-ţi baţi capul cu tulburarea Idei legată de microbi. Am cumpărat toate produsele existente şi mai mult decât atât. În plus, casa asta este curată ca lacrima. Şi-apoi ce dacă mai există vreun microb pe ici, pe colo? Ida va trebui pur şi simplu să treacă peste asta.

— Probabil, zise Bernice începând să transfere pe rafturile cămării conservele şi borcanele închise etanş. Nu văd de unde nevoia de toată mâncarea asta. Ai spus chiar tu că voi, fetele, veţi pleca pe Coasta de Vest. Cine va mânca toate astea? întrebă ea, fluturând mâna şi arătându-i rafturile deja gemând de produse.

— De fapt, Bernice, fac provizii în caz că voi rămâne în California mai mult timp decât am plănuit, ştii, mai mult de, să zicem, zece zile. În acest moment, nu am nici cea mai mică idee cât timp voi sta acolo, aşa că vreau să plec cu sufletul împăcat ştiind că tu şi Pete aveţi tot ce vă trebuie până mă întorc. În lada frigorifică nu mai încape nici măcar un ac.

Toots se întrebă dacă nu cumva punea căruţa înaintea boilor. Da, probabil că asta făcea, dar avea o presimţire că acest „proiect" s-ar putea transforma în ceva mai mult decât o scurtă aventură de afaceri pe ambele coaste ale continentului.

Poate că ar fi fost mai bine să se pregătească pentru orice şi să-l roage pe Christopher să se intereseze de achiziţionarea unui avion şi angajarea unui pilot permanent astfel încât să nu fie nevoită să renunţe la cuibuşorul ei din Charleston. Se lumină la această idee. Da, gândi ea, era posibil.

— Mi-ai cumpărat şi mie câteva din cornurile acelea

cu jeleu de zmeură care-mi plac?

— Nu fac asta mereu? Nu înţeleg cum poţi mânca prostiile alea fără să pui pe tine nici măcar un gram.

— La fel ca şi tine, Typhoon Toots. Fumez, beau şi mă hrănesc cu adrenalină când văd acţiunile crescând la bursă. Îmi menţin metabolismul activ. Nu spune nimănui asta pentru că n-o să te creadă niciodată, dar mă jur că este adevărul gol-goluţ, chicoti Bernice.

— Sunt sigură că e aşa. „Când o zbura porcul."

Capitolul 5

Din fericire, agentul de voiaj al lui Toots reuşise să rezerve zborurile pentru Sophia, Ida şi Mavis la distanţă de o oră fiecare. Cu o seară înainte, ea discutase cu Sophie şi cu Mavis la telefon, explicându-le totul în detaliu. Toate trei fuseseră de acord să-şi petreacă timpul în sala de aşteptare a aeroportului până la sosirea avionului Idei.

Înainte de a pleca spre aeroport, Bernice o puse pe Toots să promită că nu se va atinge nici măcar de o picătură de alcool până nu le va aduce pe fete în siguranţă acasă. De parcă avea nevoie să-i spună cineva asta, dar era felul lui Bernice de a fi grijulie cu stăpâna ei, şi Toots avu grijă să nu zică nimic ca să o supere având în vedere că de dimineaţă se agitase de colo, colo prin casă pentru a pregăti venirea oaspeţilor.

Patruzeci de minute mai târziu, Toots manevră cu uşurinţă Range Roverul la intrarea aeroportului Charleston International. În curând, va deţine propriul avion şi nu va mai fi nevoită să folosească liniile aeriene comerciale. Cel puţin, acesta era planul ei. Căutând cu privirea un angajat al serviciului de parcare, opri maşina lângă bordură şi dădu cheile valetului – un băieţandru subţire, brunet, care părea să aibă cel puţin un metru optzeci, încă în creştere, şi nu mai mult de optsprezece ani. Îl puse să se jure că nu va fuma nicio ţigară din pachetele de pe scaunul pasagerului, spunându-i că

acestea îl vor opri din creştere. El se jură că nu o va face, dar Toots mai numără încă o dată cele trei pachete de Marlboro Lights ca să fie sigură.

În aeroport, găsi repede porţile pentru sosiri şi se grăbi într-acolo. Zborul lui Mavis era primul şi voia să se plaseze într-un loc vizibil pentru ca aceasta să o zărească imediat ce trecea de linia de securitate. Se întrebă dacă Mavis era la fel de fericită ca şi ea de această mică reuniune.

Ştiind că prietena ei călătorea împreună cu Coco, căţeluşa ei chihuahua, Toots telefonase dinainte pentru a se încredinţa că puteau ţine câinele cu ele în aşteptarea lui Sophie şi a Idei. Toots fusese asigurată că totul va fi bine atâta timp cât căţeluşa era ţinută în cutia ei de transport.

Dacă nu ar fi fost cutia, Toots n-ar fi recunoscut-o aşa de uşor pe Mavis. Cu toate că vorbeau la telefon o dată pe săptămână, îşi trimiteau e-mailuri în fiecare zi şi felicitări la aniversare şi de Crăciun, trecuseră aproape şase ani de când nu se mai văzuseră. Mavis se îngrăşase cu vreo cincizeci de kilograme, dacă nu mai mult, de la ultima lor întâlnire.

Mavis o zări pe Toots aşteptând după cordonul de catifea. Îi făcu semn cu mâna, braţele ei pline fluturând în aer ca nişte cearşafuri.

— Toots! Aici! îi strigă ea, oprindu-se între cuvinte pentru a-şi trage suflarea.

Toots afişă un zâmbet larg, apoi îi făcu înapoi cu mâna în semn că o văzuse.

— Grăbeşte-te, femeie! De-abia aştept să te îmbrăţişez.

Când, în sfârşit, ajunse dincolo de cordon, acolo unde prietenilor şi familiei li se permitea să aştepte,

Mavis deja pufăia şi gâfâia din greu. Picături de transpiraţie i se aşezaseră pe buza superioară şi pe frunte. Se căută în buzunar după o batistă pentru a se şterge pe faţă.

— Dumnezeule, ce cald este aici! Nu văd cum poţi

suporta.

Toots îşi îmbrăţişă prietena şi o sărută pe obraz. Deja în mintea supraîncărcată i se contura încă un plan. Zâmbi. Mavis avea nevoie de ea, şi asta o făcea să fie extrem de fericită. Lui Toots îi plăcea când oamenii aveau nevoie de ea.

— Te obişnuieşti după o vreme. Sunt atât de bucuroasă că ai putut veni, Mavis. Am o mare surpriză pentru tine, dar nu-ţi pot spune despre ce este vorba până nu sosesc şi Sophie, „şi Ida.

— Hip, hip, ura!

— Şi aceasta trebuie să fie Coco, zise Toots, aruncând o privire în cutia de transport.

Mavis se strădui să vorbească normal, însă încă nu-şi recăpătase suflul.

— Aşa este, şi nu mai poate de sete. O surpriză? Pot doar să-mi imaginez. Hai să găsim o toaletă pentru femei şi apoi să văd dacă te pot trage puţin de limbă în timp ce le aşteptăm pe Sophie şi pe Ida.

— Este una imediat după colţ, îi indică Toots toaleta. Şi bagajul tău?

Aruncă o privire spre gentuţa maro din pânză ce atârna de umărul lui Mavis. Sigur îşi luase mai multe bagaje de atât.

— Acesta e tot. Îmi place să călătoresc cu puţine bagaje. Şi-aşa am doar trei costume. Pensia mea nu-mi permite mai mult. Taxele pe proprietate mă omoară de-a dreptul. Sper că ai o maşină de spălat şi un uscător, zise Mavis gâfâind.

— Bineînţeles că am. Toots îi luă din mână cuşca, apoi îşi ancoră geanta de voiaj a lui Mavis pe umăr. Haide! Le voi ţine eu în timp ce tu te aranjezi.

Mavis încuviinţă din cap şi se îndreptă clătinându-se spre toaleta doamnelor.

Terminalul era plin de tot felul de călători, de toate tipurile, îmbrăcaţi cu toate culorile şi cu geamantane de toate dimensiunile. În timp ce aştepta lângă toaletă, Toots

auzi fragmente de conversaţii încoace şi-ncolo şi câte un scâncet ocazional al unui bebeluş. Coco lătră la un tânăr care se deplasa prin aeroport într-un vehicul asemănător cu o maşinuţă de golf, cu o lumină galbenă intermitentă pe acoperiş. Sunetul bip bip bip probabil că o speriase pe căţeluşă. Aroma de ceapă gătită şi de grăsime de la un restaurant fast-food din apropiere umplea aerul apăsător, încât aproape că i se întoarse stomacul pe dos. Era peste puterea ei de înţelegere cum puteau oamenii să mănânce produsele fast-food. Un castron de Froot Loops cu o ceşcuţă de zahăr şi ceva smântână slabă era tot ce-i trebuia pentru a se declara mulţumită.

În timp ce o aştepta pe Mavis, mintea lui Toots continuă să lucreze. Mai întâi îşi va contacta o prietenă, proprietara de la Liz's Stout Shop, şi va cumpăra nişte haine. Mavis va avea nevoie de ele după ce ajungeau în California, asta dacă era de acord să meargă şi ea. Apoi, va angaja cel mai bun specialist în pierderea greutăţii pentru a o ajuta pe prietena ei să slăbească. Desigur, trebuia să se asigure că Mavis era capabilă fizic să suporte orice activitate sportivă mai viguroasă înainte de a fi supusă vreunui exerciţiu de orice fel. Tot ceea ce trebuia să facă era să-l sune pe Joe Pauley, doctorul ei personal, şi să-l roage să facă o consultaţie la domiciliu în seara aceasta. Prieteni de o veşnicie, era sigură că Joe nu o va refuza.

Mavis părăsi toaleta arătând proaspătă ca o margaretă. Sau poate o floarea-soarelui. Toots admise că era o femeie *corpolentă.* Şi floarea-soarelui era cea mai mare floare care-i venise în minte.

Se auziră şi mai multe scâncete din cutie.

— Haide să aruncăm o privire şi în zona pentru animale şi apoi ne putem întoarce să o aşteptăm şi pe Sophie, sugeră Toots.

Toots scoase micul chihuahua din cutie, îl lăsă să-i dea câteva sărutări umede, şi-apoi i-l dădu lui Mavis.

— Pe aici, zise ea, îndreptându-se spre o zonă exterioară unde mai mulţi câini şi câteva pisici se plimbau

în apropiere de stăpânii lor.

Zece minute mai târziu, se întoarseră în sala de aşteptare.

— Hai să luăm ceva de băut, sugeră Toots.

— Bună idee! Mi-ar face bine acum un shake gros de ciocolată. În avion, nu aveau altceva decât sifon şi covrigei. Eram sigură că vor oferi cel puţin un sendviş sau ceva de genul ăsta, bodogăni Mavis.

Toots realiză că dacă voia s-o ajute pe Mavis era bine să înceapă imediat.

— Mavis dragă, nu ştiu cum să-ţi spun, dar, mă cunoşti, n-am fost niciodată o mare diplomată. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este un shake de ciocolată. Ai luat în greutate mai multe kilograme decât ai avut vreodată şi sunt îngrijorată.

Uite! O spusese.

Mavis inspiră adânc şi încuviinţă din cap.

— Ştiu. Aproape că era să nu mai vin pentru că m-am gândit că nu voi încăpea pe scaunul avionului. Au trebuit să-mi dea o extensie la centura de siguranţă. M-am simţit atât de ruşinată. Pur şi simplu nu reuşesc să-mi ţin în frâu obiceiurile alimentare. Mai întâi e o îngheţată, apoi câteva alune, şi de aici încolo ajung la două sau trei pungi de chipsuri pe zi. Mavis îşi lăsă capul în jos. Şi uite unde am ajuns.

Ochii lui Toots se umplură de lacrimi, impresionată de dilema prietenei ei, dacă ai putea numi dilemă o greutate în plus de vreo cincizeci de kilograme. Părea mai degrabă un atac de cord în devenire.

— Dacă vrei să slăbeşti, ştii că eu te voi ajuta în orice mod este posibil.

Toots nu avea de gând să-i spună că avea deja un plan în minte. Va avea nevoie de ajutorul lui Sophie şi al Idei pentru a o ţine pe Mavis departe de frigider şi pe banda de alergare.

— Atunci voi accepta orice ajutor îmi oferi. Suntem doar eu şi Coco. După cum vezi, ea este micuţă, nu are

nevoie de prea multă mişcare sau mâncare. Îmi petrec cele mai multe zile în fotoliu, cu ea lângă mine. Mă uit la telenovele şi Coco adună firmiturile pe care le las în urmă. N-am mai avut bani să-i cumpăr o mâncare ca lumea de o grămadă de timp. M-am gândit că ceea ce e bun pentru mine este îndeajuns de bun şi pentru ea, dar apoi văd cum arăt şi-mi vine să mă fac covrig şi să mor. Însă mă gândesc la Coco, şi la Abby, şi la voi, fetelor, şi mănânc salate timp de vreo săptămână, şi mai devreme sau mai târziu revin la vechile mele obiceiuri.

— Mavis, ar trebui să-ţi dau o bătaie sănătoasă! De ce nu mi-ai spus că lucrurile stau atât de rău? Ştii că am milioane. Nu, dacă mă gândesc mai bine sunt miliarde. N-am să trăiesc niciodată atât de mult ca să pot cheltui toţi banii ăştia.

— Faci destule pentru mine, Toots. Mulţumită ţie, în fiecare an, mi se livrează un pom de Crăciun şi cadouri frumos ambalate pentru a le pune sub el. Nu mai spun de celelalte lucruri pe care le faci, cum ar fi laptopul pe care mi l-ai trimis. Ştiu că tot tu mi-ai plătit şi ipoteca la casă, aşa că nu încerca să mă minţi pentru că mă voi simţi jignită.

„E adevărat”, gândi Toots, dar nu văzuse niciun motiv să o spună la toată lumea. Mavis ştia, şi asta era tot ce conta. Mai ştia şi că era o problemă delicată legată de mândrie. Lui Mavis nu-i plăcea să accepte actele de caritate, aşa că făcuse pur şi simplu ceea ce crezuse că Mavis va permite fără să sară în sus de iritare. Dacă ar fi ştiut că lucrurile stăteau atât de rău, ar fi făcut mai multe, mult mai multe. Însă nu era prea târziu. Îl va suna pe Henry Whitmore, vechiul ei prieten şi preşedinte al Bank of Charleston, şi va deschide un cont pe numele lui Mavis. Şi dacă lui Mavis nu-i va plăcea, foarte rău. Mai devreme sau mai târziu îi va trece supărarea.

„Lucrurile sunt pe cale să se schimbe, Mavis Hanover, şi dacă nu-ţi convine, ei bine, ca să o citez pe Bernice, «poţi să mă pupi în fundul meu zbârcit».”

Toots ochi un local dedicat iubitorilor de sport în apropiere de porţile pentru sosiri. Televizoarele cu ecran plat suspendate de tavan erau setate pe diverse canale sportive. Râsetele zgomotoase ale unui grup de bărbaţi umplură mica sală, în timp ce cele două femei găsiră un separeu de trei locuri în apropierea ieşirii.

Se aşezară pe banchetele moi din piele, punând-o şi pe Coco lângă Toots, Mavis ocupând o mare parte din bancheta sa. O ospătăriţă purtând o cămaşă de un roz aprins, pantaloni negri şi un ecuson pe care se putea citi TAMMY se apropie să le ia comanda.

— Vom lua fiecare câte o sticlă de apă minerală cu un strop de lămâie.

— Nimic de mâncare? întrebă chelneriţă cu un accent tărăgănat distinct, specific Charlestonului.

Toots se întrebă dacă avea cumva vârsta legală pentru a bea, nemaivorbind de a servi alcool. Mai multe brăţări lejere zăngăniră lovindu-se una de alta, în timp ce ea scrise comanda pe un carneţel. Fata avea cel puţin cinci cercei la fiecare ureche, pe lângă alte piercinguri.

Toots îi aruncă o privire lui Mavis, care practic saliva.

— Da, vom lua două salate, fără sos, cu mai multă lămâie pe o farfurie separat.

— Asta înseamnă că am intrat deja la dietă?

— Da, dar nu va fi chiar atât de greu. Eu sunt vegetariană şi rareori mi-e foame. Toots nu avea de gând să-i spună ceva despre dependenţa ei de zahăr.

— Dacă spui tu, acceptă Mavis.

Îşi petrecură următoarea jumătate de oră vorbind despre ce se mai întâmplase în ultima vreme şi aducându-şi aminte de trecut.

— Mai ţi minte când Idei i-au ieşit „ţâţele” din rochia de bal? întrebă Mavis. Am crezut că nu va mai ieşi niciodată în lume după acel episod.

Toots zâmbi amintindu-şi.

— Cred că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Mai ales că atunci mai era şi regina balului. Să-ţi pice la podea din

sutien o pereche de şosete făcute ghem, chiar în momentul încoronării, nu este cea mai plăcută amintire. Totuşi a fost amuzant. Sophie a făcut pe ea de atâta râs.

N-am vorbit niciodată despre asta cu Ida. Eram nişte nebune, nu-i aşa?

— Da, eram, fii de acord Mavis.

— N-aş da amintirile acelea pentru nimic în lume.

Eh, poate doar câteva, dar pe acelea mai bine le ţine pentru ea.

— Este uimitor cum după toţi aceşti ani suntem încă prietene. Nu-mi pot imagina viaţa fără voi, fetelor. Şi Abby, de asemenea. Dumnezeule, dacă n-ar fi fost ea, nu cred că am fi rămas atât de apropiate. Mai ales că noi, celelalte, nu am avut niciun copil.

— Fiecare a mers pe drumul propriu, asta e adevărat. Nu e ceva grozav e-mailul? Nu-mi pot imagina cât ne-ar costa telefonul fără el. Este al naibii de rapid, exclamă Toots încântată.

— Primesc e-mailuri şi de la câţiva dintre foştii mei studenţi. De fapt, una chiar candidează pentru Senat. De-abia aştept să văd dacă va fi aleasă.

— De dragul tău, sper că va fi. Şi mai sper că va recunoaşte ce profesoară de engleză fantastică a avut.

Mavis râse.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, dar cu siguranţă îi va face bine inimii mele bătrâne să văd o persoană la educaţia căreia am contribuit şi eu devenind senator. Doar Dumnezeu ştie că ce se întâmplă acum la conducere nu-mi face niciun bine. În fiecare zi mă tem că asigurarea mea medicală va fi redusă sau anulată definitiv şi apoi, unde voi mai ajunge?

Toots se întinse peste masă, punându-şi mâna peste cea a lui Mavis.

— Nu va mai trebui să-ţi faci niciodată griji dacă se va ajunge la asta, aşa că nu-ţi mai bate capul.

Cu brăţările zornăind în zgomotul din fundal făcut de televizoare şi de grupul de băutori gălăgioşi de la bar,

Tammy se întoarse cu nota de plată.

Toots scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel şi o puse în interiorul suportului de piele în care se aducea de obicei nota şi îi zâmbi tinerei chelneriţe înainte de a arunca o privire spre ceasul cu diamant de la mână.

— Zborul lui Sophie trebuie să sosească în orice moment. Cred că mă voi duce să verific panourile doar ca să mă asigur. N-aş vrea să rătăcească prin aeroport, gândindu-se că am uitat de ea. Nu mai bine comanzi nişte cafea sau ceai şi ne aştepţi aici? Nu e nevoie să mai cutreieri şi tu aeroportul ţinând şi cuşca lui Coco în braţe.

Toots se gândi că asta era o modalitate mai delicată decât de a-i spune prietenei sale că era prea grasă ca să se strecoare prin aeroport fără ceva efort.

— Sună perfect, chiar dacă aş prefera mai bine să beau shake-ul ăla.

— Să nu îndrăzneşti! Acum stai aici şi admiră priveliştea. Mă voi întoarce imediat.

— Dacă insişti, îi replică Mavis cu un zâmbet. Nu te îngrijora, promit să nu trişez.

— Bine. Toots mai scoase încă o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel. Pentru cafea.

De fapt, Toots voia să o pregătească pe Sophie înainte să vadă cât de mult se îngrăşase Mavis ca să nu fie la fel de şocată ca ea când o văzuse chinuindu-se să parcurgă distanţa scurtă de la poarta de sosire până în zona de aşteptare.

În timp ce se grăbi să o întâmpine pe Sophie, Toots se întrebă când se simţise ultima oară atât de fericită. Prietenele ei erau aici şi aveau nevoie de ea, sau cel puţin Mavis avea cu siguranţă.

În acel moment, lumea nu putea fi mai minunată de atât.

Cu excepţia momentului când o văzu pe Sophie între călătorii care coborau din avion.

Dumnezeule! Era perfect pregătită pentru ce avea să

urmeze. Şi când te gândeşti că urma să mai conducă şi un ziar pe lângă toate celelalte. Poate.

— Tootsie! strigă din răsputeri Sophie, folosind numele de alint pe care doar ei i se permitea să-l spună.

Încă o dată, chipul lui Toots se lumină într-un zâmbet.

— Sophie Manchester, e o încântare să te vadă omul!

Toots îmbrăţişă strâns trupul osos al lui Sophie. Probabil că nu cântărea mai mult de 45 de kilograme. Mavis era obeză, iar biata Sophie arăta şi se simţea ca un schelet cu ceva piele înfăşurată pe deasupra.

— Arăţi minunat, zise Sophie. Bineînţeles, întotdeauna ai fost aşa. Şi unde e Mavis? Ai spus că ea va ajunge înaintea tuturor.

Fără a face vreo aluzie la greutatea lui Sophie, sau la lipsa ei mai bine zis, Toots amuţi pentru moment. Cum să-i spui uneia dintre prietene că cealaltă arată ca „Tessie Două-Tone”[5] când ei ar fi vrut să-i spună că arăta ca Sue Slăbănoaga înfometată?

— Aşteaptă în holul aeroportului, fu tot ce putu să articuleze.

— De-abia aştept să o văd. Au trecut o grămadă de ani. Mulţumesc Domnului pentru internet, altfel, n-aş mai şti nimic despre nimeni. Cu Walter cu un picior în groapă, este singura legătură pe care o am cu lumea exterioară. Ai fi crezut că fosila antică o să dea ortul popii până acum. Dar nu, e prea căpos să o facă. În fiecare dimineaţă mă trezesc… cu speranţa ca el să n-o facă.

Toots vru să-i spună că era îngrozitor să gândeşti aşa ceva, dar ştia prea bine prin ce trecuse Sophie din cauza lui Walter. În ceea ce o privea pe Toots, fosila asta sfidase moartea chiar prea mult, dar la acel moment nu avea niciun gând să-şi exprime părerea cu voce tare.

— Poate că va pieri cât timp eşti tu plecată, zise Toots.

---

5 Tessie O’Shea, actriţă engleză în teatrul de varieteu, celebră printre altele şi pentru greutatea ei (n.tr.)

— *Pieri?* râse Sophie. Vreau ca bătrânul nemernic să moară. *S-Ă M-O-A-R-Ă*, o spuse ea pe litere. Să piară sună prea blând pentru el.

— Cum a reacţionat Walter când i-ai spus că pleci?

Toots se ţinuse de promisiune şi angajase o infirmieră care să stea permanent cu soţul lui Sophie. Urma ca Sophie să-i spună care fusese reacţia lui.

— Chiar vrei să ştii? Nici măcar nu i-am spus că plec. M-am gândit că dacă ar fi nervos sau speriat – dacă Walter putea simţi cumva aceste emoţii –, odată ce ar fi descoperit că am spălat putina, s-ar grăbi puţin lucrurile. Ceva de genul unui atac de cord fatal sau altceva.

Toots nu se putu abţine să nu râdă. Walter era un bătrân cu adevărat mârşav.

— Apropo de atacul de cord. Mavis este mai grasă decât a fost ea vreodată, aşa că încearcă să nu fii şocată când o vezi. Poartă-te normal. I-am spus că o s-o ţin la dietă cât va sta aici. Şi ea a fost de acord, dar ceva îmi spune că nu va fi uşor pentru ea. Mai am ceva planuri în privinţa ei, cum ar fi un examen medical complet, aşa că nu-i spune nimic de greutate decât dacă aduce ea vorba mai întâi. Are o căţeluşă adorabilă şi veselă. Concentrează-ţi atenţia pe câine.

În treacăt, Toots se întrebă dacă ar putea-o hrăni pe Sophie cu ceea ce rămânea de la Mavis. Ar omorî două păsări dintr-un foc, cum se spune. Va găsi ea o soluţie şi să o ajute pe Sophie să pună pe ea câteva kilograme. Sophie fusese dintotdeauna cea mai drăguţă dintre cele patru femei. Avea părul negru strălucitor, cu firul gros şi sănătos, şi ochii de culoarea migdalelor. În plus, se putea mândri şi cu o siluetă de invidiat. Acum tot ce avea de făcut era să găsească o modalitate optimă de a o convinge pe Mavis să înceteze a se mai îndopa şi pe Sophie de a începe să se îndoape şi zâmbi la acest gând.

Recuperară cele patru valize ale lui Sophie de pe banda rulantă, şi Toots se bucură că alesese să ia Range Roverul în locul maşinii de oraş.

Toots începu să tragă după ea două valize mai voluminoase în timp ce Sophie se lupta cu celelalte două mai mici.

— Aici. Toots îi făcu semn cu capul spre sala de aşteptare. Acum, nu uita, niciun cuvânt despre greutate!

Îşi făcu loc cu îndemânare prin îmbulzeala de turişti, auzind fragmente de conversaţii variate într-o mulţime de limbi, pe drumul lor spre sala de aşteptare. Grupul gălăgios de bărbaţi de la bar fusese înlocuit de un grup de femei la fel de zgomotoase, dacă nu chiar mai mult. Printre sporovăieli, Toots o conduse pe Sophie spre separeul unde aşteptau Mavis şi Coco.

Aceasta îşi ascunse surprinderea la vederea lui Mavis, însă Mavis nu se obosi să se abţină de la comentarii.

— Fato, dar eşti slabă băţ! Oare mănânci vreodată?

Se îmbrăţişară şi se sărutară pe obraz înainte ca

Sophie să-i răspundă.

— Da, dar nu îndeajuns. Sunt atât de ocupată să am grijă de ţapul ăla bătrân că nu mai am timp să mănânc. Sophie aruncă o privire apreciativă asupra lui Mavis. După cum se vede la tine, se pare că mâncarea sau lipsa ei nu reprezintă o problemă.

— Sophie! o admonestă Toots.

— E în regulă, Toots, ştiu că sunt grasă şi că trebuie să dau jos tot surplusul ăsta. Poate că Sophie mă poate învăţa una, alta.

— N-am crezut niciodată că rolurile noastre vor fi inversate. Îţi aminteşti când am trecut prin perioada mea de obezitate în primul an de liceu? Nu credeam că voi mai scăpa vreodată de acele cincisprezece kilograme în plus. Nu este uşor să slăbeşti, mai ales la vârsta noastră, zise Sophie şi îşi trase un scaun spre capătul separeului.

— Nu mă descuraja, Sophie. Tocmai i-am promis lui Toots că mă voi pune la dietă. Nu ştiu dacă sunt în stare sau nu, dar poţi să fii sigură că o voi începe cu mult entuziasm. Mavis aruncă o privire spre masa din faţă unde

chelneriţa tocmai adusese un platou cu vârf cu cartofi prăjiţi, şunculiţă crocantă şi brânză topită deasupra. Dacă nu merge, măcar voi muri grasă şi fericită!

— La naiba dacă vei face asta! Spune-mi că nu ai uitat de toate alergările pe care le făceam noaptea prin parc! Dacă îmi amintesc eu bine, dragă Mavis, tu erai slabă ca un ţâr şi alergai pe lângă mine încurajându-mă, reamintindu-mi că Billy Bledsoe nu merita să mă îndop atâta în fiecare noapte, îi atrase Sophie atenţia.

— N-am uitat. Şi eram şi slabă. Ei bine, nu cred că voi mai fi aşa de slabă ca în liceu, dar nu m-ar deranja să mai dau ceva jos din greutatea asta. Mă simt atât de inconfortabil uneori, de-mi vine să iau un cuţit şi să încep să tai pe ici, pe colo!

— Slăbeşte, şi eu mă voi interesa de nişte operaţii estetice pentru tine, dacă eşti îndeajuns de sănătoasă. Asta dacă doreşti şi tu, se oferi Toots.

Mavis scutură din cap.

— Nu cred că voi merge atât de departe, dar este totuşi ceva de luat în seamă. Promite-mi doar un singur lucru. De fapt, amândouă – şi Mavis se uită întâi la Toots şi apoi la Sophie..

— Orice, zise Toots.

— Orice îţi doreşti, adăugă Sophie.

— Orice veţi face, vă rog eu să ţineţi departe de casă îngheţata, chipsurile, prăjiturile şi plăcintele. Nu cred că aş putea rezista dacă aş vedea o cutie de Cherry Garda[6]. Toate aceste patru lucruri m-au băgat în nebunia asta.

— Mă voi asigura că nu este nimic în frigider care să te tenteze. Acum, şi Toots aruncă încă o privire spre ceas, aş face mai bine să merg să văd dacă a sosit zborul Idei. Se va înfuria la culme dacă nu mă va găsi acolo să

O întâmpin şi să-i aştern covorul roşu. Scotoci prin poşetă, mai scoase încă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi apoi îi dădu lui Sophie cheile maşinii. Dă-le

6 Marcă renumită de îngheţată (n.tr.)

valetului din parcare şi aşteptaţi-ne acolo. Eu şi Ida vom avea nevoie de câteva minute singure.

— Nu pot să cred că după atâţia ani mai este încă supărată pe tine pentru că i l-ai furat pe ăla nu-ştiu-cum-îlcheamă. Voi două aveţi această discuţie de fiecare dată când vă întâlniţi, comentă Sophie.

— Ida se aşteaptă la asta. Nu pot începe să o dezamăgesc chiar acum, replică Toots.

— Adevărat, zise Mavis.

— Ham, ham, se auzi şi din cuşca câinelui.

— Se pare că şi Coco este de acord. Acum, urmaţi indicatoarele spre ieşire. Ne vom întâlni toate la maşină. Apropo, este un Range Rover, în caz că te întreabă valetul.

Toots le lăsă pe cele două femei în hol, convinsă că Mavis îi va spune lui Sophie că avea o surpriză pentru ele. Astfel, vor petrece timpul aşteptând-o, încercând să îşi dea seama despre ce ar putea fi vorba. Gândul acesta îi aduse un zâmbet pe faţă.

Zece minute mai târziu, când o văzu pe Ida coborând din avion, Toots aproape că leşină. Mavis şi Sophie aveau cu siguranţă probleme cu greutatea. Ida, pe de altă parte… ce naiba se întâmpla cu ea?

Toots îşi observă prietena cu atenţie în răstimpul în care Ida îşi făcu drum cu grijă prin mulţimea de pasageri care coborau din avion, încercând să stea cât mai departe posibil de orice formă de contact uman. Ida nu era nici grasă, nici slabă. Avea greutatea potrivită şi părul de un cenuşiu decent, chiar dacă era coafat prea simplu. Toots se gândi că vechea ei prietenă arăta minunat, cu trăsăturile ei perfect echilibrate, nimic prea mare sau prea mic. Fiecare trăsătură era exact acolo unde trebuia să se afle. Toots se considerase întotdeauna prea înaltă şi cu buzele prea cărnoase, dar acum nu era cazul să înceapă să-şi amintească de defecte mai ales în comparaţie cu vechea ei rivală. Avea alte probleme mult mai urgente la care mă gândeam. Cum ar fi de ce Ida purta mănuşi de latex şi una din acele măşti chirurgicale?

— Teresa, tu eşti? întrebă Ida, cu vocea înăbuşită de mască.

— Bineînţeles că sunt eu. Cine credeai că este? King Kong? Nu m-am schimbat atât de tare, nu-i aşa? „Şi iată-mă”, gândi Toots, „toate nenorocitele alea de îndoieli au ieşit repede la iveală ca un iubit prins cu pantalonii în vine.”

— Nu sunt sigură. Lasă-mă să mă uit la tine.

Toots se aplecă pentru a o îmbrăţişa pe Ida şi pentru a-i permite o privire mai atentă. Ida aproape că pică pe spate.

— Nu mă atinge!

— Poftim? exclamă Toots, întrebându-se dacă a auzit-o bine pe Ida.

— Hai să mergem de aici. Sigur ai luat toate proviziile acelea despre care ţi-a spus Mavis că voi avea nevoie? Nu-mi spune că nu te-a pus la curent cu boala mea, deoarece m-a sunat imediat ce a vorbit cu tine la telefon ieri-noapte.

Da, pe lângă problema cu microbii, Ida rămăsese tot aceeaşi căţea autoritară. Toots plănuia să o vindece, şi asta repede.

O apucă de mână.

— Vino după mine şi să nu îndrăzneşti să-mi spui să nu te ating!

Capitolul 6

— Bernice, exclamă Toots, te-ai depăşit pe tine însăţi încă o dată. Nu mai ţin minte ultima oară când m-am mai bucurat aşa de o masă.

În condiţiile în care Toots era vegetariană, Mavis era la dietă, Sophie avea nevoie să se mai îngraşe puţin şi Idei îi era teamă că orice băga în gură era plin de microbi, Toots o sunase dinainte pe Bernice pentru a o avertiza asupra cerinţelor culinare ciudate ale prietenelor ei. Ea

reuşise să alcătuiască un meniu care satisfăcuse nevoile fiecăreia. Pentru Mavis somon fiert şi salată verde, pentru Sophie o friptură groasă a la New York şi piure de cartofi şi un platou de legume fierte pentru Ida.

În rol de fată în casă, bucătar şi spălător de vase, Bernice de-abia încuviinţă din cap, apoi începu să strângă masa. Cu un rânjet discret pe chip, întrebă:

— Doamnele ar dori acum să servească desertul şi cafeaua?

— Desigur. O vom face pe terasă, afară. Toots o văzu pe Bernice dându-şi ochii peste cap. Dacă voia să joace rolul servitoarei angajate, Toots nu avea nimic împotrivă.

De asemenea, asigură-te că este fierbinte cafeaua. Pentru mine să fie jumătate cafea, jumătate lapte integral, şi sunt sigură că Mavis o va bea pe a ei neagră şi nu va servi desert. Ida? Sophie?

Mavis fu prima care răspunse.

— Nu vreau cafea, dar aş vrea totuşi o gură din ceea ce ne oferi ca desert. Chiar nu pot să mă opresc aşa, dintr-odată.

— Bineînţeles că nu poţi, confirmă Toots. Bernice, pregăteşte te rog o farfurie cu fructe proaspete pentru Mavis. Tăiate mărunt, în bucăţele de mărimea unei îmbucături.

Toots nu se putu abţine să nu zâmbească pentru că ştia că, în împrejurări mai obişnuite, Bernice i-ar fi spus să-i „pupe fundul ei zbârcit" sau i-ar fi arătat degetul mijlociu. Însă pentru moment, comportamentul ei era ireproşabil.

Supusă, cu ochii plecaţi, Bernice replică:

— Da, coniţă Toots.

— Sophie? Ida? Desert şi cafea? le întrebă Toots pe cele două prietene aşezate în faţa ei, de cealaltă parte a mesei.

— Drace, da, vreau desert! De când am venit mi-aţi spus doar cât de slabă sunt, răspunse Sophie cu un zâmbet pofticios.

„Mulţumesc Domnului că problema ei alimentară nu

venea din interior”, gândi Toots. Sophie fusese doar prea ocupată să aibă grijă de Walter în ultimul an ca să mai aibă grijă şi de ea însăşi aşa cum trebuie. Însă asta urma să se schimbe.

— Ida? întrebă Toots.

— Nimic, mulţumesc.

În secunda în care păşise în casă, Ida dorise să meargă în camera ei, unde luă lampa de distrugere a bacteriilor cumpărată de Toots şi începu să scaneze fiecare centimetru al camerei. Pare că scanarea decursese cu bine, pentru că nu-i adresase acesteia nicio plângere. Baia micuţă pe care însăşi Toots o frecase cu Clorox şi apoi cu amoniac – chiar şi Toots ştia că nu este bine să combini cele două substanţe dacă voia să mai fie încă în viaţă la venirea prietenelor ei – îndeplini, de asemenea, standardele ei. Cu siguranţă, Ida avea nevoie de ajutor psihiatric. Mult ajutor şi cât de curând. Toots îşi notă în gând să-l roage pe doctorul Pauley să-i recomande pe cineva.

În timp ce prietenele se familiarizau cu camerele lor, ea îl sunase pe doctor şi aranjase să vină mai pe seară pe acolo. Vorbise, de asemenea, şi cu Henry Whitmore. Acesta urma să-i transmită prin fax actele necesare pentru a deschide un cont pe numele lui Mavis. Cu toate aceste treburi rezolvate, tot ce mai avea nevoie era să primească veşti de la Christopher pentru a vedea dacă vânzarea fusese perfectată. Se rugă pentru acest lucru. Abby nu va şti niciodată că ea achiziţionase *The Informer,* pentru că îi spusese lui Christopher că doreşte să rămână un „proprietar anonim”. Marile companii făceau asta tot timpul, se justifică ea. Abby nu-şi va cunoaşte niciodată noul şef. Toots avea planuri mari pentru viitorul fiicei ei ca reporter de scandal.

Zece minute mai târziu, se împrăştiară de-a lungul zonei largi pe care Toots o numise dintotdeauna terasă chiar dacă era, de fapt, o verandă ce înconjura întreg perimetrul casei. Locuinţele vechi din Charleston erau

astfel construite. Aveau verande pentru soare, solarii, terase. Toots se referea pur şi simplu la acea zonă ca terasă şi aşa îi rămăsese numele.

Când ea cumpărase vechea casă colonială cu ani în urmă, nu angajase un decorator specializat ca majoritatea prietenelor ei. Cumpărase pur şi simplu piese de mobilier care îi plăcuseră şi, astfel, crease înăuntru şi în exterior o atmosferă primitoare şi călduroasă. Scaunele şi mesele vechi din răchită erau aşezate astfel încât una sau chiar un grup de douăzeci de persoane să poată conversa confortabil fără prea mult efort. Glastrele făcute manual şi pline de culoare, cumpărate de la numeroşi artişti locali din Charleston, găzduiau o varietate de plante verzi, ferigi şi flori în culori vesele. Iluminatul exterior discret crea o strălucire blândă şi caldă de-a lungul verandei. Toots adora aromele variate ce umpleau aerul în acest moment al zilei, când lumea se pregătea pentru o seară liniştită, sau cel puţin aşa ar fi trebuit să facă. Considerase întotdeauna serile ca fiind un moment de reflecţie asupra evenimentelor zilei, bune sau rele. Cu toate că astăzi trebuia să se concentreze asupra oaspeţilor ei şi la ce va aduce ziua de mâine.

Bernice servi desertul şi cafeaua cu tot la fel de mult aplomb ca şi mai devreme. Un mousse de ciocolată cu frişcă şi bucăţele de ciocolată pe deasupra şi o gamă variată de fructe pentru Mavis şi pentru oricine dorea să mai renunţe puţin la consumul de zahăr.

— Cât timp a trecut de când ne-am văzut ultima oară împreună? întrebă Mavis, între două guri de ananas.

— Şase ani, când Abby a absolvit colegiul. Atunci, când ea s-a hotărât să se mute în California, voi, fetelor, aţi venit în ajutorul meu, vă amintiţi? zise Toots. A fost cea mai urâtă zi din viaţa mea, adăugă ea, aducându-şi aminte cât de tristă şi de pustiită se simţise după ce Abby părăsise cuibul părintesc. Tot atunci şi nenorocitul ăla de Leland intrase în viaţa ei, încercând să o vrăjească. Cât de proastă fusese, să-l lase să facă asta, şi-apoi să se simtă vinovată şi să-l mai ia şi de bărbat. Drace! *Oare ce fusese* în mintea

ei?

— Toots! strigă Sophie la ea destul de tare. Pământul către Toots!

— Pun pariu că-şi plănuieşte următoarea nuntă, comentă Ida, semănând mai mult cu vechea lor Ida pe care o iubeau şi o cunoşteau, şi nu cu cea cu fobia pentru microbi care nu voia să le îmbrăţişeze sau să le sărute.

— O, taci din gură! Mă gândeam la Abby, *zise* Toots, explicând gândurile care-i fugiseră aiurea.

— Trebuia să o rogi să vină în vizită. Nu ştiu ce gândiţi voi, dar nu mi-am mai văzut finuţa de destul de mult timp, afirmă Mavis.

— Am invitat-o, dar este prea ocupată la serviciu. De fapt, este chiar subiectul pe care voiam să-l discut cu voi toate. Şeful lui Abby de la *The Informer* are o dependenţă pentru jocurile de noroc. Nu ştiu toate detaliile, dar se pare că vinde ziarul pentru a-şi achita datoriile. Abby a spus că o condiţie a vânzării poate fi ca toţi angajaţii actuali să părăsească firma.

— Dar nu e corect, zise Sophie, sorbind din cafea. Nu poate să-l dea în judecată? Pentru discriminare, sau ceva de genul ăsta?

Toots scutură din cap.

— N-am întrebat. Trase adânc aer în piept. Despre asta doream să vorbesc cu voi. Ştiu că în viaţa fiecăreia dintre noi se întâmplă multe în acest moment, dar nu cred că sunt atât de importante să nu poată fi amânate pentru câteva săptămâni sau chiar… luni de zile.

Toots lăsă ultima afirmaţie să atârne în aer, pentru ca fetele să poată ahsorbi sensul ei, sperând că îşi vor da seama că urma să le implice în ceva mult mai important şi mai bun decât ceea ce aveau acum. Nu neapărat privind aspecte financiare – cu excepţia lui Mavis, desigur –, ci să le dea o şansă pentru o aventură reală. Toots îşi dorea să aducă în viaţa ei şi a prietenelor ei un entuziasm atât de necesar. Dacă ajungea să deţină şi să conducă un ziar de scandal, oportunitatea de a experimenta nişte emoţii

înviorătoare le era la îndemână. Dacă vedeau şi ele lucrurile astfel. *Dacă* vor primi cu braţele deschise o nouă provocare în vieţile lor. Dacă vor fi dispuse să se mute temporar în California. Erau cam mulţi de *dacă.*

— Teresa, te cunosc prea bine. Tu ai un as în mânecă. Ai fost dintotdeauna capabilă de o astfel de înşelăciune, zise Ida. Ar fi trebuit să mă aştept, adăugă ea, referindu-se la trecut.

— O, mai termină, Ida! L-ai vrut pe Jerry doar pentru că ştiai că şi Toots îl voia. Înfruntă realitatea, ea a câştigat, şi tu nu. Din ce văd, tu ai fost cea norocoasă. Şi ce dacă el i-a lăsat toate milioanele lui Toots? Le merita până la urmă după toţi acei ani în care i-a suportat avariţia şi libidoul scăzut. Dacă vrei opinia mea, îi aruncă Sophie o mână de ajutor, şi ştiu că nu o vrei, dar ţi-o voi împărtăşi oricum, Toots ţi-a făcut o favoare furându-ţi-l. Aşa că treci peste asta. Şi mai trebuie să treci şi peste obsesia asta a ta legată de microbi. Ştiai că există tratamente pentru oameni ca tine?

Toots de-abia putu să se abţină să nu râdă. Sophie era persoana potrivită pentru a pune punctul pe *i* şi virguliţa la *ş*.

— Asta gândeşti tu? întrebă Ida indignată.

— Nu, asta e ceea ce ştiu. Voi două o ţineţi aşa de ani de zile, şi eu, cel puţin, m-am săturat al naibii de tare de asta. Nu este ca şi cum nu te-ai mai măritat niciodată. De câte ori ai făcut-o şi tu? Sophie se uită la Mavis pentru un răspuns.

— Nu-mi pot aminti. Între ea şi Toots, am pierdut şirul. Cred că e o competiţie între cele două, răspunse Mavis.

— De trei ori, dacă vrei să ştii, replică Ida repede.

— Rahat! mai degrabă de vreo cinci ori. Nu am îmbătrânit atât mult încât să nu-mi aduc aminte de cei doi idioţi din Georgia cu care te-ai măritat. Cei despre care pretindeai că ar fi înrudiţi cu Jimmy Carter. Cei despre care nu ai vrut să vorbeşti niciodată. Nu erau veri sau ceva

de genul ăsta? îi întoarse şi Toots replica vechii ei rivale cu un rânjet larg pe chip. Ştia că o enerva la culme pe Ida când cineva îi amintea de trecutul ei nu chiar aşa de perfect.

— Pentru ştiinţa ta, am cerut ca ambele căsătorii să fie anulate. Şi nu, nu erau veri. Erau mai degrabă… veri îndepărtaţi, în niciun caz apropiaţi. Nici măcar nu ştiau unul de altul până nu am intrat eu în scenă, zise Ida cu un aer de aroganţă atât de specific ei.

— Mă întreb dacă şi-au împărtăşit vreodată unul altuia sfaturi şi experienţe, comentă Sohpie, râzând pe înfundate.

Ida se ridică.

— Nu ştiu de ce mă mai obosesc cu voi trei. Tot ceea ce sunteţi în stare este să vă luaţi peste picior una pe cealaltă şi să vorbiţi despre sex.

— Şezi blând, Ida. Doar te tachinăm puţin, şi ştii asta. Încetează să te mai comporţi ca o puritană neprihănită. Suntem prietenele tale, sau ai uitat asta? întrebă Toots.

Precaută, Ida se aşeză încet pe unul din taburete.

— Nu cred că mă vei lăsa vreodată să uit asta. Ştiu că suntem prietene, dar sincer, când mi l-ai luat aşa pe Jerry, ei bine, hai să spunem că viaţa mea nu a mai fost niciodată la fel. Am tot încercat să-i găsesc un… înlocuitor dacă vrei să ştii. Mi-a frânt inima. Şi la fel ai făcut şi tu, adăugă Ida, cu lacrimile prelingându-se pe obraz ca două pârâiaşe argintii.

Toots gândi că Ida îşi greşise chemarea. Trebuia să se fi făcut actriţă. Această interpretare teatrală repetată devenea prea veche, şi Ida avea nevoie de un nou scenariu. Dacă ar înceta toată lamentarea asta, Toots i-ar oferi, şi *nu numai* ei, o ocazie unică în viaţă.

Îi întinse Idei o batistă în timp ce Sophie îşi aprinse o ţigară şi Mavis înfulecă şi ultima bucăţică de fruct de pe farfurie.

— Am o propunere pentru voi toate. Nu este nimic bătut în cuie deocamdată, dar ceva îmi spune că asta este

doar o formalitate. Când Toots văzu că avea atenţia necondiţionată a celor trei prietene, continuă: Este vorba de Abby. Acum, ştia că beneficia de întreaga lor atenţie. Nu erau lipsite de defecte, dar ca naşe, erau cele mai bune din lume.

— Este bolnavă? întrebă Ida.

— Pun pariu că se mărită! strigă Sophie încântată.

— Este lesbiană? întrebă Mavis timid.

— Nu, nu şi nu. Toots se uită la Mavis întrebătoare. De ce ai pune vreodată o astfel de întrebare?

— Nu ştiu. Abby nu întinereşte. N-am auzit niciodată nimic despre ea cum că s-ar întâlni cu cineva mai special. Mi-a trecut pur şi simplu prin minte să întreb. Nu mai e aşa o mare chestie. Nu ca atunci când eram noi tinere. Îţi aminteşti de Sheila Finkelstein? Este lesbiană. Am văzut-o împreună cu partenera ei cu ani în urmă într-un teatru din New York când am mers cu elevii mei acolo în excursia de absolvire. Am suspectat-o întotdeauna când eram la liceu. Avea ceva diferit, ştii, felul în care te privea când te dezbrăcai la ora de sport. Nu m-am simţit niciodată confortabil în prezenţa ei.

— E mai mult decât aveam nevoie să ştiu vreodată, zise Toots. Însă îmi amintesc de ea. Nici atunci nu mi-am pierdut prea mult timpul reflectând asupra preferinţelor ei sexuale, cum n-o fac nici acum.

Cele patru femei râseră zgomotos, aproape să-şi piardă respiraţia. Ca pe vremuri. Da, avea fiecare ciudăţeniile ei, dar le legau aproape cincizeci de ani de prietenie.

Ar fi fost nevoie de alţi cincizeci pentru a le despărţi.

Capitolul 7

— *California?* Şi eu ce voi face cu Walter? gemu Sophie. Este cu un picior în groapă! Cel puţin, aşa cred eu. Sau poate este mai mult o dorinţă arzătoare a mea. California!

— Da, California. Nu te mai agita atâta, Sophie. Dragul de Walter poate să moară la fel de bine şi cu o infirmieră având grijă de el la fel ca şi cu tine. Poţi să te întorci pentru înmormântare dacă va fi să se întâmple asta. Vorba lui Abby, incinerează-l şi ai scăpat de-o grijă, îţi încasezi cecul pentru asigurare şi totul va deveni doar o amintire.

— Da, dar credeam că asta era doar o scurtă excursie, o minivacanţă, se plânse Sophie şi îşi aprinse o ţigară. Şi dacă moare cât timp eu sunt în California?

— Atunci ţi s-a îndeplinit dorinţa şi ai de umflat cinci milioane de verzişori. Este decizia ta. Ori eşti cu noi, ori nu.

Toots aţinti cu privirea grupul aşezat în jurul mesei din sufragerie. După desert şi cafea, intraseră în casă, unde Toots dăduse peste sticla, acum pe jumătate goală, de whisky. Ceşti pe jumătate goale umpleau masa. Sophie o folosise pe a ei pe post de scrumieră. Ida se cocoţase pe marginea scaunului, gata să sară în picioare în orice moment, în timp ce Mavis pusese ochii pe un castron cu mere şi portocale aflat în mijlocul mesei.

— Scuze. Când am auzit numele lui Walter, mi-au venit în minte toţi acei ani îngrozitori, ca să nu mai spun că scoate tot ce-i mai rău din mine.

Femeile încuviinţară din cap. O înţelegeau perfect.

— Iată planul meu. Mă gândesc că vom avea nevoie să rămânem în vest cel puţin şase luni, asta dacă ne îndeplinim scopul, şi anume să facem din *The Informer* un ziar de care să se ţină seama. Celelalte tabloide domină piaţa de ani de zile. Este timpul să le oferim puţină concurenţă sănătoasă.

Toots luă o înghiţitură de whisky şi se scutură când îi simţi arsura coborând în fundul stomacului.

— Sună bine, dar mai exact ce anume plănuieşti să faci? Ştirile sunt ştiri, fie că este vorba de ştiri de la Hollywood sau naţionale. Nu poţi pur şi simplu să le faci să se întâmple. Ţi-ar putea lua ani să-ţi dezvolţi nişte surse

bune în această afacere. Ai nevoie de cineva din interior, de turnători de nădejde, prieteni care îşi urăsc cei mai buni prieteni şi care sunt gata să-i vândă pe ceva bănuţi, zise Sophie.

— Aminteşte-ţi că vorbim despre Hollywood aici. Ştirile care nu sunt considerate ştiri adevărate acolo sunt tot ştiri. De exemplu, vă aduceţi aminte când a dispărut Helen Heart? Tabloidele au anunţat că plecase într-o călătorie în Europa pentru a se supune unor intervenţii chirurgicale de înfrumuseţare, când, în realitate, ea se aflase la reabilitare chiar în inima propriului lor Malibu Hills. În timp ce o astfel de informaţie nu este importantă pentru lume în general, este foarte importantă în acest domeniu. Ai mai angaja o beţivă decrepită pentru următorul tău blockbuster? Nu cred. Aşa că, pentru a vă răspunde la întrebare, genul de ştiri cu care vom lucra nu este important în sensul că va afecta restul lumii, dar va influenţa cariera lui Helen Heart şi a altora la fel ca ea. Oamenii importanţi din domeniu citesc aceste lucruri chiar dacă nu o vor recunoaşte niciodată. Abby mi-a spus asta. *Ea ştie mai bine.*

— Ei bine, aici va intra în scenă Abby. Ea are contacte. Mi-a spus în nenumărate ocazii că deţinea ştiri de ultimă oră înaintea celorlalţi reporteri, însă ramolitul ăla de Rag nu a crezut-o, şi-apoi a doua zi acestea apăreau cu litere mari pe prima pagină a lui *The Enquirer* sau *The Globe*. Abby mi-a spus că asta se întâmpla destul de des. Îndeajuns să o facă să se întrebe dacă nu cumva şeful ei îşi lua partea. Nu am nicio idee la ce se referea cu asta. Poveştile pe care le scrie Abby sunt destul de actualitate, dar nu de prima pagină, conform spuselor ei, cu toate că eu tind să o contrazic. Mie îmi place orice scrie ea.

— Idem şi aici, *zise* Sophie.

— Sunt foarte mândră de fina mea, orice ar scrie ea. Este şi un scriitor foarte talentat, adăugă Mavis. Pun pariu că ar putea scrie şi un roman dacă şi-ar pune asta în minte. Cred că ar putea deveni chiar şi bestseller. Nimic atât de ieftin ca cele scrise de Jackie Collins, însă. Nu mi-au plăcut

niciodată cărţile ei.

— Şi-atunci de ce le mai citeşti? o interogă Ida.

— Se spune că personajele ei se bazează în mare pe oameni reali. Încerc întotdeauna să-mi dau seama care sunt aceia. Nu că i-aş cunoaşte, dar mi se pare interesant. Nu dau doi bani pe toate acele scene sălbatice de sex. Ce fel de femeie se culcă cu cinci bărbaţi diferiţi în aceeaşi noapte, replică Mavis.

— Vagaboande, îi dădu Toots o sugestie.

— Târfe, se oferi şi Sophie, sau cel puţin cele care vor un bun impuls de a-şi face un nume în domeniu. Se întâmplă mai tot timpul.

— Şi cum ai ajuns tu să ştii asta? o întrebă Ida arţăgoasă.

— Nu ştiu asta sigur, dar se întâmplă încă de la începutul lumii. Oamenii folosesc sexul ca marfă de schimb. Sophie o privi pe Ida, şi-apoi pe Toots. Nu-i aşa?

— Dacă insinuezi că eu aş fi făcut ceva similar în trecut, te înşeli amarnic. Chiar dacă au fost vremuri când mai degrabă m-am bucurat atunci când bietul meu partener n-a putut, ei bine, să spunem să presteze până la capăt. Toots râse. Şi în acel sens am fost recunoscătoare pentru recompensă. Adică fără sex cu un bărbat trecut deja de floarea vârstei.

— Oare de ce ajungem întotdeauna să vorbim despre sex? întrebă Ida.

— Pentru că niciuna dintre noi nu beneficiază de asta, replică Sophie cu un rânjet larg. Cel puţin, aşa ştiu eu. Aruncă o privire celor trei prietene ale ei aşezate la masă, întrebându-se dacă vreuna dintre ele era îndeajuns de norocoasă să-i poată contrazice afirmaţia.

Tăcere absolută.

— Asta spune ceva despre noi, nu? aruncă Toots momeala. Nu suntem atât de bătrâne. Mergem la Los Angeles. Cred că a venit timpul să ne schimbăm situaţia. Voi ce ziceţi? Aveţi chef de o schimbare?

Le privi pe prietenele ei aşteptând un răspuns. Cu

mâinile în poală, îşi încrucişă degetele.

— Atâta timp cât pot să o iau şi pe Coco cu mine, eu mă bag. Pot să o. Rog pe Phyllis, vecina mea, să-mi închidă casa pe durata verii. Mai mult, o poate folosi când toţi nepoţii ei vor veni să o viziteze în vacanţă. Se plânge întotdeauna ce înghesuită este când vin ei în vizită. Iată o rezolvare minunată! Mavis bătu din palmele ei dolofane, cu un zâmbet până la urechi.

— Ida? întrebă Toots. Ce părere ai?

— Nu ştiu. Am această afecţiune…

— Ida se uită în jos la mâinile ei acoperite de latex – … de fapt… o problemă. Ştiu că voi toate vă gândiţi că e o prostie, dar nu reuşesc să mă stăpânesc. Nu aş fi un membru valoros ziarului sau vouă, aşa că mai bine mă întorc acasă când veţi pleca toate încolo.

Sophie sări cât colo.

— Adică răspunsul e nu? Nici măcar nu vrei să încerci? Vrei să-ţi petreci tot restul vieţii tale purtând latex, chinuindu-te să respiri din spatele unei măşti şi mirosind a clor de la o poştă?

Buna şi draga Sophie, întotdeauna luând hăţurile în mâini şi trecând direct la obiect. Toots zâmbi. Era exact ceea ce avea nevoie Ida, de o doză de realitate, şi cine mai bine decât Sophie să io servească asezonată cu o porţie mare din umorul ei ascuţit.

Ida se întoarse să o privească pe Toots, cu lacrimi în ochi.

— Teresa, ce să fac? Nu vreau să fiu aşa. Am încercat să mă lupt să-mi revin, dar parcă este o luptă fără speranţă. Şi înainte de a întreba, am fost la trei psihiatri diferiţi, îşi întinse mâinile înmănuşate.

Cele trei vechi prietene o convinseseră pe Ida să îşi dea jos masca de chirurg când Sophie ameninţase că îi va rupe picioarele. Toots se gândise că era mai mult sau mai puţin un început pentru reabilitarea Idei. După ce băuse puţin mai mult whisky, Ida le mărturisise că obsesia ei pentru microbi începuse când Thomas, ultimul ei soţ,

murise de E. Coli pe care o contractase mâncând carne alterată. Soluţia imediată dată de prietenele ei a fost unanimă: *Nu mai mânca pic de came.*

— Nu pot decide în locul nici uneia dintre voi. Fie vreţi să veniţi şi voi, fie nu. Nu pot spune nici că nu contează într-un fel sau altul, pentru că de data asta contează cu adevărat. Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să le am alături de mine în această aventură pe naşele lui Abby, prietenele mele cele mai vechi şi mai dragi. Şi vă garantez că va fi o aventură, dar dacă nu puteţi sau nu vreţi, vă înţeleg, zise Toots cu răceală. Să fie a naibii dacă va decade atât de mult încât să le implore.

— Ce naiba! Dacă Walter moare, mă voi întoarce de urgenţă la New York, îi voi da foc şi-mi voi lua banii. Pune-mă şi pe mine la socoteală, zise Sophie, cu puţin prea multă încântare.

Toots rânji. Se putea baza întotdeauna pe Sophie.

— Şi pe mine, chicoti Mavis, ca rezultat al îngurgitării de prea mult whisky.

Toots îşi aminti brusc promisiunea pe care şi-o făcuse să o ducă pe Mavis la magazinul Liz's Stout Shop pentru o nouă garderobă. Poate va putea să o păcălească pe Bernice să meargă în locul ei.

— O, pfui, dacă voi, fetelor, mă puteţi suporta cu tulburarea asta a mea, presupun că pot încerca puţin California cu degetul, se oferi şi Ida ezitând.

Toots se gândi că prietena ei arăta ca o căprioară prinsă în farurile maşinii. Bătu din palme în semn de aprobare.

— Atunci am hotărât! Vom petrece ziua de mâine făcând toate aranjamentele necesare pentru a ne schimba modul actual de viaţă pentru o vreme, şi-apoi ne vom lua zborul spre California. S-a făcut?

Le privi în ochi pe rând pe fiecare dintre cele trei femei şi îşi întinse mâna cu palma în sus. Aceasta era strângerea lor secretă de mâini pe care o foloseau încă de când erau în liceu.

Mavis îşi întinse mâna, cu palma în jos, peste cea a lui Toots. Sophie o puse şi pe a ei deasupra, şi-apoi Ida, cu tot cu mănuşa de latex, o plasă pe a ei cu mare grijă deasupra celorlalte.

Numărând până la trei, femeie ridicară mâinile în aer, şi-apoi strigară la unison:

— S-a făcut!

Toots şi Sophie îşi aprinseră câte o ţigară, Mavis se întinse după un măr din castronul de pe masă şi Ida luă o înghiţitură de whisky, pecetluind afacerea.

Toots anunţă cu o voce gravă, solemnă, că urmau să devină Informatori secreţi. Tot ceea ce avea nevoie acum era o confirmare din partea lui Christopher privind acceptarea ofertei ei de a achiziţiona *The Informer*, şi de-abia atunci ele vor deveni *Informatori* deplini ai acestuia. De-abia aştepta să-i spună lui Abby că naşele ei veneau să o viziteze.

— Şi-acum că ne-am înţeles toate să ne mutăm temporar la Los Angeles, una dintre noi trebuie să găsească o scuză plauzibilă privind prezenţa noastră acolo. De prima săptămână mă ocup eu. Îi voi spune lui Abby că v-am convins pe toate să îi faceţi o vizită ţinând cont că ea nu a putut să vină pe coasta de est să vă vadă. Pentru cea de-a doua săptămână cred că ne vom putea bucura toate de o vacanţă la spa. O voi invita şi pe Abby să ne însoţească, cu toate că ştiu că nu va accepta. Asta e tot ce am putut plănui până acum. Şi nu sunt sigură sută la sută că până şi aceste scuze vor fi destul de credibile. Abby este o fată isteaţă. Îşi va da seama mai devreme sau mai târziu că punem ceva la cale, zise Toots.

— De ce nu-i spui pur şi simplu adevărul? sugeră Sophie.

— Aşa ar trebui, dar nu pot. Cel puţin, nu acum. Drace, nu sunt nici măcar sigură că epava aia pe care ea o numeşte şef mi-a acceptat oferta. Eram sigură că până acum trebuia să primesc vreo veste.

Toots era puţin îngrijorată că se entuziasma înainte

de vreme, dar dacă lucrurile n-ar fi ieşit aşa cum plănuia, atunci ar fi beneficiat toate de o vizită plăcută la Abby, o excursie la un spa fiţos şi-apoi şi-ar fi văzut fiecare de treaba ei. Putea oricând să se retragă şi să se regrupeze până în momentul în care ar fi găsit o soluţie oarecare pentru a o ajuta pe Abby în carieră.

Se auzi ţârâitul telefonului, făcându-le pe toate să-şi concentreze atenţia asupra lui Bernice, care răspunse la al doilea apel şi îi pasă receptorul lui Toots.

— Este pentru tine.

— Alo? Da? Cu adevărat? Ei, bineînţeles că da. Atât de mult? Aşa e, am spus într-adevăr dublul ofertei. Bine. Şi, Christopher, aminteşte-ţi, Abby nu trebuie să afle niciun cuvânt despre asta. Ne vedem poimâine. Toots puse receptorul în furcă, şi-apoi îşi ridică pumnul în aer. Bernice, ascultă! în acest moment sunt proprietarul/editorul oficial al The Informer! Ei bine, vom ajunge cât de repede posibil în California pentru a semna documentele şi a da banii. Ce părere ai de asta? întrebă ea cu un aer dramatic.

Bombănind şi bodogănind în barbă despre nebuni care nu ştiu ce fac, Bernice readuse telefonul la locul lui pe măsuţă.

— Dumnezeu să ne ocrotească!

— Şi noi suntem noii tăi reporteri de rezervă începători, nu-i aşa? întrebă Sophie.

— Nu încă, dar fii atentă ce spui. Am un presentiment că noi toate suntem pe cale să ne lansăm într-o nouă carieră, observă Toots.

Nu putu să nu şi-l imagineze pe Leland răsucindu-se în mormânt la preţul pe care tocmai îl plătise pentru tabloidul acela nenorocit. Zece milioane de verzişori. Dublul valorii sale. Însă Toots nu era genul de persoană care să renunţe aşa de uşor. Să vină potopul sau sfârşitul lumii, dar ea tot va face din acel ziar unul al naibii de profitabil. Din precauţie era mai bine să păstreze pentru ea aspectele financiare ale acestei afaceri. Va plăti fetelor un

salariu îndestulător pentru orice va avea nevoie de la ele. Pentru restul, va hotărî la timpul respectiv. Fusese întotdeauna destul de bună să ia decizii de moment.

Cine s-ar fi gândit că Toots, Teresa Amelia Loudenberry, va deveni mândrul proprietar al unui ziar, cel puţin uneori, veritabil? Parcă vedea şi titlurile din ziare acum: *Văduva Bogată Dă Lovitura!*

— Eu mă pot ocupa de partea gramaticală. Ce e corect şi ce nu, se oferi Mavis. Doar sunt fostă profesoară de limba engleză.

— Bineînţeles că poţi. Nu m-am gândit la asta, dar presupun că trebuie să fie şi cineva care verifică lucrurile astea, răspunse Toots. Totuşi, aminteşte-ţi că, cel puţin pentru acum, contează mai mult cantitatea decât calitatea.

— Ce părere ai despre cineva care să verifice veridicitatea informaţiilor? întrebă Sophie. Aş putea face eu asta când va veni vremea.

— Sophie, nu fi atât de idioată. Tabloidele nu verifică informaţiile. Ele doar inventează nişte lucruri şi apoi le publică. Pur şi simplu. Nu-i aşa, Teresa? îi replică Ida prompt şi practic.

— Cred că este puţin mai mult de atât, dar în mare aş spune că ai prins esenţa. Consider totuşi că micile grăunţe de adevăr sunt pur şi simplu înfrumuseţate pentru a fi mult mai captivante şi a atrage interesul publicului. Cel puţin aşa mi-a spus Abby când am întrebat-o de unde vine cu toate poveştile astea, zise Toots.

— Ştii, am lucrat pentru un fotograf când m-am mutat la New York, spuse Ida, uitându-se la celelalte femei. Sunt sigură că vei avea nevoie de imagini care să meargă cu articolele tale.

— Ida, timpurile s-au schimbat de când tu manevrai, aparatul ăla Kodak Brownie sau ce era la vremea aceea. Ai auzit de fotografia digitală? Photoshop? Cum crezi că tabloidele au făcut rost de poze cu oameni împerechindu-se cu extratereştrii? Le falsifică. Tu poţi să faci asta? o întrebă Sophie.

— Pot învăţa. Nu sunt proastă, Sophie, îi răspunse Ida cu o grimasă.

— N-am spus niciodată că ai fi. Dacă vrei să faci fotografii, va trebui să-ţi murdăreşti puţin mâinile. Nu poţi umbla prin Los Angeles cu mănuşile de latex pe mâini şi să te aştepţi ca starletele de la Hollywood să-ţi pozeze. Se vor uita la tine ca la o lunatică ce are nevoie ea însăşi să fie fotografiată.

— Sophie are dreptate, zise Toots şi se uită fix la mănuşile Idei.

— Aveţi amândouă dreptate. Până nu voi scăpa de tulburarea asta, nu pot cutreiera un oraş murdar, plin cu Dumnezeu ştie ce microbi, aşteptându-mă să mă port ca fotograful vostru. Voi lucra la birou. Asta, dacă şi voi mă vreţi.

— Uite, haideţi să lămurim toate acestea înainte de a merge mai departe. Vom fi toate implicate în asta. Vom intra când şi acolo unde este nevoie, însă ceea ce trebuie să ştiţi toate, oricare ar fi circumstanţele, este că Abby nu trebuie niciodată să ne asocieze cu The Informer. Vom lucra din umbră, ca să spun aşa. Nu am toate detaliile acum, dar le voi avea în curând. Vă promit.

— Avem multe de făcut până mâine. Mavis, ţie îţi trebuie o nouă garderobă. Am vorbit cu Liz, o prietenă de-a mea care întâmplător deţine un magazin de îmbrăcăminte în Charleston, să rămână pentru tine până mai târziu în seara aceasta, după ora de închidere.

— Toots! Nu trebuie să faci asta. Atâta timp cât am o maşină de spălat şi un uscător la îndemână, eu sunt în regulă. Sincer, tot ce am nevoie este apă şi un loc unde să-mi pot pune rufele la uscat. În plus, mă îndoiesc că prietena ta are ceva pe măsura mea, zise Mavis, pronunţând învălmăşit cuvintele de stânjeneală.

— Încetează să mai fii atât de negativistă. Maşinile de spălat şi uscătoarele nu sunt ca telefoanele mobile. Hotelurile nu le pot pune aşa la dispoziţie pentru oaspeţi. Liz's este un magazin exclusiv pentru femei mai

corpolente. Liz are tot ce ai tu nevoie, de la lenjerie intimă până la restul. Şi pentru că începi o viaţă nouă, într-un fel, cu noua ta dietă şi toată aventura asta, să nu îndrăzneşti să cumperi chiloţi din ăia de babă. Vreau să văd ceva la modă, sexy şi colorat. Negru şi roşu. Eşti o femeie frumoasă, Mavis, şi a venit timpul să-ţi dai seama de asta.

Toots ştia că, atunci când arăţi bine, te simţi şi bine. În secunda în care aruncase hainele de doliu, se simţise împrospătată. Ştia că, odată ce Mavis se obişnuia cu ideea de a avea grijă de ea însăşi, atât în interior, cât şi în exterior, nu va mai avea nevoie de prea multă încurajare. Va fi de ajuns propria ei stare de spirit. Toots se întoarse spre Ida, fără a-i da lui Mavis ocazia să răspundă.

— Ne putem descurca cu mănuşile de latex o vreme. Putem spune că suferi de o afecţiune mai deosebită a pielii, cum ar fi psoriazisul sau o eczemă. Însă tu va trebui să-mi promiţi că vei accepta ajutorul pe care-l ofer. Doctorul Pauley va ajunge aici pe la miezul nopţii pentru a o examina pe Mavis.

Toots îi aruncă o privire lui Mavis pentru a se asigura că aceasta este de acord. Văzându-i încuviinţarea tacită, Toots o încurajă cu un gest.

— El cunoaşte un doctor în Los Angeles, specializat pe OCD. Îl va contacta mâine dis-de-dimineaţă şi va programa o consultaţie. Ida, eşti de acord cu asta? întrebă Toots.

Ida încuviinţă la rândul ei.

— Da, era şi timpul să scap de asta. Nu vă fac nicio promisiune. Tot ce pot face este să încerc.

— Este tot ce-ţi cer, îi replică Toots.

— Şi eu? întrebă Sophie.

Toots scutură din cap.

— Tu, draga mea prietenă, eşti unsă cu toate alifiile. Tu trebuie să mai pui ceva kilograme pe tine din ce ai pierdut. De asemenea, trebuie să te pregăteşti pentru înmormântarea lui Walter. Am din plin experienţă în acest domeniu, aşa că, atunci când va veni vremea, mă voi

asigura că eşti pregătită să te porţi ca şi cum ai fi în doliu. Am dat de pomană toate hainele de doliu, aşa că va trebui să-ţi cumperi haine negre pentru propriul tău doliu. Nu este chiar atât de uşor pe cât pare.

— Negre? Haine de doliu? Glumeşti cu siguranţă, în secunda în care voi arunca şi ultima lopată de pământ peste mormântul lui Walter, voi începe să sărbătoresc. Doliul nu este pentru mine. Nu dau doi bani pe ce se aşteaptă lumea să fac. Eu mă voi bucura din plin de moartea boşorogului ăstuia. Mai mult, voi fi mai bogată cu cinci milioane.

— Bravo, draga mea, şi Toots bătu din palme. Am pus totul la punct. Ca să o citez pe prietena mea Bernice, eu spun să ne mişcăm fundurile zbârcite şi să începem spectacolul. Mai avem o grămadă de lucruri de făcut până la miezul nopţii.

Cele patru femei se priviră una pe alta. Ştiau că vieţile lor urmau să se schimbe. Într-un mod dramatic.

Capitolul 8

Banii vorbesc.

Sub impulsul momentului, Toots închirie un avion privat pentru călătoria lor în California, pentru că ştia că va fi imposibil să facă rezervări de bilete într-un timp atât de scurt. Mai mult, zburând singure, aveau ocazia să se asigure că şi-au pus la punct varianta de poveste. Argumentul decisiv totuşi fu pilotul, care îi promise că vor putea fuma pe durata zborului de cinci ore.

Toots ridică mâna, reamintindu-le celorlalte că Abby nu era proastă.

— O singură greşeală, şi ne-am ars. Nu ne va ierta niciodată pe niciuna dintre noi, aşa că ţineţi minte asta, doamnelor.

O mică parte din ea se simţea neloială pentru că achiziţionase *The Informer* fără ştirea fiicei ei. Cealaltă parte, cea maternă, simţea că este datoria ei divină de a

face tot posibilul pentru a asigura fericirea şi bunăstarea fetei ei. Cheltuirea a zece milioane de dolari pe un tabloid falimentar era mai mult decât extrem, dar uneori singurele lucruri care mergeau erau măsurile extreme. Poate că Toots era bătrână, dar nu era o bătrână proastă.

Cu ajutorul prietenelor ei, era sigură că va face lucrurile să meargă atât pentru ea, cât şi pentru Abby, şi, în acelaşi timp, le va da şi acestora o nouă şansă în viaţă. Trebuia doar să-şi pună la punct detaliile – toate cele zece milioane de detalii.

Sophie se ridică şi se întinse.

— Nu ştiu ce planuri aveţi voi, dar eu mă retrag. Toată vorbăria asta despre muncă şi sex m-a obosit la culme. Eu mă duc să visez la Brad Pitt.

— Este căsătorit şi fericit alături de Angelina nu-mai-ştiu-cum şi are şase copii. Ar trebui să-ţi fie ruşine, zise Ida.

— Nu, asta doar sporeşte plăcerea visului. Sophie o îmbrăţişă pe Toots, se aplecă şi o sărută pe Mavis pe obraz şi apoi, înainte ca Ida să o poată opri, o pupă puternic pe aceasta chiar pe gură. Gândeşte-te la toţi microbii ăştia în visele tale. Noapte bună, fetelor.

Ida smulse repede un pachet de şerveţele antibacteriene din buzunarul pantalonilor şi începu să-şi şteargă buzele cu atâta forţă, încât Toots n-avu nicio îndoială că îşi jupuise deja un strat de piele.

— Trebuie să merg la baie. Şi Ida ieşi atât de repede încât Toots crezu că folosise dispozitivul de teleportare din *Star Trek.*

— E rapidă, zise Mavis. Mă bucur că nu sunt în locul ei. Aş prefera oricând microbii. Am nevoie de un duş înainte de consultaţie. Sunt puţin transpirată, în caz că n-ai observat.

Mavis se chinui să se ridice din scaun. Odată ce fu în stare să stea în două picioare, se deplasă clătinându-se spre holul ce ducea spre camera ei.

— Am observat, Mavis, îi strigă Toots. Eşti sigură că

n-ai nevoie de ajutor?

— Mă voi simţi mai bine după ce voi face un duş rece. N-am mai băut tărie de ceva ani. Şi, Toots, trebuie să recunosc că mi-a plăcut.

— Da, şi mie. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine. Mă duc să fac o cafea până ajunge Joe aici.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Joe să creadă că ea şi prietenele ei din copilărie erau o adunătură de beţive.

În timp ce fetele dormeau, se dezinfectau şi, respectiv, făceau un duş, Toots pregăti un ibric proaspăt de cafea, bău două ceşti şi fumă trei ţigări. Găsi sub chiuvetă un odorizant de cameră şi dădu cu el prin bucătărie şi sufragerie înainte de a aprinde o lumânare parfumată Yankee. De parcă ar fi putut să-l păcălească pe Joe.

Acum, tot ce mai avea de făcut era să-l aştepte.

O scurtă bătaie în uşa din spate o făcu pe Toots să tresară. Doctorul Pauley. Doctor Joseph Pauley. Joe pentru ea. Se grăbi înspre uşă. Aerul nopţii era uşor răcoros, ceea ce era neobişnuit pentru acest moment al anului. Toots spera că nu vor avea o vară răcoroasă, şi-apoi îşi aminti că, dacă lucrurile mergeau aşa cum plănuise, ea va fi în însorita Californie tot timpul verii şi o parte din toamnă.

— Toots, n-aş face lucrul acesta pentru niciunul dintre ceilalţi pacienţi ai mei şi sper că tu ştii asta.

Toots se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe vechiul ei prieten să între în bucătărie.

— Prostii. Ştiu cel puţin o duzină de persoane la care te duci să faci consultaţii acasă, aşa că nu încerca să-mi serveşti mie minciunele de genul ăsta.

Doctorul Pauley fusese medicul lui Toots de când se mutase la Charleston, în urmă cu douăzeci de ani. Avea cel puţin şaptezeci şi cinci de ani, dar arăta de şaizeci. Era un bărbat cu părul bogat, alb ca zăpada, cu ochii albaştri care nu pierdeau niciun detaliu, înalt de cel puţin un metru optzeci, fără pic de grăsime pe corp. Toots se gândi că era atrăgător şi rafinat. Pusese ochii pe el de când se văzuseră prima oară. După ce deveniseră prieteni, Toots ştiuse că

nu vor putea fi niciodată mai mult decât atât, şi îl tratase ca pe fratele mai în vârstă pe care nu-l avea. Îi plăcea să-l considere pe Joe un „om de treabă”.

— Pot să încerc cel puţin, nu? Zâmbi. Punându-şi geanta maro din piele pe blatul din bucătărie, el aruncă o privire în jur. Deci, unde este noua mea pacientă?

— Va coborî într-un minut. Numele ei este Mavis. Suntem prietene din liceu. Orice are nevoie, te rog să faci pur şi simplu. Beneficiază doar de asigurarea Medicare şi trăieşte dintr-o pensie mică. Trimite-mi mie facturile. Nu vreau să-şi facă griji privind costul acestei consultaţii la domiciliu sau orice analize de laborator necesare sau medicamente.

— Pot să fac asta. Acum, doar ca să ştii, nu pot să fac prea multe dacă nu o duc la cabinet. Am să-i iau sânge pentru o analiză completă, voi verifica şi colesterolul. Voi cere analiza lipidelor şi voi verifica tensiunea şi ritmul cardiac. Asta este cam tot ce pot face. Dacă voi considera că are probleme mari de sănătate, nu-ţi voi ascunde nimic. Nu sunt deloc unul din acei vraci bătrâni, ştii?

— Ştiu o grămadă de lucruri, Joe. Impostor nu eşti cu siguranţă. Cât timp vor dura analizele de laborator? Vreau să înceapă exerciţiile fizice cât mai repede posibil.

— Le voi da în lucru cât mai repede dis-de-dimineaţă. Dar trebuie să se supună unui test de stres înainte de a face orice fel de exerciţii fizice. O voi programa pentru mâine-dimineaţă. Te voi suna dacă intervine ceva şi nu poate face testul. Însă un test obişnuit nu va fi de ajuns pentru ea; va trebui să facă ceea ce noi numim un test chimic de stres. Este pentru oamenii care nu pot merge pe distanţe prea mari, şi presupun că este şi cazul ei.

Mavis intră în bucătărie, mirosind puternic a *White Diamonds*[7].

— Vorbiţi despre mine? întrebă ea.

— Bineînţeles. Mavis, acesta este Joe. Este prietenul şi doctorul meu. Eşti sigură că eşti de acord cu asta? Dacă

7 Parfum creat de Elizabeth Taylor (n.tr.)

te simţi forţată sau stânjenită, este momentul potrivit să vorbeşti. Toots ridică din sprâncene.

— Am nevoie de asta, Toots. Nici că se putea întâmpla într-un moment mai bun. Dacă mă mai îngraş mult, voi muri, şi cine va mai avea grijă de Coco? Mavis întinse mâna pentru a-l saluta pe doctor. Îmi pare bine de cunoştinţă, Joe.

Îşi strânseră mâinile.

— O plăcere şi pentru mine. Şi-acum, tânără doamnă – şi îi căută chipul văzându-i strălucirea din ochi – sper că nu vă este frică de ace.

O jumătate de oră mai târziu, după ce Mavis fu înţepată şi examinată pe toate părţile, doctorul Joe Pauley plecă, nu înainte de a promite că va suna imediat ce va avea rezultatele testelor lui Mavis şi că le va anunţa ora pentru testul de stres.

— Acum este timpul pentru cumpărături, zise Toots, luându-şi poşeta de pe blatul bucătăriei. Îmi place la nebunie să merg la cumpărături.

Bernice pusese piciorul în prag şi îi spusese că nu va fi văzută nici moartă într-un magazin pentru grase, şi că făcea mai bine să-şi ducă ea însăşi prietena, la care Toots îi replicase: „Du-te naibii, Bernice!”

— Nu trebuie să faci asta, Toots. Când voi pierde tot surplusul ăsta – şi Mavis apucă strâns o bună bucată din talia ei – voi avea nevoie oricum de o garderobă nouă.

— Şi-atunci, vom merge iar la cumpărături. În plus, odată ajunse în LA, nu vei mai avea timp în fiecare zi să speli şi să usuci cele trei costume. Vom fi prea ocupate. Liz adoră câinii, aşa că ia-o şi pe Coco în lesă. Îmi place atât de mult să merg la cumpărături, ţi-am mai spus asta! exclamă Toots încântată.

— Mă bucur că măcar ţie îţi place, pentru că eu urăsc să fac asta, remarcă Mavis. Când ai fundul mare ca al meu, este pur şi simplu umilitor.

— O, încetează! Ia-o pe Coco şi hai să mergem. Avem atâtea de făcut până dimineaţă!

Drumul către magazinul lui Liz fu parcurs în linişte, ambele femei fiind pierdute în propriile gânduri. Cincisprezece minute mai târziu, Toots parcă maşina pe o alee îngustă în spatele unui grup de mici magazine, în locul rezervat clienţilor speciali.

— Am ajuns. Haide, de-abia aştept să începem.

Toots se grăbi să ajungă la portiera din dreapta a maşinii pentru a o ajuta pe Mavis.

— Aminteşte-ţi, acesta este doar începutul. Peste un an de-acum încolo, îţi va plăcea să faci cumpărături la fel de mult ca şi mie.

— Mă îndoiesc de asta, dar sunt deschisă spre noi experienţe, în special atunci când cele trei cele mai bune prietene ale mele şi fina mea sunt implicate. Doar Dumnezeu ştie că am nevoie de ceva agitaţie în viaţa mea. Liz trebuie să fie o prietenă specială de îşi ţine magazinul deschis doar pentru noi la această oră din noapte.

Coco chiţăi din cutia ei de pe bancheta din spate.

— Liz este o doamnă foarte specială. O iau eu pe Coco, zise Toots.

O scoase pe căţeluşă, îi prinse lesa de zgarda împodobită cu pietricele colorate, o puse pe pământ şi o luă pe Mavis de mână.

— Să înceapă distracţia!

Mavis râse puternic şi din tot sufletul.

— N-am mai fost niciodată la cumpărături la o oră aşa de târzie. Tot nu-mi vine să cred că prietena ta a ţinut deschis până acum doar pentru mine.

— Asta fac prietenii. Ar trebui să te obişnuieşti. Viaţa pe care o duceai în Mâine aparţine doar de trecut acum.

Mavis se opri.

— Nu vreau să-mi schimb viaţa chiar atât de mult, Toots. Mie îmi plăcea în Mâine. A fost căminul meu de când a murit Herbert. Nu m-aş putea imagina trăind în niciun alt loc.

Toots se opri şi ea brusc. Oare aceasta era deja prima

lor problemă?

— Şi-atunci de ce-ai mai fost de acord să mergi în California?

— Nu e ca şi cum va fi pentru totdeauna, nu-i aşa?

— E adevărat, dar nu sunt sigură cât timp vom fi acolo. Aşa cum am mai spus, Mavis, încearcă să te gândeşti la ambele coaste ale Americii. Trebuie să te simţi bine în această întreprindere încă de la început.

— Sunt bine, sunt bine. Doar că mă sperie puţin schimbarea, asta e tot. Aşa cum am mai spus, am trăit în Mâine de când a murit Herbert, şi asta a fost timp de, cât, cincisprezece ani? Timpul trece mai repede cu cât îmbătrâneşti.

— Şi noi îl risipim acum vorbind despre asta. Haide, hai să vedem ce bunătăţuri are Liz în materie de lenjerie sexy.

Mavis scutură din cap. Coco le întovărăşi mişcându-şi repede picioruşele în timp ce ele intrară în magazinul de îmbrăcăminte iluminat discret.

Capitolul 9

Buticul lui Liz fusese proiectat pe ideea de intimitate. Nu vedeai nicio etichetă cu preţuri pe haine, nicio masă de solduri oferind vreun discount nemaiauzit, nici cupoane care reduceau cu cincizeci la sută preţul vreunui articol. Oriunde privea, Mavis îşi dădea seama că muşteriii lui Liz ştiau că se aflau într-un magazin de lux pentru femeile supraponderale. Nu existau nici manechine suple îmbrăcate în haine care s-ar fi potrivit unui copil de trei ani, nici rafturi cu mărimile 30-32, nici imagini cu modele de mărimea păpuşii Bărbie purtând haine de firmă. Mavis se gândi că magazinul semăna cu şifonierele celebrităţilor pe care le văzuse pe Style Network[8], doar că al lui Liz era

---

8 Reţea de televiziune prin cablu cu sediul în Los Angeles, ce prezintă ultimele ştiri în materie de modă, stil şi design

de zece ori mai mare.

O femeie micuţă, de aproape un metru cincizeci, care nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme, le întâmpină.

— Tu trebuie să fii Mavis. Eu sunt Liz.

Micuţa doamnă purta o fustă neagră, strâmtă, o bluză albă, impecabilă, şi o jachetă în carouri alb-negre. Picioarele ei mici erau încălţate cu cizme roşii de piele care îi mai adăugau cel puţin şapte centimetri în înălţime.

Mavis se uită spre Toots întrebătoare. Toots râse.

— Ştiu ce gândeşti.

Mavis îşi reaminti de maniere.

— Eşti foarte drăguţă că faci asta pentru mine. Îmi pare nespus de rău că este atât de târziu. Sper că nu te ţinem departe de familia ta, zise ea dintr-o răsuflare.

— Este plăcerea mea, şi nu, nu mă ţineţi departe de nimic. Când Toots mi-a spus că eşti o prietenă de-a ei care are nevoie de o schimbare completă de garderobă, a fost o încântare pentru mine să mă ofer să o ajut, zise Liz. Vocea ei era suavă, aproape melodioasă, şi plăcută auzului.

— Lui Liz îi place să-i îmbrace pe oameni. Obişnuia să lucreze ca designer vestimentar pentru unele dintre cele mai faimoase staruri de la Hollywood. Cu câţiva ani în urmă, adăugă Toots.

Trecuseră mai mult de câţiva ani, dar la vârsta lor, Toots se gândi că douăzeci însemnau „câţiva”.

— O, aşa este? Dacă nu te deranjează, pe cine ai îmbrăcat? Mavis adora orice ocazie de a afla ceva legat de Hollywood. La fel cum şi Toots îşi iubea tabloidele favorite.

— Doris Day a fost una dintre favoritele mele. Îmi dădea mână liberă când venea vorba de garderoba ei personală. Era o încântare să lucrezi pentru ea.

— Sunt impresionată. Orice crezi că m-ar încăpea, eu voi încerca să pun pe mine. Sunt atât de grasă încât mi-e ruşine de halul în care am putut să ajung.

---

interior (n.tr.)

Toots lăsă transformarea lui Mavis în mâinile pricepute ale lui Liz. Se aşeză pe o bancă din catifea albastră, aflată în afara cabinei de probă, în timp ce cele două femei se foiră când înăuntru, când afară din cabină.

Trei ore mai târziu, cu o grămadă de sacoşe şi cutii, Toots şi Mavis se întoarseră acasă, exaltate de cumpărături. Aduseră achiziţiile înăuntru şi le lăsară la intrare.

— N-am avut atât de multe haine în viaţa mea, zise Mavis, cu vocea plină de încântare. Se cufundă într-un scaun confortabil, cu Coco odihnindu-se în poala ei largă. Nici măcar nu ştiu cât de mult costă toate astea. Cred că mi-ar sta inima-n loc.

— M-am gândit eu că probabil ăsta a fost motivul pentru care te-ai grăbit să ajungi la maşină când Liz a început facă nota de plată. Crede-mă, va merita fiecare bănuţ când vei vedea când de bine vei arăta şi te vei simţi. De îndată ce vei începe şi să slăbeşti puţin, vom face asta din nou.

Încântată să vadă ce efect avusese excursia lor nocturnă asupra lui Mavis, Toots îşi promise doar pentru sine că va face asta şi cu celelalte prietene, chiar dacă ele îşi puteau permite sau nu. Zâmbetul imens de pe chipul lui Mavis în timp ce proba o duzină de costume meritase fiecare bănuţ pe care Toots îl cheltuise în acea noapte, şi chiar mai mult.

— Nu ştiu ce zic despre asta. Sunt destul de pricepută cu aţa şi acul. Cred că voi ajusta pe ici pe acolo unde este nevoie când voi mai da jos nişte kilograme.

— Prostii! încetează cu asta chiar acum! Nu vei face aşa ceva. Sunt bogată, Mavis. Drace, sunt degustător de bogată. Nu voi trăi îndeajuns pentru a cheltui nici măcar dobânda pe banii mei, aşa că dă-o încolo de modificare a hainelor. Va trebui pur şi simplu să începi să te obişnuieşti cu lucrurile bune în viaţă. Dacă nu-ţi convine…

— Atunci te pot pupa în fundul tău zbârcit? îi replică Mavis cu un zâmbet.

— Exact!

— Nu ar fi un lucru pe care l-aş face cu dragă inimă, aşa că, pentru moment, te poţi referi la mine ca la „ruda ta săracă” şi eu îţi voi accepta bunătatea.

— Bun, pentru că imaginea cu tine pupându-mă în fund nu este prea grozavă.

Ambele femei izbucniră în râs la acea imagine.

— Este târziu, Mavis. De ce nu te duci la culcare? Ai de făcut un test de stres de dimineaţă şi eu mai am de rezolvat nişte lucruri, iar apoi mă voi retrage şi eu.

— Nu mai ştiu de când nu m-am mai distrat atât de mult ca astăzi, Toots. Îţi mulţumesc că m-ai făcut să mă simt vie din nou. Sunt ca Cenuşăreasa la bal, fără Făt-Frumos. Mavis se apropie clătinându-se şi o îmbrăţişă pe Toots.

— După părerea mea, lui Făt-Frumos i s-a dat prea multă importanţă, zâmbi Toots, surprinsă de cât de bine se simţea.

— Aşa este, nu? Ei bine, eu, cel puţin, sunt ruptă de oboseală. Să faci cumpărături a implicat mai multă mişcare decât aş fi crezut. Noapte bună, Toots.

— Noapte bună, Mavis.

În următoarea oră, Toots dădu trei telefoane şi mâncă un castron mare cu cereale Froot Loops cu o ceaşcă de zahăr şi o jumătate de ceaşcă de lapte. Primul telefon fu la hotelul Beverly Hills. Vor avea nevoie de un loc unde să stea până când ea va decide cu exactitate cum va administra noua ei „fiţuică” de doi bani. Rezervă patru dintre bungalow-urile faimoase ale hotelului, solicitând în mod expres unul dintre bungalow-urile unde Elizabeth Taylor îşi petrecuse luna de miere cu şase dintre cei opt soţi ai ei. Vor beneficia toate de intimitate, înconjurate de lux. Când va veni vremea, va cumpăra o casă. Asta dacă lucrurile vor merge conform planului.

Poate că va cumpăra vechea proprietate a lui Aaron Spelling. La timpul potrivit, va verifica listele online de proprietăţi de vânzare. Îi plăcea să pretindă că umbla să-şi

caute o casă pe acolo, imaginându-şi uneori cum şi-ar redecora ceva ce „cumpărase” online.

O, va dormi atât de bine la noapte!

Capitolul 10

Abby Simpson era la fel de frumoasă ca starurile despre care scria, poate chiar mai frumoasă, dacă ar fi dat crezare şuşotelilor colegilor ei de breaslă când credeau că ea nu-i aude. Dispreţuia cleveteala de la prânz şi considera această comparaţie ridicolă. Mai mult, Abby lua măsuri suplimentare pentru a-şi minimaliza aspectul fizic din cauza bârfei lor. Învăţase foarte repede că frumuseţea şi inteligenţa nu erau cea mai bună combinaţie în profesia aleasă. Cel puţin, nu în LA. Faptul că moştenise părul blond ondulat şi ochii albaştri-deschis ai tatălui ei fusese mai degrabă un ghinion. La acestea se mai adăugau şi curbele potrivite acolo unde trebuia, lucru care făcuse să fie deseori confundată cu una dintre starletele despre care scria, atunci când ajungea într-unul din locurile hot ale LA-ului în căutarea unui nou subiect de articol.

Nu era cu siguranţă o starletă. Doar gândul ăsta o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Şi Toots ar fi fost oripilată la auzul acestei comparaţii.

Lui Abby i se oferiseră câteva roluri mici când se mutase în LA, însă le refuzase pe toate. Tot ceea ce-şi dorea era să descopere subiecte care ar fi făcut într-adevăr deliciul cititorilor, şi nu să apară ea într-unul dintre acestea. Ezita să le numească „ştiri” pentru că nu erau ştiri în adevăratul sens al cuvântului. Ea scria pentru a distra, dar la baza tuturor articolelor sale se aflase întotdeauna adevărul. Nimeni nu dorea să citească despre vieţile perfecte ale celor pe care-i admira şi preţuia. Aşa ceva te-ar plictisi prea repede. Cu toate acestea, când cei admiraţi şi preţuiţi mergeau la reabilitare, se îngrăşau, divorţau sau se comportau în vreun fel care le-ar fi dezvăluit latura umană, publicul adora să afle că şi idolii

lor experimentau micile tragedii ale vieţii – ca oricine altcineva. Ea doar adăuga puţină sare şi piper istorisirilor ei.

Acum, cu viitoarea vânzare a tabloidului, Abby nu ştia pentru cât timp va mai avea o slujbă. Dacă situaţia ei financiară ar fost mai stabilă, s-ar fi gândit chiar să facă o ofertă pentru ziar, dar ar fi însemnat prea mult pentru bugetul ei şi-aşa redus. Investise mare parte din banii ei în achiziţionarea primei case, o vilă stil ranch din anii ’50, amplasată în Brentwood, o zonă exclusivistă din vestul Los Angelesului.

Mama ei i-ar fi dat bani într-o clipită dacă i-ar fi cerut, dar nu era genul ei să facă asta. Şi nici n-avea de gând să se atingă de fondul ei fiduciar. Imediat ce putuse să muncească din punct de vedere legal, la şaisprezece ani, îşi găsise o slujbă temporară unde recepţiona prin telefon anunţurile pentru un mic ziar de familie, *The Daily Gazette,* din Charleston, unde lucrase până când terminase liceul. Apoi, în timpul studiilor la Universitatea Carolina de Sud, unde terminase specializarea în jurnalism, lucrase ca asistent editorial la o mică editură, şi la douăzeci şi şase de ani nu îşi încetinise încă ritmul şi nici n-avea de gând până când nu-şi va fi îndeplinit visul: să deţină cel mai mare şi mai bun tabloid posibil, unul cu distribuţie mondială.

Pentru unii, ţelul ei poate părea prostesc deoarece tabloidele erau tabloide. Abby era conştientă că şi acestea, ca orice altceva, aveau scopul lor. Zâmbi aducându-şi aminte de dependenţa secretă a mamei ei pentru ele. Şi Abby, încă din şcoala elementară, fusese atrasă de ele, motiv şi pentru alegerea actualului ei loc de muncă. Şi ce dacă nu erau *The New York Times* sau *The Wall Street Journal?* Abby nu se ruşina de profesia ei. Dacă cineva râdea de ea în privinţa asta, ştia cum să-i răspundă cu vârf şi îndesat.

Ca şi mama ei, Abby dormea foarte puţin. Când telefonul sună pe la ora unu, ora LA-ului, ea răspunse fără întârziere.

— Abby Simpson.

— Eşti trează? întrebă mama ei.

— Bineînţeles că sunt trează. Altfel nu ţi-aş fi răspuns la telefon, nu crezi? Ştii prea bine că nu dorm niciodată. Abby era o insomniacă bine cunoscută. Câteva dintre cele mai bune articole ale ei fuseseră scrise în primele ore ale dimineţii, când lumea doarme de obicei.

— Da, aşa este. Nici tatăl tău nu dormea mai deloc. Cel puţin când era în pat cu mine, chicoti Toots.

— Din nou, mai multe informaţii de care nu am nevoie sau nu vreau să ştiu. Abby râse. Mama ei era o figură, dar nici nu i-ar fi plăcut să fie altfel. Este totul în regulă? De obicei, nu mă suni atât de târziu.

— Aici este aproape patru dimineaţa. Dar în LA este mai devreme, doar dacă nu am încurcat socotelile – din nou. Spune-mi că nu m-am ramolit.

— Tu, ramolită? Niciodată! zise Abby.

— Mulţumesc pentru votul de încredere. Am sunat pentru că am o surpriză pentru tine.

„O, nu”, gândi Abby.

— Biiinneee… răspunse ea mai cu jumătate de gură.

— Nu pari prea bucuroasă. Ai pe cineva la tine? Este ceva ce nu-mi spui? întrebă Toots.

— Sunt bine, şi răspunsul este nu la ambele întrebări. Mi-aş dori eu să fie cineva la mine, adăugă Abby melancolică. Chester este o companie minunată, dar nu înţelege întotdeauna ce spun.

Bietul Chester. Petrecuse multe nopţi cu el întins lângă ea, cu urechile ciulite, capul înclinat a întrebare şi fluturând din coadă răbdător, de parcă ar fi încercat cu adevărat să interpreteze cuvintele stăpânei sale. În mare parte a timpului, îi plăcea viaţa ei aşa cum era şi nici nu şi-o putea imagina altfel. Îi plăcea libertatea pe care o avea şi nu avea timp pentru o relaţie serioasă. Ei bine, era un singur bărbat de care fusese atrasă dintotdeauna, dar nu încercase nimic pentru că ştia că el nu era interesat de ea aşa cum ar fi vrut. Bunul şi dragul ei fost frate vitreg,

Christopher Clay, protectorul şi cel mai mare aliat al ei în Los Angeles. Şi se întâmpla şi ca acesta să fie şi unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. Pusese ochii pe el de prima oară când îl întâlnise şi el îi rămăsese în gânduri ca un potenţial iubit încă de atunci. Zâmbi. Dumnezeule, era o bunăciune de bărbat!

— Abby, mă asculţi? o întrebă mama sa.

— Aă, da, scuză-mă, mi-au zburat gândurile în altă parte. Deci, spuneai ceva despre o surpriză pentru mine. Sunt ochi şi urechi.

— Ştii că naşele tale sunt aici. Acum dorm, din câte ştiu eu, dar voiam să fiu prima care-ţi dă vestea. Sophie nu poate păstra nimic pentru ea, ştii asta, zise Toots cu dragoste.

— Mamă! Abby îşi iubea mama, dar tendinţa ei spre dramatic o irita. Câteodată. Spune-mi, sau voi începe să-ţi cânt la telefon. Şi ştii că sunt complet afoană.

— Bine, atunci că lasă-mă să salvez urechile amândorura. Iată surpriza: Le-am convins pe fete să vină în LA. Plecăm mai târziu astăzi dacă totul decurge conform planului. Am închiriat chiar şi un avion privat.

— Mamă, dar astea chiar sunt nişte veşti fantastice! Nu mi-am mai văzut naşele de un car de ani. Nu te voi mai întreba cum de-ai reuşit să le convingi să o facă. Şi Ida cum se simte? Credeam că e bolnavă sau ceva de genul ăsta. Sophie mi-a trimis un e-mail spunându-mi că poartă mănuşi tot timpul.

Abby o auzi pe mama ei oftând adânc la celălalt capăt al firului.

— Da, şi nici nu e prea plăcut să vezi asta. Îmi pare tare rău de ea. Joe a programat-o la un doctor în LA specializat în tulburări obsesiv-compulsive, OCD, cum preferă ei s-o numească.

— Am auzit de ea. Pare să fie subiectul fierbinte al multor talk-show-uri. Cred că Oprah a făcut un reportaj despre asta cu ceva vreme în urmă. Având în vedere toate acestea, nu văd cum de-ai reuşit, dar îţi ştiu puterea de

convingere. Voi împrumuta un pat pliant pentru Mavis. Tu şi Sophie puteţi dormi în camera mea şi Ida va putea lua sofaua. Nu e mult, dar e tot ce vă pot oferi pentru moment. Am terminat de renovat, dar n-am început încă să decorez camerele de oaspeţi.

Abby moştenise dragostea mamei ei pentru designul interior. Când îşi cumpărase casa aceasta din anii cincizeci, îşi cheltuise cam tot ce-i mai rămăsese pe renovare, făcând singură mare parte din lucrările de reparaţii. Scosese covoarele vechi şi, spre încântarea ei, descoperise dedesubt o podea solidă din lemn de cireş. Când nu umbla după subiecte pentru ziar, îşi şlefuia podelele cu propriile mâini. Îi luase vreo câteva luni, dar munca ei grea meritase pe deplin. Prin toată casa podeaua era netedă şi strălucitoare ca sticla. Păstrase ferestrele originale şi uşile franţuzeşti care duceau spre o curte interioară, o altă zonă pe care ea o admirase când cumpărase acest loc. Chiar dacă fusese năpădită de viţe de soc, caprifoi şi rochiţa-rândunicii, Abby nu se îndurase să le taie pe toate pentru că mireasma lor era încântătoare. Poate dacă era forţată să-şi caute o altă slujbă, şi-ar putea folosi timpul liber pentru a-şi restaura grădina la splendoarea ei originală.

— Îţi mulţumesc, Abby, dar am aranjat deja să stăm la hotelul Beverly Hills. Am închiriat patru bungalow-uri. Voi sta acolo unde Elizabeth Taylor şi-a petrecut luna de miere cu mai mulţi dintre soţii ei. De-abia aştept. Va fi ca pe vremuri, să stăm toate patru împreună.

Sesizând bucuria în vocea mamei sale, Abby zâmbi. Auzise multe poveşti despre anii în care mama şi naşele ei locuiseră la distanţă mică una de alta, pe când erau adolescente. Unele dintre acestea erau de-a dreptul scandaloase, încât îi era greu să şi le imagineze pe cele mai mari modele ale ei în viaţă purtându-se cu adevărat aşa cum spuneau.

— Perfect. Sună-mă de îndată ce ştii cu siguranţă ora sosirii şi vă voi pune la dispoziţie o maşină care să vă ducă la hotel.

Abby conducea un Mini Cooper de un galben aprins. Cu Chester mereu pe scaunul din faţă al maşinii şi bancheta ocupată cu lucrurile ei, nu prea mai era loc de alţi pasageri.

— Mulţumesc, Abby. Acesta ar fi fost următorul meu telefon.

— Atunci mai bine te duci şi tu în pat şi încerci să te odihneşti puţin dacă veţi pleca în curând. Când ajungi, vreau să te văd cu ochii strălucitori şi plină de viaţă.

— În acest caz, îţi voi spune noapte bună. Ne vedem în câteva ore. Te iubesc, draga mea.

— Şi eu, zise Abby, şi-apoi puse receptorul la loc în furcă.

Cu doar câteva ore înainte de sosirea lor, pe Abby o apucă un chef nebun de curăţenie, ceva ce tot sperase să facă încă de weekendul trecut, dar nu avusese timp. În camera ei, ea scoase de pe pat aşternuturile roz cu flori şi le aruncă în coşul cu rufe murdare. Pentru că maşina ei de spălat şi uscătorul se aflau în garajul anexat casei, spălatul rufelor avea să fie ultimul lucru pe listă, pentru că trebuia să iasă din casă. Se uită în jos la cămaşa de noapte imprimată cu Femeia Fantastică, cu care era îmbrăcată.

Şterse praful de pe mobila din dormitorul ei cu soluţie Pledge cu miros puternic de lămâie, dădu prin toată casa cu mopul de praf pe podelele din lemn masiv şi apoi cu un mop umed. În momente ca acestea, era bucuroasă că-şi şlefuise podelele cu poliuretan mai degrabă decât cu o soluţie cu „adevărat” tradiţională. Frecă apoi cada de baie şi faianţa din cabina de duş, spălă chiuveta şi reaşeză articolele de machiaj în sertar, acolo unde le era locul.

În bucătărie, şterse hiaturile cu o soluţie neabrazivă. Erau hiaturile originale tip Formica cu margini metalice şi un model tipic pentru vremea lor, cu spirale de culoare bleu şi gri. Abby considera că erau cea mai urâtă parte a bucătăriei. Dorea să le înlocuiască cu granit, dar bugetul nu-i permitea asta pentru moment. În curând îi va permite, îşi spuse. Nu era leneşă şi avea răbdare, în timp, nu numai

că-şi va pune la punct căsuţa, ci va deţine şi va administra propriul ei tabloid. Uneori visele deveneau realitate.

Nu ştia încă toate detaliile, dar ştia că se va întâmpla asta pentru că atunci când dorea ceva, oricât de greu putea fi obţinut, se concentra numai asupra ţelului său şi reuşea întotdeauna să-l îndeplinească. Cel puţin în visurile ei.

Oricum, Abby Simpson nu era o laşă. Ca şi părinţii ei, credea în muncă şi în autodisciplină. Cu aceste caracteristici moştenite, Abby ştia că îi este dat să aibă succes. Visurile ei erau toate dovada de care avea nevoie că se putea şi se va îndeplini.

Două ore mai târziu, după ce ştersese şi geamul tabloului imens din sufragerie, se aşeză pe sofaua roşie somptuoasă şi adormi adânc.

La etaj, în camera de oaspeţi a lui Toots, Ida admise că încercarea de a-şi controla obsesia era cea mai grea sarcină cu care se confruntase în toţi cei şaizeci şi patru de ani ai ei. Îndepărtarea măştii ce filtra bacteriile o tulburase şi o făcuse să se simtă nesigură; rutina ei normală fusese complet dată peste cap de această călătorie. Îi trebuise toată voinţa de care era capabilă să închirieze o limuzină care să o ducă la aeroport. Gândul că mai trecuseră sute de pasageri prin acel vehicul înaintea ei aproape o trimise înapoi în siguranţa şi curăţenia apartamentului ei spaţios de la ultimul etaj de pe Park Avenue. Zborul fusese la fel de îngrozitor, cu toţi microbii aceia din aer recirculând prin tot avionul, îşi continuase drumul pentru că dorise să-şi revadă prietenele şi mai ştia şi că are nevoie de ajutor. Cu disperare. Totuşi, în acel moment, mâinile îi tremurau şi în stomac parcă avea gheme, palmele îi transpiraseră, gâtul era uscat şi parcă strâns într-o menghină. Ştiind că simptomele erau semnul unui atac de panică, Ida scoase o pungă mică de hârtie maro dintr-un compartiment închis cu fermoar al uneia dintre valizele sale. Se aşeză pe o margine a patului, strânse gura pungii, lăsând doar o găurică unde îşi puse gura şi începu să inhaleze şi să expire încet. Această procedură o ajuta de obicei să-şi

păstreze respiraţia la un ritm normal, cu toate că nu era o metodă infailibilă.

Ida inspiră şi expiră în punga de hârtie vreme de zece minute. În timp ce făcea asta, ea examină camera pe care Toots o pregătise pentru ea, sperând că asta o va distrage de la un atac de panică prea serios. Un pat antic cu baldachin, din lemn de nuc, cu un şifonier şi o măsuţă de toaletă în acelaşi stil, ocupau jumătate din cameră. Două scaune ce păreau confortabile erau plasate strategic în faţa şemineului. Pereţii coloraţi în roz şi crem dădeau încăperii o strălucire caldă şi tihnită. Plantele verzi plasate ici, colo în cameră aduceau înăuntru puţin din atmosfera de afară. Toots era bine-cunoscută pentru bunul ei gust. Ida era sigură că această încăpere nu fusese atinsă de un decorator profesionist.

Când se simţi în stare să se ţină pe picioare fără să leşine, aruncă deoparte punga de hârtie, rugându-se să nu fie nevoie să o folosească din nou. Cel puţin, nu în acea noapte.

Pentru a îşi distrage atenţia de la alte gânduri negative, luă lampa de distrugere a microbilor pe care Toots i-o cumpărase şi îşi începu rutina ciudată, dar totuşi confortabilă pentru ea. Centimetru cu centimetru ea scană camera de oaspeţi. Mai întâi mânerele uşilor. După fiecare scanare, scotea un şerveţel Clorox din pachet şi ştergea cu atenţie fiecare zonă care arăta cea mai mică urmă de bacterii. Apoi mai scana încă o dată acea zonă, asigurându-se că îndepărtase destui microbi letali pe cât era posibil.

Scană noptiera, lampa, ceasul deşteptător. Scană orice necesita atingere. Văzând că toate aceste articole nu aveau nicio bacterie, trecu la examinarea aşternuturilor albe apretate. Încă de la venirea lor, Bernice le explicase că spălase aşternuturile în apă fierbinte şi mult clor. Ida fu recunoscătoare pentru asta pentru că era aproape imposibil pentru ea să doarmă pe aceleaşi cearşafuri două nopţi la rând. Toots îi satisfăcuse cu siguranţă cerinţele ciudate, şi, din păcate, Ida ştia că le cerea prietenelor ei să-i cânte în strună în această privinţă, dar pur şi simplu

nu se putea controla. Faptul că îşi dăduse jos masca şi respirase tot aerul acela nefiltrat fusese pentru ea un pas imens şi o dovadă a hotărârii ei de a-şi învinge fobia.

Când fu satisfăcută că odaia ei era curăţată de microbi pe cât posibil, repetă acelaşi proces şi în baia pentru oaspeţi. Şterse robineţii chiuvetei, apoi mânerul toaletei şi mânerul interior al uşii.

Scoase săpunul antibacterian, pungile de gunoi mici şi medii şi periuţa de unghii pe care Bernice le pusese în sertar. Apoi, cu grijă, îşi scoase mănuşile de latex de pe mâini. Cu toate că îşi repeta singură că evita orice contaminare când le purta, nu putea nega faptul că le mai purta şi ca să-şi ascundă mâinile. Spălatul constant cu săpunul aspru antibacterian îi făcuse mâinile, cândva moi şi delicate, acum roşii şi crăpate. Îndepărtă încet mănuşile, punându-le într-o pungă mică de plastic, apoi puse punga de plastic într-o altă pungă, aceasta fiind o pungă de gunoi de mărime medie şi antibacteriană, sau cel puţin aşa pretindea compania care o vindea. Luă un şerveţel din cutie şi îl folosi ca protecţie când dădu drumul la apă. Lăsând-o să se înfierbânte pe cât posibil, cu mâna liberă, ea desfăcu ambalajul unui săpun nou-nouţ. Nu putea folosi niciodată acelaşi săpun a doua oară deoarece ar fi fost, de asemenea, plin de microbi de la ultima ei spălare.

Respirând adânc, Ida îşi ţinu ambele mâini sub apa caldă. Săpunindu-se, atentă la mâinile ei fragile, folosi un bureţel nou, moale, din piele, pentru a freca de pe mâini bacteriile imaginare de câte zece ori. Thomas murise pe zece octombrie. Din acea zi, zece devenise numărul ei magic.

Apoi, îşi masă mâinile cu o cremă antiseptică ce îi calmă usturimea. După ce finaliză această parte a rutinei ei, îşi puse o nouă pereche de mănuşi de latex. Se dezbrăcă, îşi puse hainele într-o altă pungă înainte de a da drumul la duş. Cu un burete nou şi o nouă bucată de săpun dezinfectant, îşi frecă trupul până se înroşi. De zece ori. Apoi folosi Prell, un şampon puternic antibacterian, pentru a-şi spăla părul. Şi din nou repetă acelaşi proces de zece

ori.

Când termină, luă prosoapele albe de baie pe care, de asemenea Bernice se jurase că le spălase în apă fierbinte şi clor. Îşi frecă pielea până când simţi că nu mai suportă. Această rutină bizară îi oferea câteva ore de relaxare mentală, putând fi repetată dimineaţa şi în timpul zilei, ori de câte ori programul ei zilnic ar fi permis. Temându-se că va sta trează gândindu-se cu groază la călătoria ce o aştepta, Ida luă un somnifer înainte de a se strecura cu grijă în pat. Ultimul ei gând conştient înainte de a adormi fu că era dusă rău cu pluta pentru a face tot ceea ce făcuse ea înainte.

În unele nopţi se ruga doar să nu se mai trezească.

Capitolul 11

În camera de vizavi, Sophie era cufundată în lectura unui teanc de tabloide pe care Toots le lăsase pe patul ei. După ce le răsfoi pe majoritatea, se simţi brusc atinsă de un sentiment de vinovăţie. „La naiba cu bărbatul ăla!” zise ea pentru sine.

Chiar şi cu-n picior în groapă, Walter încă o mai ţinea strâns. O încleştare *de moarte* care o sufoca.

Aruncând tabloidele deoparte, Sophie aproape că sări din pat pentru a se da jos – atâta era de înalt. Toots şi stilul ei de a decora! Sophie trebui să admită totuşi că încăperea era îmbietoare din toate punctele de vedere. Mobilierul de dormitor, din lemn de stejar, cu un căpătâi al patului care ajungea aproape până la jumătatea peretelui de culoarea ţelinei, era mai mult decât confortabil, cu salteaua de pluş şi aşternuturile de calitate cu ţesătura deasă. O cutie de ciocolată era aşezată pe noptieră. Un minifrigider adăpostea câteva sticle de apă de Coca-Cola şi Dr. Pepper. În baie, un coşuleţ conţinea orice articol de toaletă necesar unei femei: şampon, pastă de dinţi, apă de gură şi loţiune de corp cu parfum de gardenie. Sophie se simţi ca şi cum se afla într-o staţiune luxoasă, nu în casa celei mai bune

prietene. Toots nu precupeţise niciun efort pentru a face această vizită memorabilă.

Se apropie de fereastra deschisă ce dădea spre curtea interioară – dacă ai fi putut să o numeşti aşa. Tufişurile ce răspândeau un parfum dulceag, de iasomie, gândi ea, umpleau aerul nopţii târzii cu o mireasmă delicioasă, îi amintea de mirosul gumei de mestecat. O adiere răcoroasă pătrunse brusc prin fereastra deschisă şi o trimise în grabă înapoi în pat şi sub pătură. Era sătulă de răcoare. Orice răceală îi amintea de Walter.

În acel moment, Sophie era mai fericită decât fusese în ani de zile. Apropierea de Toots avusese întotdeauna acest efect asupra ei. Fusese mereu astfel chiar şi în adolescenţă. Poate că nu era nimic mai mult decât sentimentul de siguranţă şi securitate, însă orice ar fi fost, îi plăcea.

Cuibărindu-se sub învelişurile calde, Sophie îşi permise să meargă puţin înapoi în trecut, ceva ce nu încerca să facă prea des. Viaţa cu Walter nu fusese uşoară. O descriere mai exactă ar fi fost iadul pe pământ.

Singură şi pe picioarele ei în Manhattan, se simţise mai speriată decât îşi imaginase vreodată că ar fi. Abia terminase cursurile de infirmieră şi locuia într-un apartament cu o fostă colegă de clasă care nu făcea altceva decât să se plângă. Viaţa în marele oraş nu fusese aşa cum i se povestise până când îl întâlni pe Walter.

Îşi aminti de prima oară când se cunoscuseră. Ea tocmai îşi deschisese un nou cont la Bank of Manhattan, unde Walter tocmai fusese promovat în poziţia de asistent manager de filială. Era şarmant şi chipeş, şi ea fusese uimită şi surprinsă când el o invitase la cină pentru a-şi sărbători promovarea.

Povestea lor de dragoste fusese pasională şi complicată, consumându-i pur şi simplu fiecare moment din viaţă. Fiind cu zece ani mai în vârstă ca ea, o impresionase cu inteligenţa şi cunoştinţele lui; Sophie îi admira înţelepciunea. După o curte furtunoasă ce durase

trei luni, el o ceruse în căsătorie şi Sophie acceptase fără să se mai gândească o secundă.

În timpul primilor patru ani de căsătorie, ea îşi amânase începerea carierei de asistentă medicală. Walter nu voia ca ea să muncească. Când acesta deveni obsedat de slujba lui de la bancă şi începu să lucreze optsprezece ore pe zi, ea nu mai putu suporta nici singurătatea, nici plictiseala. Cu prea mult timp liber la dispoziţie, Sophie se angajă la cabinetul unui pediatru din Brooklyn. ÎI iubise pe doctorul pentru care lucrase şi adorase copiii de care avusese grijă. După trei ani în care fusese înconjurată de copii bolnavi, Sophie decise că aşteptase îndeajuns pentru un copil numai al ei. Walter nu devenea mai tânăr şi ea nu mai voia să aştepte, de teamă să nu devină cumva una dintre acele „mame mai bătrâne” despre care fetele de la birou vorbeau atâta.

Următorii doi ani, încercă orice şiretlic, metodă, tot ce-i stătuse la dispoziţie şi mai mult de atât pentru a rămâne însărcinată. Cu fiecare lună ce trecea fără niciun rezultat, Sophie renunţa încet, încet la ideea de a avea un copil. Dezamăgit că nu era capabilă să aibă un copil, Walter începu să-şi verse mânia şi frustrarea pe ea. Începu cu lucrurile mărunte. Friptura era prea prăjită. Părul nu-i era aranjat. Apartamentul lor nu era curat aşa cum ar fi considerat el că trebuie să fie.

Walter îi ceru să renunţe la locul de muncă, lăsând să se înţeleagă fără echivoc că ea trebuia să se concentreze asupra lui, căminului lor şi nimic mai mult. Ca proaspăt manager de filială a Bank of Manhattan, o nevastă care nu era casnică nu îl avantaja cu nimic. Walter făcea referire la cariera ei ca la nimic mai mult decât o ruşine, mergând până la a sugera că prietenii şi colegii îl dispreţuiau, insinuând că nu câştiga destui bani pentru a o întreţine.

Pentru prima oară în aproape zece ani de căsătorie, Sophie i se împotrivi. Nici gând să renunţe la cariera ei. Fără asta, ea nu avea nimic. Considera motivele lui absurde şi chiar îi şi spuse asta.

Sophie îşi aminti de prima oară când el o lovise.

Tocmai se întorseseră de la petrecerea anuală de Crăciun a băncii. Ca de obicei, în ultima vreme, Walter băuse prea mult, flirtase prea mult şi îi vorbise de parcă nu era nimic mai mult decât servitoarea lui. În taxi, pe drumul spre casă, Sophie refuzase să-i vorbească. Când ajunseră în apartamentul lor din Manhattan, Walter începu să tune şi să fulgere, spunându-i că nu era bună de nimic şi că făcuse o greşeală însurându-se cu ea. O numise de familie proastă. Ea nu se potrivea cu soţiile celorlalţi directori de bancă. Obosită să mai lupte cu el, Sophie îi spuse lui Walter că va înainta divorţul de îndată ce se terminau sărbătorile de iarnă. De-abia apucase să rostească aceste cuvinte că el o lovise cu dosul palmei, rupându-i buza. Şocată şi umilită, cu gustul sărat al sângelui umplându-i gura, Sophie încercă să părăsească apartamentul, ştiind că atunci când el se va trezi din beţie îi va cere scuze. Însă Walter o prinse de mână şi, strângând-o prea tare, îi rupse braţul.

După a treia sau a patra bătaie, Sophie renunţă la orice speranţe de a mai fi fericită vreodată. La un anumit moment, Walter aproape că o convinse că doar ea era vinovată. Şi din nefericire, ea îl crezuse până când Toots venise pe neaşteptate la New York şi o găsise plină de vânătăi şi răni. Înfuriată la culme că îi permitea soţului ei să o lovească, Toots se dusese direct la şeful lui Walter. Două săptămâni mai târziu, el fusese rugat să se retragă din poziţia de manager al filialei.

Sophie îi promisese atunci lui Toots că îl va părăsi pe Walter. Cu toate acestea, convingerile ei catolice adânc înrădăcinate încă de când era copil o împiedicaseră să-l părăsească pe bărbatul pe care jurase să-l iubească, onoreze şi asculte. Îşi petrecu restul vieţii întreţinându-l pe Walter şi consumul lui de alcool.

Şi acum iat-o, după aproape treizeci de ani, aşteptând nerăbdătoare ca bătrânul nenorocit să moară. La şaizeci şi cinci de ani, în sfârşit viaţa îi aparţinea. Doar gândindu-se la posibilităţile pe care le avea simţea fluturi

în stomac. Sophie adormi cu un zâmbet larg pe chip.

Capitolul 12

Ca de obicei, Toots se trezi la cinci dimineaţa chiar dacă mersese la culcare după ora trei noaptea. „Vechile obiceiuri mor greu”, gândi ea aprinzând veioza de pe noptieră. Cum Bernice urma să apară în orice clipă, Toots se întinse după capotul albastru, uzat, din material de pluş, de la marginea patului. Lăsase fereastra deschisă şi acum camera era de-a dreptul friguroasă. Vara va veni în curând cu adierile ei sufocante şi căldura înnăbuşitoare. California va fi o plăcere în comparaţie cu umezeala toropitoare pentru care Carolina de Sud era atât de bine cunoscută. Toots de-abia aştepta să-şi înceapă viaţa pe ambele coaste. Cu cele trei prietene alături de ea, întreaga aventură îi părea mai excitantă decât sexul şi zahărul. Şi gândul că o va vedea pe Abby aproape oricând va dori era ca o grămadă decadentă de glazură roz pe un tort exagerat de mare. Râse de acest gând şi intră în baia enormă unde porni duşul şi se strecură sub ploaia caldă.

În timp ce apa i se scurgea peste umeri şi pe spate, Toots îşi răsuci de mai multe ori capul de la stânga la dreapta pentru a elibera tensiunea pe care o simţea în jurul gâtului. Observase în ultimele luni o înţepeneală a încheieturilor când se trezea dimineaţa. Artrita şi bătrâneţea îi băteau la uşă. La naiba cu asta, avea doar şaizeci şi cinci de ani! Nu erau ăştia noii ani cincizeci? într-un fel? Oarecum? îndepărtând gândurile negative, Toots îşi termină duşul în timp record. Înfăşurându-se într-un prosop imens, scotoci prin dulapul de haine uriaş şi-şi găsi vechea ei pereche favorită de blugi, cei pe care-i cumpărase imediat după ce se născuse Abby. Se uscă rapid, îşi căută în sertar o lenjerie de dantelă, şi-apoi îşi puse blugii. Încă se mai potriveau ca o mănuşă. Îi asortă cu o bluză de un portocaliu aprins, apoi îşi prinse părul des într-un coc lejer în creştetul capului, îşi puse doar o umbră

de fard roz pe obraji şi se dădu cu puţin gloss rozaliu pe buze. Admirându-se în oglindă, Toots trebui să admită că arăta al naibii de bine pentru o băbăciune.

Îmbătrânise frumos, în ciuda obiceiului ei nesănătos de a fuma şi a dependenţei de zahăr. Poate va renunţa la unul dintre ele când se va stabili în California. Poate.

— O, prostii, nu ai de gând să renunţi la niciunul dintre viciile tale, aşa cum nici Joe nu are de gând să se pensioneze vreodată, mormăi ea pentru sine înainte de a-şi lăsa conştiinţa încărcată să o acapareze. Le cerea prietenelor ei să renunţe la obiceiurile lor proaste; n-ar fi fost bine dacă şi-ar fi urmat şi ea sfaturile? Da, spuse micuţul drăcuşor de pe umărul ei. Putea şi o va face. Poate. Nu prea.

Fără niciun alt gând, Toots se grăbi să meargă în bucătărie. Pregăti repede un ibric de cafea pentru Bernice. În timp ce acesta fierbea, Toots ieşi afară pentru a savura prima ei ţigară pe ziua aceea. Aerul rece o întâmpină brusc în faţă.

— Vreme nenorocită! Era normal să se răcorească tocmai când trebuie să plec eu.

Toots mai inhală un fum de nicotină. Când auzi deschizându-se uşa de la intrare, stinse ţigara în scrumiera imensă pe care o lăsase pe verandă înainte de a merge la culcare.

— Bună dimineaţa, Bernice. Arăţi absolut înviorată, zise Toots menajerei sale.

Bernice îşi drese glasul cu atâta forţă că Toots aproape că se aşteptă ca esofagul ei să-i zboare prin gură direct pe perete.

— Eşti bolnavă? o întrebă Toots amuzată. Sună îngrozitor.

— Sunt doar alergiile mele de dimineaţă, răspunse Bernice. Turnă două ceşti de cafea şi le duse pe masă.

Bernice păru să fie într-una din dispoziţiile ei morocănoase şi cinice. Dacă nu se înşela, atunci Bernice avea doar aproximativ cinci minute să se liniştească,

pentru că ziua de-abia începea, şi avea o listă cu lucruri de făcut lungă de un cot. Să se îngrijoreze pentru Bernice nu făcea parte din ordinea de zi.

— Cum zici tu, şefa. Doamnele vor servi micul dejun curând?

— Pregăteşte un platou de fructe şi câţiva fulgi de ovăz pentru Mavis. Trebuie să coboare în orice moment; a fost dintotdeauna genul de persoană care se trezeşte dimineaţa devreme. Sophie poate mânca din fulgii mei Froot Loops. N-am nicio idee ce ar prefera Ida. Poate un ou fiert? Toots ştia că orice ar fi ajuns în gura Idei trebuia să fie curăţat de bacterii pe cât era posibil. De-abia aştepta să reuşească să o vindece pe Ida de fobia ei.

— Mă ocup imediat, şefa, zise Bernice. Bea cineva ceai?

— Nu ştiu nimic de asta, dar nu-ţi face griji. Pot să fierb o ceaşcă de apă dacă este nevoie. Toots nu se descurca deloc în bucătărie, dar era mai mult decât eficientă când venea vorba să utilizeze cuptorul cu microunde.

— Cum doreşti, tu eşti şefa. Toots făcu o grimasă privind-o pe Bernice scoţând portocale, grepfruturi şi căpşune din frigider şi punându-le pe tocător. Vrei să-ţi pregătesc şi un castron de Froot Loops?

— O, încetează, Bernice! Nu-mi pregăteşti niciodată cerealele! Chiar nu înţeleg ce naiba se întâmplă cu tine zilele astea.

Toots ştia că Bernice se supărase din cauza întregii munci suplimentare, dar nu era ca şi cum nu se implicase şi ea şi nu o ajutase cu nimic. Bernice pur şi simplu îmbătrânea şi nu le mai putea face pe toate ca înainte. Toots îi pregătise un cont frumuşel pentru pensionare. Poate că venise vremea să-i spună să mai încetinească puţin ritmul sau să se pensioneze de-a dreptul. Dar se întristă la acest gând. Imediat ce va afla care erau responsabilităţile ei ca nou proprietar al *The Informer*, se va gândi serios la pensionarea lui Bernice.

Înainte ca aceasta să aibă vreo ocazie să-i dea vreo replică usturătoare, Sophie intră în bucătărie, într-un capot roşu cu albastru care văzuse şi vremuri mai bune.

— Miroase a cafea? întrebă ea, fără a se adresa cuiva în mod special.

Toots o văzu pe Bernice ridicând capul rapid, apoi lăsându-l în jos.

— Miroase a cafea? o întrebă Toots cu un rânjet.

— O, vrăjitoareo! Este prea devreme. Orice persoană pe care o cunosc spune acelaşi lucru dimineaţa. Sophie îşi umplu cu cafea o cană portocalie înainte de a se aşeza şi ea la masă.

Toots îşi completă ceaşca şi luă loc pe scaunul din faţa ei.

— Dacă zici tu. Uite, am vorbit cu Abby înainte să merg la culcare. Este absolut încântată că-şi va vedea naşele. S-a oferit chiar să ne lase să stăm la ea acasă, dar i-am spus că am avut deja grijă de cazarea noastră temporară.

— N-ai fost niciodată genul care să stea pe gânduri. Ce-ai făcut? Ai cumpărat vreo casă? o întrebă Sophie între două înghiţituri de cafea.

— Nu, dar sunt sigură că voi face şi asta mai devreme sau mai târziu. Nu pot locui la hotelul Beverly Hills pentru totdeauna. Am auzit că vila lui Aaron Spelling este de vânzare.

— Dumnezeu să ne ajute pe toţi, exclamă Bernice, tăind dintr-un grepfrut roz.

— Sper să o facă, pentru că voi avea nevoie de tot ajutorul odată ajunsă în LA. Sophie, cum ţi se pare să locuieşti într-un bungalow hollywoodian pentru câteva săptămâni? LA nu este New York, aşa că nu ştiu cum te-ai simţi într-un apartament mai mare de zece metri pătraţi.

Toots ironizase dintotdeauna cutia de chibrituri pe care Sophie şi Walter o numiseră apartament. Înainte ca cei doi să se căsătorească, Walter cumpărase apartamentul de şaptezeci şi cinci de metri pătraţi pentru o sumă

derizorie şi locuiseră acolo aproape patruzeci de ani. Toots nu era sigură cum va reacţiona Sophie la spaţii mai largi.

— Ham! Ham! îşi făcu şi Coco intrarea, cu toate cele două kilograme şi jumătate ale ei, tropăind cu ghearele pe podeaua de lemn şi cu Mavis după ea.

— Scuze, este atât de gălăgioasă dimineaţa. Îi trebuie ceva cafea. Ţi-am spus oare de asta? îmi împart cafeaua cu ea. Nu cred că s-ar descurca atât de bine dacă ar renunţa dintr-odată, zise Mavis, răsuflând greu.

Sophie şi Toots râseră.

— Un chihuahua care bea cafea. Ar fi trebuit să-mi imaginez. Toots se ridică de la masă şi merse la dulap, unde scoase o ceaşcă mică pe care o umplu cu lapte şi un strop de cafea. O puse pe podea chiar lângă masă. Asta ar trebui să o facă fericită.

— Să ştii că-i place şi zahărul, adăugă Mavis.

— Ei bine, atunci va trebui să se obişnuiască să trăiască fără el, exact ca tine. Nu eşti tu cea care spunea că dacă e îndeajuns de bun pentru tine este bun şi pentru câinele tău? Toots îi turnă lui Mavis o ceaşcă de cafea neagră. Fără zahăr şi fără lapte, nu? Toots ridică din sprâncene şi Mavis încuviinţă din cap.

— Pot să fac asta. Voi face asta. O spuse cu atâta hotărâre încât Toots o crezu pe vechea ei prietenă. De-abia aştept să le arăt fetelor toate hainele alea minunate pe care mi le-ai cumpărat.

Toots îi reaminti lui Mavis că avea o programare la ora opt pentru testul de stres. Din fericire, va dura mai puţin de o oră.

— Şi eu de-abia aştept, anunţă şi Sophie pe un ton sec. Poate când vom ajunge în LA, unde sunt toate spaţiile alea largi, vom putea chema un make-up artist să ne machieze profesionist. Am vrut dintotdeauna să fac asta dar n-am avut niciodată un motiv. Întrezărindu-mi acum viitorul atât de strălucitor şi senin cu Walter mai-mai să dea colţul, acum chiar am un motiv temeinic să o fac. Poate că o voi face la înmormântare. Sunt sigură că toţi

prietenii lui Walter de la bancă vor fi acolo. Vor gândi că sunt o nenorocită, sau cel puţin aşa a afirmat el mereu. Dacă voi arăta cu zece ani mai tânără şi voi mai avea şi un zâmbet mare pe buze, cred că le voi da boşorogilor multe subiecte de conversaţie. Da – şi Sophie mai luă o gură mare de cafea – este exact ce voi face. Femeile urăsc să le vadă pe altele arătând bine, în special când sunt îndoliate.

— Din nefericire, este adevărat. Îmi amintesc că singura înmormântare la care am arătat vreodată ca o văduvă cu adevărat îndurerată a fost cea a lui John. A fost dragostea vieţii mele. Şi lui Toots îi dădură lacrimile gândindu-se la tatăl lui Abby.

— Uite, înainte de a deveni complet morbide, hai să vorbim despre altceva. Suferinţa nu-mi face bine atât de dimineaţă, zise Sophie.

Toots îşi şterse nasul şi ochii cu batista.

— Ai dreptate. Ne aşteaptă atâtea lucruri bune în următoarele săptămâni încât n-are rost să mai petrecem vreun minut nefericit jelind trecutul. Mi-am plâns prea mult de milă în ultima vreme. Toots făcu o pauză când Bernice puse un platou de fructe în centrul mesei, urmat de un castron plin de fulgi de ovăz. Totuşi trebuie să recunosc că am fost cu adevărat tristă de fiecare dată când vreunul dintre soţii mei a decedat. Mai mult sau mai puţin, mai adăugă ea, ridicând din umeri.

Mavis şi Sophie o priviră pe Toots, cu o expresie de amuzament.

— Ei bine, cu excepţia lui Leland. A fost atât de egoist şi de *zgârcit*! Am fost şocată când a precizat în testamentul lui că vrea la înmormântare să-i cânte un septet de coarde. S-a aruncat într-adevăr la o plecare scumpă, trebuie să recunosc. Nici nu-mi dau seama de ce am fost atât de şocată, când oricum era ceva tot pentru el, chiar dacă dăduse ortul popii.

Sophie îşi înălţă cana în aer.

— Să închinăm pentru Walter! Să dea Domnul să sufere mult şi să moară repede!

Toots ciocni cu ceaşca ei.

— Nu e frumos să ciocnim cu aşa ceva pentru un soţ ce urmează să dea colţul.

În cămară, Toots ascunsese nişte băutură pe care o păstra pentru ocazii speciale, ocazii foarte speciale, cum ar fi decesul unui soţ. Se ridică de la masă şi se întoarse într-o secundă cu o sticlă extrem de rară de Glenfiddich despre care se ştia că se maturase în butoi mai bine de şaizeci de ani înainte de a fi pus în sticlă. Leland plătise aproape cincizeci de mii de dolari pe o sticlă. Fusese singura lui rugăminte din testament pe care ea preferase să o ignore. Nici moartă nu l-ar fi înmormântat cu o sticlă de băutură atât de fină şi atât de rară, aşa cum ceruse el. Acum îi păru un moment mai potrivit ca oricare pentru a o deschide şi a face un toast pentru viitorul ei. Şi pentru iminentul deces al lui Walter.

— Uite. Toots deschise sticla de alcool înainte de a da o fugă la bufetul din sufragerie de unde veni cu patru pahare de cristal de whisky. La cincizeci de mii sticla, dacă vor bea whisky-ul scump al lui Leland, măcar nu o vor face din ceşti de cafea. Puse paharele în mijlocul mesei, turnând din plin whisky în fiecare. Acesta este cel mai bun alcool pe care îl poţi cumpăra. Unul dintre dezmăţurile lui Leland. Voia să-l îngrop cu ea, dar pur şi simplu n-am putut să fac ceva atât de stupid.

— De parcă ar şti, zise Sophie raţională.

— Ei bine, există viaţă de după moarte şi toate celelalte. Este posibiL să fie destul de furios când vă veţi reîntâlni, bolborosi Mavis, acceptând să ia doar o mică înghiţitură din cauza testului pe care urma să-l facă.

— Mavis, ştiu fără nicio îndoială că Leland se rumeneşte în focurile iadului acum, şi nu cred că ne vom reîntâlni după moarte. Cel puţin, aşa sper, zise Toots.

Tocmai atunci Ida îşi făcu apariţia, oprindu-se aproape de masa din bucătărie. Doar ce făcuse duş şi se îmbrăcase perfect, în pantaloni largi negri şi o bluză de culoare albă, şi nici măcar un fir de păr nu era nelalocul

lui.

— Cine se rumeneşte în focurile iadului?

— Ultimul soţ drag, recent decedat, al lui Toots, răspunse Sophie. Ne pregăteam să toastăm pentru moartea lui Walter. Vrei să ni te alături?

Ida făcu un pas înainte, parcurgând distanţa rămasă între ea şi masă. Încuviinţă din cap şi se întinse după unul din pahare. Aceasta era prima oară într-o lungă perioadă de timp când atingea ceva fără a se mai asigura că nu are microbi. „Câte-un pas, câte-un pas”, gândi ea ţinând paharul cu mâna învelită în mănuşa de latex.

— De ce nu?

Pentru a doua oară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, femeile se adunară în jurul mesei din bucătărie şi toastară.

— Pentru noi începuturi, zise Toots, ridicându-şi paharul în aer.

Ida, Sophie şi Mavis ciocniră paharele de cel al lui Toots. Cu excepţia clinchetului paharelor, bucătăria rămase cufundată în tăcere în timp ce fiecare dintre cele patru femei se întrebă ce le va aduce viitorul.

Când Mavis se va întoarce de la medic, toate patru se vor îmbarca în cea mai mare şi cea mai inimaginabilă aventură a vieţii lor.

Capitolul 13

Zece milioane de dolari! După ce va achita ipoteca ziarului *The Informer* plus datoriile la jocuri de noroc, tot îi vor mai rămâne vreo două milioane.

Rodwell Archibald Godfrey III era îngropat în probleme mari – mari de tot. Cu adevărat mari. Doar dacă…

Mintea lui Rag începu să lucreze intens. O parte din el voia să ia banii şi să fugă. Se putea duce în Insulele Cayman, unde auzise de vreo duzină de bănci care nu

puneau întrebări la depuneri mari de bani. O nouă identitate, un nou stil de viaţă. Poate dacă-şi juca bine cărţile, putea pune la cale o aşa-zisă dispariţie fără a pierde nimic, nici măcar viaţa. Mai cunoştea câteva persoane care erau la fel de lipsite de scrupule ca şi el. Ar avea nevoie de un certificat de naştere, un permis de conducere, un card de credit şi un paşaport. Fără îndoială că nu va mai avea o altă oportunitate de a dispărea pur şi simplu cu zece milioane de verzişori. Într-o clipită, decise să pună la cale întreaga tărăşenie. Dar cealaltă parte a lui, partea neroadă şi încăpăţânată pe care o detesta, îi spunea să rămână şi să treacă peste asta. Mai ştia, de asemenea, că cel mai mare eşec al vieţii lui fusese că trăise clipa şi nu reflectase niciodată la un rezultat satisfăcător. Dacă simţea o mâncărime, se scărpina şi nu-şi făcea griji de consecinţe decât mai târziu. Tocmai asta îl adusese în nenorocirea asta de la bun început. Strânse din ochi pentru un moment şi inspiră adânc, cântărind cele două opţiuni. Ce mai stătea pe gânduri? Va lua banii şi va merge pe prima opţiune, şi la naiba cu ce rămâne în urmă.

Scoţând telefonul Blackberry din buzunar, Rag începu să caute prin lista de contacte. Când găsi numele şi numărul pe care le căuta, scoase un alt telefon mobil din celălalt buzunar şi formă numărul.

Ascultă ţârâitul de la celălalt capăt al firului, străbătând cu paşi mari biroul şi trecându-şi o mână prin părul şaten ce începea să se împuţineze. Începutul de chelie era mai mult decât evident, mai rău decât cel al lui Donald Trump, mai ales că putea deja să simtă la pipăit zona netedă, fără păr, din creştetul capului. Poate că va investi în ceva implanturi de păr în viitorul apropiat. Dacă era în stare să păstreze mare parte din cele zece milioane de dolari pe care un nebun îi dăduse pe *The Informer.*

Rag stătu un moment să se gândească dacă nu cumva cumpărătorul smintit era vreun extraterestru. Nimic altceva nu ar fi avut vreun sens pentru el. Ştia câte ceva despre extratereştri deoarece publicase articole despre ei cel puţin o dată pe lună.

Din cauza nervozităţii, Rag începu să se gândească serios la implanturile de păr. Poate că-şi va face şi o operaţie estetică la faţă. La cincizeci şi doi de ani, nu întinerea deloc. Femeile care îi mai dădeau târcoale acum erau între două vârste, cu părul blond platinat, cu pielea atât de bronzată încât semăna cu un trabuc şifonat şi îşi machiau ochii prea mult şi foloseau rujuri în culori prea aprinse. Cam toate semănau între ele. Când încerca şi el să se dea mare şi le spunea că era proprietarul unui ziar, toate gândeau că era Domnul Bani-Mulţi şi se aruncau pe el. Însă odată ce aflau că era vorba doar de un tabloid aproape necunoscut şi că avea datorii mai mari decât el, se mutau la următorul găgăuţă doritor.

Rodwell, Rag, aşa cum i se spunea în jurnalismul de scandal, se gândi că era timpul să abordeze plaiuri mai verzi şi mai tinere. Şi zece milioane de dolari aproape că îi garantau succesul pe toate planurile. O, cu siguranţă.

— Da? îi răspunse o voce dură.

— Vreau să vorbesc cu Micky, mormăi Rag.

— Da, stai la coadă! Nu e aici.

— Şi când crezi că vine? mormăi Rag din nou. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Micky s-ar putea să nu fie de găsit. Drace!

Un moment de tăcere.

— Cine naiba eşti tu de întrebi unde este şeful meu? Preşedintele? Când cred că vine? Ultima propoziţie sună atât de ameninţătoare încât Rag îşi simţi ridicându-i-se părul de pe spate.

Era timpul să rezolve amiabil situaţia. Micky era o legătură bună pe care nu-şi permitea să o piardă sau să se pună rău. Rag nu era sigur, dar credea că Micky avea ceva legături cu Mafia. La naiba, asta era o minciună. Ştia că Micky era implicat în Mafie.

— Am nevoie urgentă să vorbesc cu el, altfel n-aş suna pe numărul lui privat. Spune-i că este vorba de o sumă mare de bani. Mă poate suna la numărul acesta dacă este interesat.

Rag îi transmise numărul de mobil, cel pe care-l folosea să-şi sune agenţii de pariuri şi alţi prieteni din lumea mai puţin bună. Închise şi, zece secunde mai târziu, sună telefonul.

Se uită la numele apelantului. Micky.

— Alo.

— M-ai sunat. Îţi întorc apelul. Vocea adâncă trimise un fior pe spinarea lui Rag.

Un tip dur. Rag se simţi cuprins de un val de vinovăţie pentru o secundă, înainte de a se scutura de el. Asta era o ocazie unică în viaţă de a o lua de la început. Nu avea de gând să lase nimic să-i stea în cale dacă putea face ceva în privinţa asta.

— Am nevoie de ceva acte. Repede. Ca într-o secundă de repede! Certificat de naştere, paşaport, permis de conducere, card de credit, tot tacâmul. Cât de repede îmi poţi face rost?

— Aşteaptă un minut… n-am discutat încă despre partea mea. Întotdeauna se discută mai întâi partea mea, zise Micky.

Rag îl consideră nesimţit şi ieftin, ca şi pe tipul ce îi răspunsese la telefon mai devreme. Cunoştea genul ăsta de oameni, doar trăia şi lucra la Hollywood. Ce se întâmplase oare cu bunele maniere în mafie? Mai ştia şi că, dacă voia stil, ar fi trebuit să meargă la JPMorgan Chase şi să împrumute zece milioane de dolari.

— Plătesc la preţul pieţei. N-avea nicio idee care era acesta, dar nu era chiar atât de prost să spună el vreo sumă.

— O sută de mii, zise Micky, şi apoi adăugă: fiecare.

— Patru sute de mii de dolari! Trebuie să fii nebun!

Pot să fac rost de documente false de pe internet pentru doar o mie. În niciun caz n-avea de gând să arunce patru sute de miare pe o nouă identitate.

— Sigur că poţi, dar treci de vamă cu ele? Nu cred. E viaţa ta şi sunt banii tăi. Fă ce vrei.

Drace!

— Bine, hai să negociem. Îţi dau cincizeci de mii pentru toate. E tot ce am. Batem palma sau nu? Nu aşa se spunea acum? Rag îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă dacă oferta va fi acceptată.

Tăcere.

— Fie. Pentru tine cred că pot încălca puţin regulile, ţinând cont că am mai făcut afaceri înainte. Când le vrei?

— Cât de repede poţi face rost de ele. Am nevoie de ele *ieri, zise Rag*, dintr-odată mai emoţionat decât fusese de *foarte, foarte* mult timp.

La naiba cu Los Angelesul. Se săturase de toate starurile astea false care se credeau din os domnesc, şi, mai mult, să le urmărească pentru a afla cine ştie ce poveste nenorocită care nici măcar nu era adevărată, doar pentru a mai ţine puţin piept concurenţei, stratagemă care oricum nu mersese niciodată. La naiba cu tot! ÎI aşteptau alte lucruri mult mai măreţe şi mult mai interesante. O simţea. Drace! *Se fi vedea acolo!*

Christopher Lee Clay, Chris pentru prietenii lui, avea o bănuială ce nu-i clădea pace că ceva nu era în regulă cu vânzarea în curs a ziarului *The Informer*. Ceva îl deranja, dar nu putea pune punctul exact pe i privind un motiv clar. Rodwell Godfrey avea o reputaţie nefastă de a fi un şarlatan. Chris întocmise documentele pentru vânzarea *The Informer* pentru Toots aşa cum ea îl rugase să o facă. Oare simţise asta când începuse să reanalizeze întreaga afacere sau când ea îi trimisese banii în bancă şi ştiuse că deja era totul oficial? Citi toate documentele de numeroase ori, apoi, ca o măsură de precauţie, le trimise prin fax unuia dintre partenerii lui de tenis, un avocat corporatist, doar pentru a se asigura că pusese toate virgulele la ş şi toate punctele pe i. Da, îi spuse prietenul lui, totul părea să fie în ordine. Şi totuşi, Chris simţea că ceva nu era în ordine. Nu-i spuse nimic lui Toots încă, gândindu-se să aştepte până când ea şi prietenele ei ajungeau acolo după-amiază. Poate că era doar excesiv de precaut când venea vorba de mama lui vitregă. Chiar dacă avea milioane, nu i-

ar fi plăcut să o vadă văduvită fără rost de câteva dintre ele. Sperând că paranoia lui nu avea niciun temei, Chris mai analiză încă o dată cu atenţie actele, pentru ultima oară. Totul arăta bine pe hârtie, însă ceva îl sâcâia. Godfrey câştiga o grămadă de bani, de asta măcar era sigur. Poate că era preţul exorbitant pe care Toots îl plătise. Desigur, îl *rugase* să dubleze orice ofertă făcută la acel moment. Aşa că, asta era. Trebuia să fie! Chris ştia că ziarul nu valora nici măcar cât o grămadă de bălegar, dar mai ştia şi că, atunci când Toots îşi punea ceva în minte, nu exista niciun mod de a o opri. Fiica ei, Abby, îi semăna perfect.

Şi apropo de Abby. Chris îşi aminti de prima întâlnire cu noua lui soră vitregă. Ea avea pe-atunci aproape zece ani şi el tocmai terminase ultimul an de liceu. Se înţeleseseră din prima, însă după acea singură întrevedere, vizitele lui la Charleston părură rareori să coincidă cu ale ei, aşa că de-abia se văzură unul pe altul. După moartea tatălui său, el ţinuse legătura cu Toots, dar n-o văzuse îndeajuns pe Abby pentru a dezvolta pentru ea adevărate sentimente frăţeşti. Toots aproape că îl implorase să vină acasă când Abby absolvise colegiul. Şi Chris se gândise că putea face măcar atâta lucru pentru sora lui vitregă la care ţinea cu adevărat. Însă când o văzuse după ceremonie, când ea îşi dăduse jos toca şi roba de absolvire, aproape că îl lăsase cu gura căscată de admiraţie. Nu mai era fetiţa slăbănoagă cu părul cârlionţat. Abby Simpson devenise o femeie foarte frumoasă. Pur şi simplu. Din acel moment, Chris nu mai putuse niciodată să o privească la fel. Cele câteva dăţi când se mai întâlniseră, el o tachinase întotdeauna că este prea mică, spunându-i că nu va creşte niciodată. Ei bine, crescuse. Abby era splendidă, mult mai fermecătoare decât starletele care i se agăţau de braţ şapte zile din săptămână.

Când Abby se mutase în LA, se mai întâlniseră ocazional pentru prânz sau cină şi, de obicei, la sugestia lui. De fiecare dată când se văzuseră, Chris se simţise

atras de Abby într-un fel ce nu avea nimic de-a face cu dragostea frăţească. Bănuia că Typhoon Toots l-ar omorî dacă ar şti asta, aşa că îşi păstră atitudinea de frate mai mare. Fuseseră şi câteva ocazii când i se păruse că şi Abby îl privise într-un fel complet diferit de cum ar fi trebuit să o facă o soră, dar nu încercase niciodată să înceapă o relaţie în acest sens deoarece nu i se păruse corect.

Se întâlnise cu destule starlete de la Hollywood. A fi avocat în industria de divertisment avea beneficiile sale. Negociase o grămadă de contracte pentru cele mai bune staruri de la Hollywood şi fusese plătit cu generozitate pentru serviciile sale. Şi apoi, mai erau şi acele staruri speciale cărora le plăcea întotdeauna să-i dea mai mult de douăzeci la sută din câştigurile lor, un mic bonus, cum îl numeau ele. Dacă ar fi recunoscut sincer – şi era sincer – cel puţin pentru sine, începuse să se sature de stilul de viaţă agitat al LA-ului. Strălucirea şi eleganţa nu mai reprezentau de mult un interes. La treizeci şi trei de ani, tânjea după ceva mai mult, ceva real, ceva ce îl aducea mereu cu gândul înapoi la Abby.

Abby nu ştia nimic din toate acestea. Ei îi plăcea LA-ul, îi plăcea munca ei ca reporter de tabloid şi nu se scuza pentru alegerile sale. O admira pentru sinceritate şi curaj. Drăgălăşenia întruchipată, gândi el, cu toate că ştia că suna demodat şi stupid. Când va veni vremea să se aşeze la casa lui, Chris ştia că va dori o femeie ca Abby, sigură de ea şi hotărâtă în alegeri. Din nefericire, ar fi trebuit probabil să se mute undeva cum ar fi Dakota de Nord dacă voia să găsească o femeie adevărată ca Abby, pentru că LA-ul nu era recunoscut pentru aşa ceva.

Strângând actele în mână, Chris se îndreptă mai întâi spre bucătărie, pentru o sticlă de Perrier, înainte de a se aşeza pe terasa cu vedere spre ocean. Plătise o mică avere pentru casa cu vedere spre plajă şi acum se întreba de ce oare. Nu se simţise niciodată ca acasă acolo, în niciun caz nu se asemăna cu proprietatea sudistă a lui Toots sau cu vila stil ranch a lui Abby. Casa lui era modernă, cu pereţii de sticlă, podelele din lemn de pin, şi absolut niciun pic de

personalitate. Nicio pernă aruncată prin jur pe care să te poţi cuibări, niciun teanc de reviste aşezate lejer pe vreo măsuţă, fără fotografii de familie, fără plante care să pună stăpânire pe casă. Chris se gândi că atunci când va pleca de aici tot ce va avea de făcut era să-şi împacheteze lucrurile şi periuţa de dinţi şi să iasă pe uşă. Nu-i plăcea prea mult nici mobilierul, nici vesela, nici draperiile şi nici măcar tablourile de pe pereţi. De fapt, nu-i plăcea mai nimic la această casă de când o cumpărase, cu cinci ani în urmă. Dăduse vina pe decorator şi pe lipsa lui de implicare. Îi dăduse acestuia mână liberă pentru că el fusese prea ocupat să negocieze toate contractele acelea grase şi să-şi colecteze plăţile pentru servicii la fel de grase. Până la urmă, nu făcea mai nimic decât să doarmă aici şi, cu ochii închişi, nu trebuia să se uite la nimic din jur.

Organizase aici câteva cine pentru clienţi cu ajutorul unor firme de catering şi nimic mai mult. Niciun prieten nu venise să-l viziteze, nu plănuise nicio duminică de fotbal cu băieţii, nimic. Pentru el, această casă era pur şi simplu un loc unde putea dormi şi face un duş. Şi pentru că nu avea un birou, îşi petrecea mare parte din zilele lucrătoare în diverse locuri des frecventate şi în cluburi, făcând afaceri cu clienţii şi cu potenţialii clienţi care voiau să „fie văzuţi". De când fusese votat ca unul dintre burlacii din top zece al LA-ului, femeile, atât tinere, cât şi bătrâne, se îngrămădeau să fie văzute cu el. Chris nu considera asta o mare realizare în lumea superficială a LA-ului în care conta mai mult să vezi şi să fii văzut. Cu toate că existau persoane care să-l contrazică şi care ar fi schimbat locul cu el într-o clipită.

Poate odată cu venirea lui Toots în oraş, îşi va găsi în sfârşit timp să se mai simtă şi el bine.

Capitolul 14

Imediat ce avionul ateriză şi li se permise să-şi

deschidă telefoanele mobile, Toots o sună pe Abby şi, aşa cum îi promisese, limuzina le aştepta pe pista de aterizare a Aeroportului Internaţional din Los Angeles. Toots de-abia aştepta să-şi vadă fiica şi să le ducă pe prietenele ei la hotelul Beverly Hills, unde vor avea parte toate de puţin răsfăţ. Era atât de emoţionată încât se lăsă îmbătată de acest sentiment.

Zborul fusese lin, şi Toots se bucură că închiriase un avion privat pentru această călătorie. Nu și-o putea imagina pe Ida luând un alt avion comercial. Înfăşurată din cap până-n picioare, aceasta rămăsese tăcută pe toată durata zborului. Toots se întrebă dacă nu cumva mai avea şi o fobie pentru zbor. Mai degrabă frică de a atinge ceva. Biata Ida. A doua zi după-amiaza avea prima întâlnire cu psihiatrul specializat în OCD şi, dacă aceasta urma să nu se dovedească reuşită, Ida avea să renunţe cu siguranţă la terapie într-o clipită.

Înainte de a părăsi Charlestonul, Toots făcuse împreună cu Henry Whitmore pregătirile necesare pentru a trimite cele zece milioane de dolari în contul deschis de Chris pentru achiziţia ziarului *The Informer.* Henry bolborosise şi mormăise nemulţumit, întrebând-o dacă nu cumva îşi pierduse minţile când îi spusese ce cumpăra. Când vorbi cu Chris despre vânzare, îl simţi mai puţin încrezător ca de obicei şi parcă o împunse o mică înţepătură de îngrijorare. Oare ce va face dacă va trebui să-i spună lui Abby că era noul proprietar al *The Informer?* Oare Abby va dori să lucreze pentru mama ei? Toots nu era prea sigură. Dar dacă se ajungea la asta, îi va mărturisi totul lui Abby şi îşi va asuma orice consecinţe ar urma.

Lăsând la o parte grijile, aşteptă ca şoferul limuzinei să pună toate bagajele în siguranţă în portbagaj. Când acesta termină, Toots se dădu la o parte, lăsând-o pe Mavis să urce prima, ţinând cont că ea urma să ocupe o întreagă bucată din bancheta în formă de U a maşinii, în acea dimineaţă, Joe o declarase complet sănătoasă. Testul de stres indicase că putea să înceapă oricând un program rezonabil de exerciţii fizice. Mavis era a doua din grup

care ar fi renunţat imediat dacă nu ar fi avut rezultate şi nu şi-ar fi ţinut promisiunile făcute pentru a mai pierde din kilogramele în plus.

Cu Mavis aşezată şi Coco cuibărită în cutia de lângă ea, Sophie se strecură şi ea înăuntru.

— Nu-mi vine să cred. După toţi aceşti ani, în sfârşit, merg şi eu cu limuzina. Le văd prin oraş mai tot timpul, îşi netezi fusta şi bătu uşor cu palma locul de lângă ea. Haide, Ida. Nu am păduchi, să ştii, o luă Sophie peste picior, şi Toots nu se putu abţine să nu râdă.

Ca şi cum ar fi urmat să între pe un teren minat, Ida se strecură cu grijă pe locul de lângă Sophie. Toots se urcă şi ea în maşină, aşezându-se în faţa celor trei.

O sticlă de şampanie pusă la rece într-o frapieră cu gheaţă, însoţită de patru pahare de cristal, le făcea cu ochiul doamnelor. Cineva pusese un bileţel lângă frapieră. Toots îl citi.

— Este de la Abby, şi arătă spre şampanie, recitind încă o dată biletul. Ne urează bun venit în LA şi ne invită la cină la ora şapte la Polo Lounge. Ora şapte ar fi ora zece după fusul nostru orar, aşa că va trebui să tragem un pui de somn sau cel puţin să ne odihnim puţin. Ce ziceţi?

Toots îşi auzi excitarea din voce, ceva ce nu mai simţise de multă vreme. De când îl cunoscuse şi se măritase cu Leland. Ei bine, Leland era la doi metri sub pământ şi ea era bine-mersi şi pe cale să se îmbarce într-o nouă aventură. Nimic nu o mai putea opri să se bucure acum de viaţă –, nu că ar fi oprit-o ceva vreodată. Doar că fusese puţin mai rezervată înainte – cel puţin, uneori. Dar iată că aceasta era o zi complet nouă! Toots era pur şi simplu încântată să fie liberă ca pasărea cerului şi neîndrăgostită de nimeni. Şi să fie a naibii dacă nu va rămâne liberă de această dată. Nu mai voia niciun bărbat în viaţa ei. Ei bine, nicio căsătorie, cel puţin. Nu renunţase definitiv la bărbaţi. Şi, în plus, opt soţi fuseseră de-ajuns pentru o viaţă.

— Eu spun să ne desfătăm! Vreau un masaj pe tot

corpul, din acela de care te lauzi tu tot timpul. Mi-ar fi de folos şi un tuns, vopsit şi, de asemenea, un epilat, zise Sophie cu un rânjet.

— Pe unde vrei să te epilezi? întrebă curioasă Mavis.

— Ce părţi crezi tu că vreau să epilez? replică Sophie.

— Nu ştiu, de-asta te şi întreb. Văd la televizor că în zilele de astăzi femeile se epilează peste tot. Şi chiar peste tot.

— Ei bine, nu voi merge chiar atât de departe. Urăsc să-mi fac sprâncenele. Nici nu-mi pot imagina cum m-aş simţi… ştii, şi Sophie privi în poală, acolo jos.

Toots izbucni în hohote de râs. Mavis şi Sophie erau atât de naive. Ştia că înainte de fobia ei, Ida făcuse toate aceste lucruri. Aruncă o privire spre vechea ei prietenă şi fu surprinsă să-i vadă zâmbetul ironic de pe chip. Poate că, până la urmă, mai era o speranţă pentru Ida.

Ne..

— Bineînţeles că am făcut-o.

— Pe unde? insistă Sophie.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai pui întrebări de adolescentă. Nu, nu mi-am făcut niciodată nimic mai jos de mijloc, e bine? Şi chiar dacă aş fi făcut-o, nu ţi-aş spune.

— Nu trebuie să te răţoieşti la mine. Sunt doar curioasă. De vreme ce nu m-am epilat niciodată pe tot corpul, nu văd ce e rău în a pune întrebări. Tu ce părere ai, Ida? Doar locuieşti în oraşul mare şi şmecher. Ai fost vreodată la vreunul dintre saloanele alea fiţoase ca să te epilezi?

— Sophie! o admonestă Toots aspru.

— Mă refeream la perioada dinainte de a te pricopsi cu sminteala asta cu microbii.

— Sophie Manchester, te înştiinţez că m-am epilat în acea zonă de mai multe ori. De fapt, Thomas chiar mi-a sugerat acest lucru după ce a văzut odată vorbindu-se despre el la *The Jerry Springer Show.* Nu este chiar atât de

dureros, îi răspunse Ida, cu o privire rece ca de gheaţă.

Femeile se holbară la Ida cu surprindere. Coco se trezi şi începu să latre tare, ţinându-şi codiţa dreaptă, ridicată în aer. Ida tăcuse complet pe toată durata călătoriei lor. Şi acum încercau toate să şi-o imagineze pe Ida, ce stătea aşezată în faţa lor, recunoscând că se epilase inghinal.

— Cred că este mai mult decât aş fi avut nevoie să ştiu, Ida, mormăi Mavis. Nu ştiu ce părere aveţi voi, fetelor, dar mie mi-e foame. Avem cumva în plan o mică gustare înainte de cină?

Coco lătră din nou. „Pare-se că ştie că *cină* înseamnă mâncare”, se gândi Toots.

— Desigur. Am cerut ca fiecare dintre bungalow-urile noastre să fie complet aprovizionat cu mâncare şi alcool, precum şi băuturi răcoritoare fără zahăr. Vom lua o mică gustare în bungalow-ul meu înainte de a merge la masaj. Am angajat chiar şi pe cineva care să stea cu Coco. Toots se întrerupse din vorbă şi se holbă pe fereastră. Ia uite! Tot soarele acesta şi florile exotice, este pur şi simplu minunat aici! Sunt atât de bucuroasă că aţi venit cu mine. Eu propun să toastăm. Toots scoase dopul sticlei de şampanie şi turnă fiecăreia câte un pahar din băutura spumoasă. Avea doar perspectiva de vizitator a oraşului, era conştientă de asta, dar era atât de fericită încât parcă voia să o strige lumii întregi.

— Pentru ce toastăm acum? Nu că mă deranjează. Doar că vreau să mă îmbăt mai pe seară. Tot whisky-ul ăla de dimineaţă mi-a cam dat ameţeli. N-am mai băut atât de mult de când eram la şcoala de asistente, zise Sophie.

Toots îşi ridică paharul.

— Vreau să toastez pentru cele mai bune prietene ale mele şi pentru cele mai bune naşe pe care le-ar putea avea vreodată o fată.

Pentru a doua oară în acea zi, cele patru femei îşi ciocniră paharele.

Traficul era neobişnuit de liniştit, gândi Toots, când

ajunseră la hotelul Beverly Hills în mai puţin de o oră de la aterizare. Toots era impresionată. În ceea ce o privea, să tot călătoreşti aşa. Cele mai bune condiţii, de primă clasă, pe tot parcursul drumului. Avea destui bani, aşa că de ce nu i-ar fi cheltuit pentru a se simţi bine? în acelaşi timp, îşi răsfăţa prietenele cu o vacanţă minunată. Dacă mai ieşea şi ceva pe lângă asta, cu atât mai bine. Dacă nu, măcar fetele vor avea câteva amintiri plăcute când se vor întoarce acasă. Mai mult decât orice, Toots era realistă. Ştia câte ceva despre planurile puse la cale care nu ies niciodată aşa cum te aştepţi.

Înconjurată de tufişurile de un verde strălucitor şi de caleidoscopul de flori luxuriante, Toots se simţi ca Dorothy intrând în tărâmul lui Oz când trecură de porţile private şi pătrunseră în curtea hotelului. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată vreo bogăţie de plante şi de flori strălucitoare adunate toate la un loc, şi Charlestonul era renumit pentru flora sa. Şi grădinile ei, la fel şi veranda, erau un tablou plin de culori, dar nimic nu se compara cu ceea ce vedea în acel moment.

— Voi vedeţi toate astea? Sophie rămase cu ochii lipiţi de geam, în timp ce limuzina se strecură cu eleganţă înăuntru. Nici nu vreau să ştiu cât mă costă ca să stau într-un loc ca acesta.

Mavis încercă să arunce şi ea o privire prin geamul fumuriu din spatele ei, dar era prea dolofană pentru a se putea întoarce.

— La naiba, sunt prea grasă ca să mă pot uita! Of, Toots, de-abia aştept să scap de toată greutatea asta în exces. Aproape că mă simt prea ruşinată să intru în hotel. Sunt sigură că este plin de staruri de cinema şi celebrităţi de la Hollywood.

Toots întrezări o teamă reală în ochii prietenei ei.

— Ascultă-mă, Mavis, eşti la fel de bună, nu, eşti mai bună decât toţi acei oameni la un loc. Şi ce dacă te-ai îngrăşat puţin mai mult? Suntem aici, şi tu te vei simţi bine. Meriţi asta. Şi dacă cineva îndrăzneşte să îţi strice

buna dispoziţie, va trebui să mă înfrunte pe mine.

Ochii lui Mavis se umplură de lacrimi.

— Bine, bine, pot face faţă, bolborosi ea în barbă.

— Aminteşte-ţi ce-ai spus acum când nu te voi lăsa să cobori de pe banda de alergare sau când îţi voi da să mănânci o farfurie de grâu încolţit stropit cu puţină lămâie, rânji Toots.

— Voi face tot posibilul, promit, zise Mavis.

Toots ştia că prietena ei vorbea serios.

— Ştiu că aşa vei face. Acum, şterge-ţi lacrimile de pe obraz şi lasă-mă să văd un zâmbet. Tu, prietena mea dragă, eşti în Hollywood acum! Dumnezeule, nu este minunat? Şi mai mult decât atât, suntem într-o misiune pentru a-i face lui Abby viaţa perfectă pe cât posibil.

— Şi toată lumea din Hollywood trebuie să zâmbească, dacă nu… zise şi Sophie, cu un rânjet pe chip ca exemplu.

Când maşina se opri, şoferul coborî şi deschise portiera din spate. Una câte una, doamnele ieşiră din limuzină în lumina caldă şi strălucitoare a amiezii californiene.

— Bine aţi venit la hotelul Beverly Hills, le spuse zâmbind un tânăr îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Vă rog să mă urmaţi.

Hotelul Beverly Hills, situat pe Sunset Boulevard, era hotelul unde starurile de cinema puteau fi văzute aproape zi de zi, conform agentului de voiaj al lui Toots, şi de aceea ea fusese de acord cu rezervările. Asta, şi pentru că dorise să doarmă acolo unde dormise şi Elizabeth Taylor. Ca proaspăt proprietar şi editor al *The Informer,* nu avea să piardă ocazia de a prinde din zbor ceva noutăţi proaspete despre Hollywood. Dacă era să le inventeze ea însăşi, era pregătită să o facă. Abby nu avea să-şi piardă slujba din cauza acelui idiot fustangiu şi dependent de jocuri de noroc pentru care lucra. Nu atâta timp cât Toots mai putea împiedica asta.

— Haide, Toots, te aşteptăm, o strigă Mavis.

Pierdută în gânduri, Toots nu realiză că celelalte erau deja în maşina care urma să le ducă în bungalow-urile lor private. Se urcă şi ea pentru scurta plimbare.

— Am pierdut contactul cu realitatea pentru o secundă. Mă scuzaţi. Trebuie să fie din cauza soarelui, zise ea cu bucurie.

— Şi chiar vrei să locuieşti aici? o întrebă Sophie.

— Nu tot timpul. Cel puţin, nu în acest stadiu al lucrurilor. Plănuiesc să petrec următoarele două săptămâni învăţând cum să conduc un tabloid. Nu cred că administrarea propriu-zisă a unui ziar ar putea fi atât de dificilă de vreme ce vom angaja oameni care să facă asta. Cred că mai degrabă voi superviza lucrurile decât să le administrez eu personal. Dificultatea cea mai mare va fi să rămân incognito şi să reuşesc să fac asta fără ca Abby să suspecteze ceva.

Oare muşcase mai mult decât putea mesteca? Spera din suflet să nu fie aşa.

— Nu înţeleg de ce nu-i spui pur şi simplu că ai cumpărat ziarul, zise Ida dintr-odată. Nu e ca şi cum nu va afla mai devreme sau mai târziu.

— Acum scoate-ţi asta din minte. Şi pentru că te ştiu cam vorbăreaţă şi slobodă la gură din când în când, să faci bine să nu-i spui, că dacă nu, mă jur că eu, personal, îţi voi băga mâna fără mănuşa de latex în cea mai mizerabilă pubelă pe care o pot găsi, zise Sophie.

— N-am spus că vă voi pârî lui Abby. Desigur, nu i-aş spune şi n-aş face nimic să o supăr. Doar că nu înţeleg de ce trebuie să ţinem aşa un secret. Eu prefer să fiu sinceră şi directă. Intri mai puţin în necazuri aşa. Şi nu mă ameninţa tu pe mine, Sophie.

Toots îşi puse un deget pe buze şi dădu din cap înspre şofer.

— Vom vorbi despre toate acestea mai târziu. Acum vreau să mă relaxez, să mă bucur de peisaj şi să beau pentru a celebra vizita noastră. Este aproape o binecuvântare să fiu departe de ochii vigilenţi ai lui

Bernice. Este minunată, dar este prea protectoare şi puţin cam băgăreaţă. În mod normal, nu m-ar deranja. La naiba, ba da, m-ar deranja la culme.

— O, nu e adevărat! Băgăreaţă înseamnă doar că ţine la tine. Recunoaşte, o iubeşti la fel de mult ca şi pe noi. Mi-ai spus-o chiar tu în e-mail, zise Sophie dojenitoare.

— E adevărat, dar oricum ar fi, mă simt bine de capul meu fără cineva care să mă urmărească pas cu pas.

— Te înţeleg perfect. Când predam, obişnuiam să mă rog să vină vara mai repede. Spre sfârşitul anului şcolar, copiii deveneau atât de obraznici încât mă săturam să mai fiu profesoară de engleză. Voiam doar să merg acasă şi să mă relaxez, fără să-mi mai fac griji în legătură cu altcineva. Bineînţeles, când Herbert a murit, m-am simţit atât de singură încât aproape că m-am înscris ca suplinitoare. Nu ştiu cum de m-am răzgândit. Poate că, dacă aş fi continuat munca, nu m-aş fi îngrăşat aşa! Mavis râse de sine însăşi. Toots gândi că râsul era un semn bun.

— Ei bine, ştii ce se spune. Trecutul este doar prologul. A venit timpul să mergi mai departe spre lucruri mai mari şi mai interesante, anunţă Toots.

— Îl am deja pe cel mai mare, dar sunt mai mult decât dispusă să-mi încerc norocul pentru cel mai interesant, comentă Mavis, cu gura până la urechi.

— Aşa te vreau! o încurajă Sophie. Ceva îmi spune că suntem pe cale să trăim cea mai mare aventură a vieţii noastre.

Toots încuviinţă din cap.

— Să sperăm că va fi şi fără hopuri.

— Teresa, chiar crezi că voi reuşi să trec peste acest… acest neajuns al meu? Ida se uită în jos la mâinile acoperite de latex. Ştiu că e o nebunie, dar nu mă pot stăpâni. Voi face tot ce e uman posibil să revin la o viaţă normală. Dacă mă ajuţi cu această… această problemă, te voi ierta că mi l-ai luat pe Jerry.

— Deja ai făcut primul pas. Şi, bineînţeles, am de gând să fiu alături de tine pe tot parcursul până când vei fi

capabilă să-ţi bagi mâna în pubela de gunoi aşa cum a spus şi Sophie. Pentru asta sunt prietenii. Să fie alături unii de alţii. Şi, Ida, ţi-am făcut o favoare măritându-mă cu boşorogul de Jerry. De câte ori vrei să-ţi mai spun asta? Nici măcar nu eră în stare să… ei bine, hai să spunem doar că mare parte din anii noştri de căsătorie n-am avut mai mult decât o relaţie platonică împreună.

— Presupun că va trebui atunci să-ţi mulţumesc, zise Ida, cu o scurtă strângere de buze.

— Uită-l pe Jerry, Ida, şi mergi mai departe cu viaţa ta. Trecutul este trecut. Nu întinerim, şi eu, cel puţin, intenţionez să-mi savurez aşa-zisul amurg al vieţii.

Maşina se opri într-o parcare discretă în apropierea bungalow-urilor. Şoferul coborî şi schimbă câteva vorbe cu un alt tânăr îmbrăcat într-o uniformă similară. Încă doi tineri veniră şi începură să scoată bagajele din maşină. Şoferul deschise portiera din spate, întinse mâna şi făcu un gest curtenitor de întâmpinare.

— Doamnelor, bine aţi venit la Pink Palace.

Totul pe un ton atât de dramatic, încât femeile izbucniră toate dintr-odată în hohote de râs.

Capitolul 15

Înainte de a mai putea să se răzgândească, Abby formă numărul lui Chris. Nu-l mai văzuse de multă vreme şi era sigură că şi el ar fi vrut să o vadă pe mama ei în timpul şederii sale acolo. În ceea ce priveşte scuza pentru a-l suna, aceasta era la fel de bună ca oricare alta. Avea o regulă. Oricât de mult ar fi vrut să-l vadă pe Chris sau să vorbească cu el, nu-l suna niciodată fără vreun motiv.

— Chris Clay, răspunse el.

— Ce s-a întâmplat cu alo? îl tachină Abby.

— Să fiu al naibii, mai ieşi şi tu din vizuină din când în când, nu? zise Chris. Abby îl auzi râzând şi îşi putu imagina o strălucire în ochii lui albaştri şi sexy. Drace, n-ar trebui să aibă gânduri din astea. Şi-apoi, oare de ce n-ar

avea? Doar nu era vreo călugăriţă. Râse şi ea.

— Să ştii că da, şi dacă Rag are vreun cuvânt de spus, îmi voi căuta în curând un alt loc de ascuns. A scos ziarul la vânzare şi zvonurile spun că a şi găsit pe cineva îndeajuns de nebun să cumpere. Şi chiar dacă e doar un zvon deocamdată, ştii că de obicei e şi un crâmpei de adevăr în majoritatea cazurilor, în special atunci când are legătură cu Rag.

— Am auzit şi eu zvonul acela, răspunse Chris repede.

— Veştile călătoresc repede, dar nu de asta te-am sunat. Nu o să-ţi vină să crezi, dar mama şi cele trei naşe ale mele sunt în oraş. Stau la Pink Palace. Am de gând să iau cina cu ele la Polo Lounge în seara asta. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii şi tu.

— Cred că pot face asta. N-am mai văzut-o nici eu pe Typhoon Toots de ceva vreme. Vrei să trec să te iau cu maşina?

Abby cântări oferta câteva secunde. Maşina ei era murdară, Chester îşi lăsase balele pe toate ferestrele şi nu apucase să o cureţe încă. Probabil că nu ar da o impresie bună valetului din parcarea de la Polo Lounge.

— Desigur, vino să mă iei! Aşa vom avea ocazia să mai stăm puţin de vorbă despre ce s-a mai întâmplat în ultima vreme înainte ca mama să ne acapareze de tot. Ora şase este prea devreme? Apropo, cu ce star de cinema te întâlneşti săptămâna asta? întrebă ea brusc. Era bucuroasă că Chris nu putea să-i vadă gestul copilăresc cu degetele încrucişate.

— Ora şase este perfectă pentru mine. Te voi vedea atunci şi îţi mulţumesc pentru invitaţie. Nicio starletă pentru săptămâna asta. Părul începe să-mi cadă şi poate că ăsta este motivul pentru care încep să-şi piardă interesul, îi răspunse el, amuzându-se pe seama propriei promptitudini înainte de a închide telefonul.

Abby privi telefonul îndelung, felicitându-se că îl convinsese pe Chris să-i accepte invitaţia. Îi cunoştea

reputaţia printre femei şi erau rare nopţile în care Chris Clay nu era văzut în compania vreunei starlete în oricare dintre locurile intens frecventate ale LA-ului. Avusese de mai multe ori ocazia să scrie articole despre el, dar, pentru că făcea parte din familie, îl ţinuse departe de lumina tiparului, oricine ar fi fost la braţul lui. Pierduse nenumărate ocazii de articole interesante din loialitate pentru familie.

Abby şi-o putea imagina pe mama sa cufundându-se într-un jacuzzi imens, cu un pahar de vin şi un teanc mare de tabloide. Dacă ar fi dat vreodată peste un articol despre Chris, ar fi leşinat chiar acolo doar pentru că îl considera ca pe fiul ei, aşa cum Abby era fiica ei. Mama ei n-ar fi permis nimănui să calce în picioare reputaţia familiei lor, fie că ar fi avut dreptate sau nu. Şi dacă cineva ar fi făcut asta, Abby ştia că l-ar fi aşteptat iadul pe pământ. Râse imaginându-şi-o pe mama ei, o frumoasă aproape veritabilă a sudului, luându-i pe toţi la bătaie şi de-abia după aceea întrebându-i ce căutau acolo.

Cu ceva timp liber la dispoziţie şi ştiind că va ieşi în acea seară la cină, Abby decise să-l scoată pe Chester afară pentru o plimbare mai lungă. Chester, cu toate cele patruzeci şi patru de kilograme ale sale, se dădu jos de pe canapea şi o luă la fugă spre uşa de la intrare.

— Hai, băiete! Avem nevoie de ceva aer curat.

O oră mai târziu, Abby şi Chester se întoarseră acasă, amândoi energizaţi de plimbarea lungă. Limba lui Chester atârna într-o parte când o urmă în bucătărie, unde castronul lui era plin de apă proaspătă. Îi trebui doar un minut să o bea pe toată. Însetată şi ea, Abby luă o sticlă de apă şi bău cu poftă. Aruncând o privire spre ceas, văzu că mai avea o oră la dispoziţie pentru a face un duş şi a se îmbrăca înainte de sosirea lui Chris.

Neplăcându-i să piardă timpul, Abby se grăbi în baie, dădu drumul la duş şi intră sub ploaia caldă. Îşi spălă părul cu un şampon cu aromă de grepfrut, umplu un burete cu gel de duş cremos cu miros de gardenii, se frecă pe tot

corpul şi apoi rămase sub apă, lăsând bulele de săpun să se prelingă în spirală spre scurgere.

Îşi înfăşură părul ca într-un turban cu un prosop şi mai luă încă un prosop în jurul trupului, şi merse în dressing ca să-şi găsească ceva potrivit de îmbrăcat pentru acea seară. Zări o rochie neagră de dantelă marca Versace, un cadou de anul trecut de la mama ei. O scoase de pe umeraş şi şi-o puse în faţă, admirându-se în oglinda înaltă cât ea de pe uşa dulapului. Nu era rea, dar Chris ar putea să o creadă cam pedantă şi scorţoasă într-o rochie ca aceea. O rochie de fată bună. Aruncă rochia pe pat. Nu era o fată bună, cel puţin nu în seara aceea. Nu dorea ca Chris să o creadă o soră vitregă mai mică plină de fiţe. Voia ca el să se uite la ea ca şi cum ar fi fost una dintre starletele care se agăţau de el tot timpul. Doar că nu voia să pară *una dintre acele femei uşoare*. Drace, la ce naiba se gândea? Se pregătea să ia cina cu mama şi cu naşele ei şi ea îşi făcea griji ce să poarte. De fapt, rochia neagră era perfectă. O va asorta cu perlele şi sandalele cu vârful deschis şi tocuri înalte. Acum că luase decizia, Abby se grăbi să-şi usuce părul. Pentru măcar o dată în viaţă, se găti ca o adevărată adeptă a eleganţei şi se machie cu măiestrie de profesionist. Când termină, se dădu un pas înapoi pentru a-şi admira opera. Colegii ei de muncă spuseseră adesea că semăna leit cu Meg Ryan. Prostii! Pe lângă ea, Meg Ryan arăta ca o mârţoagă bătrână încercând să joace rolul ingenuei.

Capitolul 16

Toots îşi puse o fustă de culoare verde-albăstrui cu o bluză asortată şi sandale argintii. Îşi prinse părul des de culoarea alunei într-un coc în creştetul capului şi îşi puse o pereche de cercei cu diamante, înainte de a adăuga puţin fond corector pentru a ascunde cearcănele ce se formaseră sub ochi. Termină aplicând puţin fard de obraz pe pomeţi pentru a-i mai înviora puţin. Se uită la rujul de un bronz

strălucitor şi plescăi din buze cu satisfacţie. Oglinda îi dădu de înţeles că mai bine de atât nu putea să arate. La vârsta venerabilă de şaizeci şi cinci de ani, se simţea ca şi cum călătorise într-o altă epocă. Nu se aştepta să arate precum Kate Hudson; ei bine, poate ca mama ei, Goldie Hawn. Îşi promise sieşi că va încerca să doarmă a doua zi mai mult, dar ştia că ceasului ei biologic nu-i va păsa că e ora două dimineaţa sau nu. Nu conta. Era aici, acolo unde dorea să fie, înconjurată de cei pe care îi iubea cel mai mult.

Ea, Mavis şi Sophie petrecuseră o oră la masaj şi tratament facial. Ida optase să rămână în bungalow, curăţând şi dezinfectând totul în cameră. Chemase personalul de serviciu al hotelului de două ori, cerându-le aşternuturi şi prosoape curate. Toots încercase să o convingă că şi cele de pe pat erau curate, dar Ida nu cedase. Când Toots se întoarse de la masaj, sună la recepţie şi vorbi cu managerul, explicându-i problema Idei. Chiar dacă ura să-şi trădeze prietena, lui Toots îi era teamă că, dacă nu ar fi explicat tulburarea obsesiv-compulsivă a Idei, managerul s-ar fi săturat şi ar fi dat-o afară din hotel sau ar fi internat-o în cel mai apropiat ospiciu.

Acesta fusese mai mult decât amabil, menţionând că Ida putea avea toate aşternuturile curate pe care le dorea şi, mai mult, dacă voia să privească în timp ce acestea erau spălate, era bine-venită. Toots spera să nu se ajungă la asta.

Îşi luă plicul mic, strălucitor, ce se presupunea a fi una dintre tendinţele la modă în Los Angeles, şi ieşi din cameră. Polo Lounge! Cât de minunat era!

Trase adânc aer în piept şi privi în jur, cercetând decorul cu atenţie pentru prima oară. Bungalow-ul ei era decorat elegant în verde şi roz. Mobilierul din apartamentul ei fusese făcut la comandă, sau cel puţin aşa spusese menajera ei, care urma să aibă grijă de ea pe durata şederii. Avea propria intrare privată, o sufragerie formală şi un salon, un şemineu adevărat care, era sigură, nu văzuse o aşchie de lemn până atunci, o bucătărie destul

de spaţioasă pentru a satisface pe orice bucătar amator. Toată aparatura era de ultimă generaţie, vesela splendidă. Baia avea două chiuvete, un jacuzzi enorm şi un duş îmbrăcat în marmură roz grecească. Prosoapele de pluş roz şi halatele de baie luxoase cu papuci asortaţi erau în dulap, aşteptând doar să fie folosite. Mici articole de răsfăţ erau aşezate pe blatul de marmură. Gel de baie, şampon şi balsam, împreună cu loţiuni de mâini şi de corp. Avea chiar şi periuţe de dinţi şi pastă de dinţi roz, cu apă de gură roz. Totul roz.

Hotelul Beverly Hills era de un lux exorbitant, şi la fel şi preţurile lui, dar, până la urmă, avea mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui vreodată, aşa că dacă voia să spargă cinci miare pe noapte, putea să o facă fără probleme, „înmulţeşte asta cu patru”, gândi ea ieşind în curte.

Sophie o aştepta lângă bungalow-ului ei.

— N-am văzut atâta lux de când mă ştiu. Ciupeşte-mă. Nu-mi vine să cred că e adevărat.

Toots râse şi o prinse de braţ mergând împreună spre bungalow-ul lui Mavis.

— Acesta este tărâmul visurilor împlinite, îţi mai aminteşti?

— Da, şi nu ştiu cum să-ţi mai mulţumesc. Nimeni nu ar bănui vreodată că am un soţ pe patul de moarte acasă. Sophie rămase cu ochii aţintiţi în zare.

Toots ştia unde va duce discuţia asta.

— Sophie, nu începe să te simţi vinovată pentru această excursie. Ştiu unde vrei să ajungi, crede-mă. Vinovăţia poate face nişte lucruri teribile şi nu trebuie să-ţi reamintesc eu de toate „lucrurile teribile” prin care ai trecut în ultimii treizeci de ani. Sunt eu, Toots, îţi aminteşti? Vreau să te relaxezi şi să te bucuri de timpul petrecut aici. Cine ştie când va trebui să dai fuga înapoi la New York pentru a face ultimele pregătiri pentru

Walter. Scoase o batistă din plicul micuţ şi io întinse lui Sophie.

— Ştiu, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la el, întins acolo şi aşteptând să… moară. Este atât de fragil şi de bătrân. Toţi anii ăia de băutură şi viaţa plină de excese l-au îmbătrânit înainte de vreme. A fost un hodorog nenorocit, rău la suflet, nu? o întrebă Sophie, cu lacrimi în ochii căprui, blânzi.

— Da, aşa este, şi acesta este un motiv în plus pentru care nu mai vreau să te gândeşti la el. Cel puţin, în această seară. A fost o zi lungă şi obositoare pentru noi toate. Cred că merităm din plin o seară de distracţie. Abby îl aduce şi pe Chris cu ea. De-abia aştept să-l cunoaşteţi şi voi. Vrei o ţigară?

— Mor după una, zise Sophie. Toots scoase două ţigări *Marlboro Lights* din poşetă, le aprinse şi îi dădu una lui Sophie. Cât de elegant a fost gestul ăsta? Toots izbucni în râs.

Îşi continuară drumul pe aleea privată, liniştită şi tăcută. Înconjurată de grădini tropicale luxuriante, ce parfumau puternic aerul serii, şi strălucitoare după o oră de răsfăţ, Toots îşi dori să-şi înfăşoare braţele în jurul acestui moment şi să-l ţină strâns, de teamă că va dispărea şi nu va mai trăi niciodată o astfel de fericire. Şi nu era niciun bărbat prin preajmă. Fericirea ei în acest moment era atât de deplină, încât ochii i se umplură de lacrimi. Mai scoase un şerveţel din poşetă şi de data aceasta îşi şterse propriii ochi.

— Ia uite la tine! Plângi ca un copil. Şi ţi se întinde şi rimelul. Cu ţigara atârnându-i într-un colţ al gurii, Sophie îi luă şerveţelul din mână şi şterse dârele negre de pe faţa lui Toots. Gata. Acum, să încetăm să mai orăcăim ca doi bebeluşi. Ia uite-o! Sophie i-o arătă pe Mavis, care le aştepta în faţa bungalow-ului ei şi se grăbi să o întâmpine. Nu cred că te-am văzut vreodată arătând aşa de… splendid! Dumnezeule, părul şi machiajul sunt perfecte. Ei bine, poate te-am mai văzut aşa când aveai vreo optsprezece ani! Nu arăţi ca Mavis pe care-o cunosc eu, ci ca un star de cinema! Sophie zâmbi cu gura până la urechi.

Stângace, Mavis se învârti pe loc, lăsând să se vadă noua ei coafură şi machiajul.

— N-aş merge chiar atât de departe, dar să ştii că mă simt puţin precum Cenuşăreasa. Ştiu că am mai spus asta de o mie de ori, dar chiar mă simt aşa. Când m-am văzut în oglindă, mi-a venit să plâng. Coco de-abia m-a recunoscut. Nu m-am mai simţit aşa şi n-am mai arătat atât de bine de douăzeci de ani. De-abia aştept să încep exerciţiile fizice. Menajera mea mă va îndruma mâine spre sala de sport. A spus că cineva a aranjat deja ca eu să lucrez cu un antrenor privat. Nici nu-mi pot imagina cine ar putea face acest lucru. Ochii albaştri ai lui Mavis străluciră ca două safire. Le privi pe ambele femei. N-aveam idee că pot crea haine atât de frumoase pentru femei grăsuţe. Mă simt… şi îşi atinse uşor capul, roşind. Sexy. Ultimul cuvânt fu mai mult o şoaptă.

— Eşti cea mai sexy profesoară de engleză pensionată pe care am văzut-o vreodată. Verdele ăsta închis este fabulos, comentă Sophie, apoi stinse ţigara de caldarâm. Se aplecă, luă mucul de ţigară, acum stins, şi îl îndesă în buzunarul fustei. Toots clipi repede. Când eşti în Roma… Şi ţigara ei stinsă ajunse tot în buzunarul lui Sophie.

— Ar trebui să ne gândim să renunţăm la asta. Să nu mai fumeze nimeni. Suntem paria pe-aici, zise Toots.

— Gândeşte-te tu şi renunţă tu. Nu mă include şi pe mine, zise Sophie repede.

— Da, doamnă, replică Toots supusă.

Mavis ignoră dialogul celor două prietene.

— Liz, femeia de la magazinul de îmbrăcăminte, ştia ce mi se potriveşte şi ce nu. Îi rămân pentru totdeauna recunoscătoare.

Mavis se îmbrăcase cu o tunică de un verde-închis, cu o pereche de pantaloni largi ce îi scădeau aproape cincisprezece kilograme din talie. Părul proaspăt vopsit în culoarea caramelului şi machiajul în nuanţe de piersică îi completau ţinuta. Toots vedea deja transformarea

realizându-se.

— Ei bine, cred că arătaţi amândouă fantastic. Toots aruncă o privire spre ceasul delicat cu diamante de la încheietura mâinii. Hai să vedem dacă şi Ida este gata să se aventureze în afara coconului ei de Clorox. Nu vreau să o las pe Abby să ne aştepte.

Toate trei, îmbrăcate elegant, se plimbară pe aleea şerpuitoare ce ducea spre bungalow-ul Idei, situat între palmierii înalţi şi tufişurile înflorite de un roz-deschis.

— N-am mai văzut niciodată astfel de grădini, zise Sophie cu admiraţie. În New York, singurele flori pe care le-am văzut erau la Joanne’s Market. Sunt sigură că erau vechi de cel puţin trei zile când le aducea ea la vânzare. Joanne e o hoaşcă meschină dacă a existat vreuna vreodată. Carnea veche o reambala. S-a scris în toate ziarele. Mă întreb dacă nu cumva de la ea a căpătat Thomas al Idei carnea aia stricată care l-a ucis? continuă Sophie, bucurându-se în acelaşi timp de peisaj. Ce păcat că nu mi-am luat aparatul de fotografiat.

— Sunt sigură că putem cumpăra unul din acela de unică folosinţă de la buticurile de cadouri, se oferi Toots. Şi n-o văd pe Ida cumpărându-şi singură alimentele, aşa că putem elimina cu siguranţă Joanne’s Market ca sursă a otrăvirii lui Thomas, cu toate că sună destul de veridic. Orice ai face, nu-i pomeni Idei de asta. Avem destule pe cap în seara asta fără a o mai provoca şi pe ea.

Sophie ridică din umeri, dar promise să nu facă aşa ceva. Toots ştia că îşi încălcase majoritatea promisiunilor făcute. Încercă doar să alunge înţepătura de alarmă pe care o simţea în acel moment.

— Biata Ida. Îmi doresc să o putem ajuta cumva, zise Mavis dintrodată. Vreau să se simtă şi ea bine în pielea ei, aşa cum mă simt eu acum. Şi sunt cât se poate de realistă.

— O va face. Va dura ceva timp şi vom avea nevoie de puţină răbdare. Acum, zise Toots cu o voce scăzută, haideţi să ne concentrăm în seara aceasta asupra calităţilor Idei. Şi spunând asta, Toots avu un gând răutăcios. Oare care

erau calităţile Idei? Nu fuseseră niciodată la fel de apropiate aşa cum era cu Sophie şi cu Mavis. Dragul de Jerry, prostănacul, stătuse întotdeauna între ele două.

Din cine ştie ce motiv, Sophie bătu uşor cu degetele în uşă. Toots şi Mavis rămaseră în spatele ei. Sophie reuşea de cele mai multe ori să o convingă pe Ida mai bine decât celelalte. Mai bătu încă o dată, la fel de încet.

— Ida, ştim că eşti înăuntru. Deschide uşa sau îmi voi scuipa în palmă şi te voi forţa să mă ţii de mână, bombăni Sophie.

— Ei bine, *asta* o va convinge cu siguranţă să deschidă uşa, rosti Toots printre dinţi.

Uşa de-abia se deschise un centimetru. Prin crăpătură apăru un ochi albastru.

— Nu pot merge. Spune-i lui Abby că îmi pare rău. Mergeţi fără mine.

Şi Ida închise uşa. Auziră şi cheia întorcându-se în yală.

— Pierderea ei, comentă Sophie, întorcându-se pe vârful picioarelor. N-am de gând să o forţez să facă nimic din ce n-ar vrea. Cel puţin, nu încă.

— Numai faptul că am scos-o din New York a fost o mare realizare, aşa că hai să-i mai dăm un răgaz înainte să sărim toate pe ea. Îi va trece, zise Toots. Nu ştiu ce-i cu voi, dar eu mor de foame de-a dreptul.

— Mie nu mi-e foame deloc, declară Mavis cu multă mândrie.

— Draga mea, trebuie să mănânci. Noi doar ne vom asigura că ce bagi în gură este sănătos pentru tine.

Toots ar fi dat orice acum pentru un castron mare de Froot Loops, dar se gândi că mai putea aştepta până la micul dejun. Cumva nu se putea imagina cerându-le chelnerilor de la Polo Lounge un bol de cereale ca aperitiv.

— Eu sunt moartă de foame, zise Sophie, în felul ei caracteristic, direct şi concis. Nu puteţi merge mai repede? le strigă ea, trecând în viteză pe lângă ele.

Mavis grăbi pasul atât cât îi permitea greutatea,

urmată şi de Toots, care cercetă aleea, asigurându-se că nu o vede nimeni, înainte de a-i arăta lui Sophie degetul mijlociu. Mavis râse la această reacţie copilărească.

Când ajunseră la restaurant, Toots intră prima, de vreme ce rezervările erau făcute pe numele ei. La intrare, o întâmpină o tânără frumoasă, cu trăsături latine, cu părul negru ca smoala. Când aceasta îi vorbi, accentul adăugă frumuseţii naturale încă ceva din farmecul pasional specific latin.

— Vă rog să mă urmaţi.

— Pun pariu că e un star de cinema, îi şopti Mavis lui Sophie.

— Nu cred, răspunse aceasta dându-şi ochii peste cap. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi lucrat aici.

— Poate că se pregăteşte pentru vreun rol.

— Mavis, fii serioasă. Actriţele nu exersează pentru rolurile lor lucrând la Polo Lounge. Sunt sigură că lucrează aici în speranţa că vreun mare producător de film o va zări şi o va transforma în următorul star de la Hollywood. Sau, cel puţin, este în căutarea unui soţ putred de bogat. Şi Sophie îşi mai dădu încă o dată ochii peste cap. Ar cam trebui să începi să citeşti şi tu tabloidele ca Toots. Doar să ai grijă să nu devii dependentă de ele.

— Oare nu Lana Turner a fost descoperită astfel? le aruncă şi Toots un comentariu peste umăr.

— Cred că pe când bea o Coca-Cola într-o cafenea, replică Mavis.

O urmară pe tânără afară, într-o curte interioară. De-a lungul zidului de cărămidă, aşezate una în apropiere de alta, se aflau mese albe din fier forjat, cu perne verzi şi feţe de masă asortate. Urne imense adăposteau azalee de un roz aprins. În centru, un bătrân copac de piper roz umbrea mai multe grupuri de meseni. Femeile fură conduse chiar în centru, unde puteau vedea cu uşurinţă pe oricine intra în curtea interioară. Tocmai se aşezau când Toots îi zări pe Abby şi Chris îndreptându-se spre masa lor.

Capitolul 17

Toots o îmbrăţişă strâns pe fiica ei, apoi şi pe Chris.

— Sunt atât de încântată că eşti aici. Vino să ţi le prezint pe naşele lui Abby.

Atât Mavis, cât şi Sophie îl întâmpinară pe Chris cu entuziasm.

— Am auzit atâtea despre tine de-a lungul anilor, zise Mavis.

— Şi eu, dar nu m-am gândit niciodată că ai fi atât de arătos, replică şi Sophie, înghiţind în sec în timp ce-l evalua pe Chris.

Chris râse, gutural, răguşit, şi le mulţumi doamnelor pentru complimente, arătându-şi într-un zâmbet dinţii perfect albi.

Aşteptă apoi ca toate femeile să se aşeze şi luă şi el un loc lângă Abby. Îi veni greu să se concentreze asupra lucrurilor de moment cu Abby atât de aproape de el, încât îi putea simţi parfumul – o combinaţie de arome florale uşoare – şi se forţă să rămână atent la conversaţia din jurul lui. Încă mai resimţea efectul sporirii bătăilor inimii când Abby îi răspunsese la uşă mai devreme. Sperase că nu fusese grea evident când o măsurase din cap până în picioare. În doar câteva secunde, trecuse de la palme transpirate la o căldură arzătoare în ceafă. Abby era splendidă şi, în comparaţie cu femeile cu care se întâlnise în ultima vreme, ea era premiul cel mare. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra lui. Probabil că nu, de vreme ce-l trata ca pe un frate. Câinele ei, Chester, îl iubea.

— Ida nu a reuşit să-şi facă destul curaj să iasă din cameră. Are OCD, îi explică Toots lui Chris când Abby întrebă dacă şi cea de-a treia naşă a ei li se va alătura la cină. I-am făcut o programare la doctor pentru mâine. Dacă asta nu merge, o vom lega pur şi simplu de mâini şi de picioare şi o vom face să renunţe la obsesii.

— În ziua de azi, la Hollywood, toată lumea are OCD.

Sunt subiecte bune pentru tabloide.

Chris îi făcu cu ochiul lui Abby pentru a-i arăta că doar le tachina. Îşi dori să fi fost un moment singur cu Toots înainte de a o lua pe Abby de acasă. Tocmai când pleca de la el, primise un mesaj destul de ciudat. Nu dorise să o alarmeze pe Toots sau să-i provoace vreo nelinişte inutilă, dar avea un presentiment că nu va fi prea fericită când îi va relata suspiciunile sale. Pe tot parcursul acestei afaceri avusese un sentiment ciudat că achiziţia ziarului *The Informer* nu va fi atât de simplă pe cât crezuse la început. Îşi dori acum să-şi fi ascultat acele instincte, dar se bazase întotdeauna pe fapte şi nu pe sentimente. Ca avocat, el lucra cu fapte.

Un chelner le aduse la masă lista de vinuri. Chris răsfoi repede oferta înainte de a se decide asupra unei sticle de Pinot Grigio din Napa Valley.

După ce vinul fu turnat în pahare şi se rostiră toasturile, comandară cina. Chris încercă pe cât posibil să se relaxeze şi să se bucure de compania lui Abby şi a prietenelor ţicnite ale lui Toots. O sarcină aproape imposibilă, când Abby stătea atât de aproape de el. Drace, mirosea atât de bine, ca primele miresme ale verii. Apropierea ei îl ameţea. Se întrebă dacă vreuna dintre femeile de la masă bănuia cumva ce simţea el în acel moment.

Chris fu doar pe jumătate atent la sporovăiala domoală din timpul cinei, la clinchetul paharelor, la râsetele înfundate şi la zgomotul ocazional al tacâmurilor. Se strădui pe cât posibil să între într-o stare neutră pentru a se simţi bine. Nu-şi putea aminti ultima oară când se amuzase atât cu trei femei mai în vârstă. Pe rând, fiecare povestise peripeţiile din tinereţe. Şi îl amuză nespus gestul lui Abby, când o atinse pe mama sa cu piciorul pe sub masă, când aceasta aduse vorba despre primul bal al fiicei ei.

— Hai să nu vorbim despre asta, mamă, zise Abby repede; apoi, înmuindu-şi tonul: Te rog.

— O, haide, Abs, suntem cu toţii adulţi. Toots, cum a fost? o linguşi Chris pe Toots ca să continue.

Considerase mereu că Abby deţinea controlul total şi posibilitatea ca ea să nu fi fost chiar atât de perfectă îl intriga.

Toots scutură din cap.

— Mai bine nu. Dacă Abby vrea să ştii, mai bine să fie ea cea care să-ţi povestească.

— Mulţumesc, mamă. Acum putem vorbi despre altceva? Apropo, Chris a ştiut că ziarul urma să se vândă.

— LA este un oraş mic din această privinţă. Ştirile circulă repede, şi bârfa şi mai repede, răspunse Chris aruncând o privire asupra grădinii pline de oameni. Se feri să o privească pe Toots în ochi sau spre prietenele acesteia de teamă ca Abby să nu îi vadă expresia.

Toots vorbi repede, turuind cuvintele.

— A... o, da, sunt sigură că oricine din lumea jurnalismului ştie de vânzare, chiar dacă este vorba de un tabloid. Aşa merg lucrurile, ziarele sunt scoase la vânzare, şi-apoi creează propriile lor ştiri. Absolut uimitor, comentă ea graţioasă.

— Adevărat, doar că, spre deosebire de altele, de obicei ştii şi cine este cumpărătorul. Se spune că noul proprietar vrea să rămână anonim. Am auzit că bietul nenorocit a plătit triplul valorii ziarului. Nu-mi pot imagina pe nimeni aruncând aşa cu banii pe un tabloid ca The Informer, dar trebuie să recunosc, m-am gândit şi eu să fac o ofertă. Cu toate fondurile mele blocate în casă, n-aş fi reuşit, şi, ştii ceva, sunt bucuroasă că n-am făcut-o. La norocul meu, aş fi ajuns să pierd şi cămaşa de pe mine. Vor trebui ani buni ca The Informer să devină o forţă de neignorat pe piaţă, cel puţin pe cea a tabloidelor. Abby se opri pentru a lua o gură de vin. Este un ziar de mâna a treia de când lucrez eu aici. Presupun că există posibilitatea ca noul proprietar să o scoată la capăt şi să-i crească valoarea, dar mă-ndoiesc.

„Triplul preţului! La naiba!”

Dacă Toots n-ar fi fost aşezată pe scaun, ar fi căzut ca un bolovan cu faţa în pământ. Îşi drese vocea şi îi aruncă o privire precautã lui Chris înainte de a vorbi. Ar fi vrut să aibă o ţigară în mână cu care să se joace.

— Plănuieşti să părăseşti ziarul, Abby? Speră ca vocea ei să sune indiferentă.

Abby inspiră adânc.

— Nu sunt sigură. Nu am primit nicio altă ofertă de muncă, nu că aş căuta, şi sincer nu vreau să mă întorc la un jurnalism obişnuit şi plictisitor. Aşa că presupun că voi mai rămâne măcar să văd cum merge ziarul sub noul proprietar. Dacă se va dovedi că se aseamănă cumva cu Rag, probabil că voi merge în altă parte, pentru că mi s-a tras ţeapă de prea multe ori. Nu mă văd lăsând să se întâmple asta şi cu noul proprietar şi de această dată voi cere şi un contract serios. Chris mă poate ajuta în această privinţă.

— Sunt sigură că nu va fi aşa, răspunse Toots practică. N-ai fost niciodată concediată, aşa că asta înseamnă că eşti bună în ceea ce faci.

Abby rânji.

— Linguşeala te va duce oriunde, dacă nu cumva tu ştii ceva ce nu ştiu eu. Aşa e? întrebă ea încet.

Chris reţinu că lui Abby îi plăcea să fie linguşită. Ei bine, cui naiba nu-i plăcea?

— De ce m-ai întreba aşa ceva, draga mea? rosti Toots cu o voce uşor neliniştită. Mă pricep la afacerile cu ziare cam atât cât ştii tu despre Asociaţia Femeilor din Charleston.

— Glumesc, mamă.

Şi înainte ca vreuna dintre ele să mai pronunţe vreun cuvânt, pro sau contra, chelnerul lor veni cu felurile de mâncare. Toots se gândi că n-ar fi putut să potrivească mai bine momentul nici dacă ar fi plănuit. Sperând că mintea lui Abby zburase spre alte gânduri, ea aşteptă să plece chelnerul ca să vorbească.

— Ştii, Mavis a început o nouă dietă. „Slăbuţ”, gândi

Toots. Pur şi simplu lamentabil, dar trebuia să zică neapărat ceva.

— Asta este fantastic, mătuşă Mavis! Sunt foarte mândră de tine, zise Abby.

— Îţi mulţumesc, drăguţă. Mama ta m-a convins că era timpul, şi ştim toate cât de convingătoare poate fi. Sunt bucuroasă că a făcut-o. Cu toate că au trecut doar două zile, cred că mă pot ţine de ea. Îmi voi da toată silinţa, încă nu m-am simţit tentată de vreo cutie de Cherry Garcia. Sau, aşa cum mama ta a spus-o atât de bine, „Nu vrei să fii un atac de cord în devenire, nu-i aşa?”

— Pas cu pas, câte o zi la rând, spuse Abby, zâmbind.

— Nu le spun aşa şi beţivilor de la Alcoolicii Anonimi? întrebă Sophie între două îmbucături.

— Cred că da, răspunse Chris şi izbucni în hohote de râs.

— Soţul meu a fost… este alcoolic, replică Sophie. Mai ştiu şi eu câte ceva despre Alcoolicii Anonimi şi programul lor în paşi. Obişnuia să-mi spună că mergea la acele întâlniri, dar continua să vină acasă beat criţă. Mai avea şi îndrăzneala să-mi spună că i-a fost botezată cafeaua.

— Îmi pare rău, răspunse Chris, neştiind ce să mai spună.

— Să nu-ţi pară. Mie nu-mi pare rău. Soţul meu, doar cu numele, este pe moarte. Poţi să ghiceşti de ce moare? Sophie luă o înghiţitură dintr-o chiflă crocantă şi apoi îşi dădu ochii peste cap. Ziceai că discută despre vreme şi că nu-i pasă prea mult dacă plouă sau nu.

— Ciroza ficatului? întrebă Chris.

Sophie îl privi pe Chris şi realiză că sinceritatea ei îl făcea să se simtă prost.

— Da, asta este. Ascultă, tu faci parte din familie. E mai bine să ştii. Eu doar aştept ca hodorogul ăsta bătrân să dea ortul popii ca să pot încasa asigurarea lui de viaţă. Căsătoria noastră nu a fost una fericită, aşa cum am mai spus. Dacă te jignesc cuvintele mele, îmi cer scuze, dar nu

tu ai fost în locul meu toţi anii aceştia. Apucă o bucată de morcov cu furculiţa şi îl băgă în gură, cu o expresie nevinovată.

— Sophie, crezi că putem discuta şi altceva mult mai potrivit pentru cină? Nu uita, ar trebui să ne simţim bine în această seară, o admonestă Toots.

— Cine spune că eu nu mă simt bine? Ca să ştie toată lumea, eu mă simt.

— Ei bine, tot ca să ştie toată lumea, mi-ar plăcea să aud mai multe despre afacerea cu tabloide. Ştii la ce mă gândesc? Şi îşi ţinu mâna ridicată în faţa lui Sophie. Să nu mai scoţi un cuvinţel sau te voi arunca jos de pe scaun. Mă gândeam să mergem cu toţii în bungalow-ul meu să luăm desertul şi cafeaua. Sau băuturile, orice preferaţi.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, trebuie să vă refuz. Chester este acasă şi nu vreau să-l las singur mai mult decât este necesar. În plus, vreau să văd dacă pot afla numele noului proprietar. Mai am încă vreo câteva surse decente, şi acum şi cu internetul, nimic nu mai este sacru.

Stomacul lui Toots se strânse dintr-odată, şi ea interveni brusc în discuţie, doar să-i alunge lui Abby gândul de la The Informer.

— O, nu contează asta, draga mea. E doar muncă. Seara aceasta este pentru familie. Ar fi trebuit să-l fi adus şi pe Chester. Coco, căţeluşa chihuahua a lui Mavis, este şi ea aici. Am angajat pe cineva care să stea cu ea. Lucrează şi cu Cesar Milan aşa că poţi să stai liniştită că are foarte mare grijă de câini. M-am gândit că ar fi bine să-mi iau şi eu un câine. Sau poate o pisică. Bernice se va plânge sau mă va ameninţa că pleacă, dar, sincer, nu-mi pasă. Am auzit că oamenii care au animale de casă au tensiunea mai mică decât cei care nu au. Mavis, Joe a spus că tensiunea ta era perfectă. Cred că mă voi interesa curând să-mi iau un animăluţ, de îndată ce mă întorc la Charleston.

Toots bătu câmpii până când rămase fără răsuflare. Ce îi trebuia ei acum era doar o ţigară. Şi poate şi un pahar zdravăn de whisky.

— Mamă! Ia-o încetişor! Chester are acum aproape cincizeci de kilograme. Nu ştiu cum ar reacţiona în preajma unui căţeluş mic. S-ar gândi probabil că e un gândac sau ceva de genul ăsta, zise Abby. Însă înainte să te întorci acasă, ar trebui să o aduci pe Coco la mine acasă şi să se cunoască. Am putea pune la cale o poveste de dragoste canină.

Mavis încuviinţă din cap.

— Mi-ar plăcea asta şi ştiu că şi lui Coco. Obişnuia să stea mult în preajma altor animale, fie ele mari sau mici. Vecina mea Phyllis are doi golden retrieveri şi un dachshund. Sunt prieteni la toartă cu toţii.

— Atunci aşa rămâne. Vom trece pe la Abby acasă, împreună cu câinele, înainte de a pleca.

Toots luă o înghiţitură din tarta franţuzească, acum rece, dorindu-şi ca restul cinei să treacă fără alte discuţii despre *The Informer.* Dintr-odată începu să aibă îndoieli în privinţa anonimatului şi nu mai era aşa de sigură că o va scoate la capăt fără ca Abby să descopere că tocmai ea era fraiera care plătise triplul sumei pentru o fiţuică de mâna a treia. Oare ce va face dacă Abby îşi va folosi talentele ei excelente de investigaţie pentru a afla numele noului proprietar, chiar dacă Chris o asigurase că îngropase totul cât se poate de adânc. Cu toate că avea încredere absolută în Chris, avea nevoie de asigurări serioase că acel adânc era cu adevărat *cel mai adânc*.

Conversaţia deveni sporadică în timp ce cu toţii se concentrară asupra mâncării din faţa lor. Mavis ciuguli din puiul ei la rotisor, Toots se forţă să mănânce tarta franţuzească fără niciun gust, în timp ce Sophie se înfruptă din felul ei de mâncare de parcă ar fi fost Cina cea de Taină. Cu poftă, Abby înfulecă burgerul din carne de vită, şi Chris înfăşură cu îndemânare în jurul furculiţei pastele italiene cu sos de roşii.

Când terminară de mâncat, Abby promise să petreacă mai mult timp cu ele cât de curând, scuzându-se pentru scurta ei şedere. Chris o conduse afară pentru a-i

face rost de un taxi. Se întoarse apoi pentru a le escorta pe doamne înapoi la bungalow-urile lor.

Sophie o prinse pe Mavis de mână, sugerându-i o scurtă plimbare pentru a da jos toate caloriile acumulate la cină. Şi era, cu siguranţă, timpul pentru o ţigară. Toots fu recunoscătoare celor două femei pentru că voia să vorbească cu Chris între patru ochi, chiar dacă de-abia aştepta şi ea să fumeze o ţigară. Când ajunseră în bungalow-ul ei, Toots turnă câte un pahar de whisky înainte de se aşeza amândoi pe canapea.

— În regulă, domnule Clay, dă-i drumul. Ştiu că se întâmplă ceva cu tine, şi ai face bine să-i spui dragei tale mame vitrege despre ce este vorba. Te-ai foit toată seara ca un băieţel de doi ani. Ce se întâmplă?

Chris se plecă în faţă, cât putu de aproape de ea, fără a-i invada spaţiul personal.

— Chiar înainte de a o lua pe Abby de acasă, am primit un telefon de la Emmanuel Rodriguez. Este vicepreşedintele Bank of Los Angeles, unde am deschis contul meu de mandatar.

— Şi? zise Toots încet.

— Transferul banilor tăi de la banca din Charleston s-a desfăşurat în condiţii bune, toate actele sunt aşa cum ar trebui să fie. Chris făcu o pauză, necăutând un efect dramatic, ci doar o modalitate de a da veştile cât mai grijuliu posibil.

— Şi-atunci care este problema? Nu înţeleg. Lucrez cu Henry Whitmore de la banca mea din Charleston de douăzeci de ani. N-am avut niciodată nicio problemă şi fac astfel de transferuri tot timpul.

Toots se întinse după ţigări şi îşi aprinse una, chiar dacă Chris era la doar jumătate de metru de ea. Trase fumul adânc în piept, apoi îl scoase afară din plămâni cu un şuierat lung. Chris o privi pe mama lui vitregă, încercând să găsească cel mai bun mod de a-i spune ce urma.

— Poţi să treci odată la obiect? Toots mai scoase un

fum, de data aceasta întorcând capul şi dându-i drumul peste umăr.

— Se pare că cei zece milioane de dolari ai tăi au dispărut, zise Chris.

Lui Toots îi trebuiră aproape zece secunde întregi pentru a-şi regăsi glasul. Începu să dea din cap a negare, dintr-o parte în alta, cu atâta putere că i se desfăcu şi părul din coc; îşi stinse ţigara într-un bol de cristal aşezat pe măsuţa de cafea şi îşi aprinse imediat o alta, nu înainte de a da pe gât şi restul de whisky rămas în pahar.

— Poţi, te rog, să repeţi? Pentru că sunt sigură că nu te-am înţeles eu bine. Banii mei nu mai sunt? Toţi? Este imposibil! Ai spus că au ajuns în cont. Dacă au ajuns, nu pot să nu mai fie! Nu-mi vine să cred acest lucru! Zece milioane de dolari dispăruţi! Cred că ştii unde locuieşte preşedintele băncii, pentru că vreau să mergem la el chiar acum! Acum, ai înţeles? Acum!

Chris inspiră adânc.

— Nu, nu m-ai înţeles greşit, Toots. Este aşa cum am spus. Rodriguez mi-a explicat că, de îndată ce banii au fost depozitaţi în contul meu de mandatar, înainte de a avea ocazia de a mă informa pentru a putea face transferul în contul bancar al *The Informer*, banii dispăruseră. După câteva investigaţii, a reuşit să descopere că banii fuseseră transferaţi la o altă bancă, Bank of Bermuda. Din Insulele Cayman. De vreme ce eu nu am autorizat transferul, cu siguranţă cineva a accesat fraudulos contul şi a luat banii.

Chris ura să-i dea mamei sale vitrege astfel de veşti teribile mai ales în prima ei noapte în oraş, dar nu putea face altceva. Făcu o pauză pentru a o lăsa pe Toots să înţeleagă pe deplin tot ceea ce tocmai îi spusese.

Toots se gândi că mai avea puţin şi leşina.

— Banca este asigurată. Au avut banii mei în cont. Dacă cineva i-a luat, asta înseamnă că ei trebuie să-i înlocuiască. Dacă cineva le-a accesat conturile fraudulos, nu e problema mea. Eu vreau banii mei! Nu-mi spune că banca mi se va împotrivi. Mâinile începură să-i tremure

atât de tare încât se simţi ca şi Katharine Hepburn în timpul ultimei perioade a vieţii sale, când se lupta cu Parkinsonul. Chris, aceste lucruri se întâmplă doar în filme. Trebuie să fie o greşeală.

— Aşa am spus şi eu, dar nu este cazul nostru. Am încredere în Emmanuel. Am lucrat cu el în mai multe ocazii şi dacă el spune că banii nu mai sunt acolo, înseamnă că aşa este.

Toots refuză să accepte explicaţia lui Chris. Era pur şi simplu prea stupid chiar şi să se gândească la aşa ceva – zece milioane de dolari din banii ei dispăruţi, aşa dintr-odată.

— Banca trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru asta, nu-i aşa? Expresia tristă de pe chipul lui Chris fu de ajuns să o facă să înţeleagă că banca nu o va face. Atunci trebuie să aflăm cine i-a luat. Nu există niciun act, nicio hârtie pe care să o putem folosi ca indiciu? Şi ce se va întâmpla acum cu The Informer? Cine se va mai ocupa de administrarea operaţiunilor zilnice? Trebuie să fie cineva la cârmă. Ştim amândoi că un tabloid nu se poate conduce singur.

Toots îşi pierdu atunci stăpânirea şi ţipă la fiul ei vitreg.

— Ce naiba ar trebui să fac? Să mă fac covrig şi să fac pe moarta? Vreau banii mei nenorociţi înapoi şi să fiu a naibii dacă cineva n-o să plătească pentru asta. Poliţia! Ai sunat la poliţie, la FBI? Drace, sună şi la CIA dacă tot o faci. Toots se aşeză pe canapea încet, ca un balon dezumflat; lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji şi începu să-şi frece mâinile de disperare şi frustrare.

Chris îşi dori ca podeaua să se deschidă şi să-l înghită pe loc. Nu-i plăcea să vadă femeile plângând, pentru că îl făceau să se simtă inutil. Mai ales acum, când el era cel care o făcuse pe draga lui mamă vitregă să plângă. Îşi puse braţele în jurul ei, într-un gest stângaci, şi încercă să o consoleze cât putea de bine.

— Îmi voi da toată silinţa să rezolv asta. Chiar acum, în acest moment, vom considera asta un semn. Doar ca să ştii, nu există nicio hârtie pe care să o putem urmări. Există o urmă, dar este una electronică. Nu trebuie să fii un geniu să accesezi fraudulos un sistem bancar computerizat. Orice cunoscător peste medie în ale informaticii poate să o facă. Ca să furi zece milioane de dolari îţi trebuie puţin mai multă abilitate decât un hackeraş obişnuit, aşa că în treaba asta a fost implicată o persoană destul de abilă. Am un prieten al unui alt prieten care cunoaşte totul despre cum să intri în orice sistem. Ar putea intra în computerele CIA-ului dacă ar dori, dar nu are niciun gând să ajungă un delincvent federal. Singura modalitate de a-l contacta este prin e-mail. Doar ca să fiu sigur, i-am trimis un mesaj scurt de pe telefonul meu mobil pe drum încoace. Dacă cineva ne poate ajuta, el este acela.

Pe marginea sofalei, Toots de-abia putu să îndruge câteva cuvinte printre buzele tremurânde.

— Şi ce a spus? Promite-i orice, Chris. Ei bine, îi putem promite orice, cu anumite limite.

Chris scoase telefonul, introduse câteva numere şi litere înainte de a-i vorbi lui Toots.

— Nu mi-a răspuns încă.

— Şi cu Abby ce facem? Ştie sau suspectează ceva? întrebă Toots printre sughiţuri.

Asta chiar că i-ar da toate planurile peste cap. Tocmai pierduse zece milioane de dolari şi ea îşi făcea griji că fiica ei va afla cât de proastă fusese. Toots oftă şi-şi şterse ochii.

— Nu, dar e doar o problemă de timp până îşi va da seama. Este fiica ta, Toots. De cât timp crezi va avea nevoie?

Toots strânse din umeri.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta chiar dacă înseamnă să mai dau încă zece milioane de dolari ca să cumpăr ziarul. Nu mă va ierta niciodată pentru că am minţit-o, dacă află, aşa că n-o putem lăsa. Nicio mamă,

oricât de mamă ar fi ea şi oricare ar fi intenţiile ei nu şi-ar dori ca fiica sa să o considere malefică sau o biată proastă care s-a lăsat păcălită într-o afacere.

Chris scutură din cap.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, Toots, dar nici nu te voi lăsa cu niciun chip să mai dai încă zece milioane. Asta e de-a dreptul hoţie la drumul mare.

— Şi-atunci ce sugerezi să facem?

Toots se ridică în picioare şi începu să patruleze înainte şi înapoi în faţa şemineului. Îşi aprinse încă o ţigară. Se considerase întotdeauna o femeie deşteaptă, cu un pas înaintea tuturor, şi iat-o acum, între ciocan şi nicovală, cu un sentiment atât de teribil, ce nu-i plăcea deloc. Şi mai era şi îngrozitor de furioasă.

— Oricât n-ai vrea să auzi asta, dar pentru moment aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Nu vreau să fac nimic până nu primesc veşti de la prietenul meu. Ziarul este pe mâini bune, cel puţin până săptămâna viitoare. Ştii că poveştile acelea merg la tipar uneori cu zile sau săptămâni înainte.

— Şi dacă Abby află? întrebă Toots. Atunci ce vom face?

— Asta este o bună întrebare, Toots, dar mi-e teamă că nu am încă un răspuns pentru ea.

Capitolul 18

Michael „Micky” Constantine deschise dulapul din vestiar pentru a nu ştiu câta oară. Se uită înăuntru – gol. Nu făcuse nicio greşeală. Plicul cu noile acte de identitate ale lui Rag dispăruseră, împreună cu plicul de bani care ar fi trebuit să fie lăsat în locul lui. Mai băgă mâna încă o dată în spaţiul metalic, pipăind ambele laturi, spatele şi chiar plimbându-şi mâna până sus. Nimic. Canei. Nexam. Loc!

Cincizeci de miare. Dispărute. Îl va ucide pe nenorocitul care i-a luat banii, oricine ar fi acela. Nimeni

nu-şi bătea joc de Micky Constantine şi scăpa nevătămat. Uitându-se peste umăr pentru a se asigura că nu îl privea nimeni, îşi pipăi pistolul Glock îndesat la centură. Dacă îl găsea pe ticălos, îl împuşca chiar acolo, în mijlocul Aeroportului Internaţional din Los Angeles. Îşi corectă gândurile. Cel puţin, îl făcea pe ticălos să creadă că-l va împuşca. Nu era chiar atât de prost. Şeful lui, omul cel mare, l-ar fi uns cu smoală şi l-ar fi umplut de fulgi cu siguranţă, dacă ar fi făcut vreo cascadorie din aceasta, însă Micky va avea grijă ca şeful lui să nu afle. În afară de „corupător”, tipul care le făcea toate documentele false, mai existau doar două persoane care ştiau de noua identitate a lui Rag şi ştia că niciunul dintre ei nu-i luase banii. Singurul rămas era doar bătrânul Rag.

Trântind uşa cu putere, Micky scoase cheia din yală şi o puse în buzunarul de la şold. Se uită la ceas, un Rolex fals atât de bine realizat încât aproape că-l amanetase pentru zece miare. Ieşi în grabă şi se îndreptă spre maşina lui Corvette, pe care o lăsase în parcarea cu termen redus. Odată ajuns în maşină, străbătu parcarea, ieşind în zigzag din zona aeroportului. Avea nevoie de timp pentru a-şi pregăti următoarea mişcare, să-şi planifice totul în cel mai mic detaliu. Rodwell Godfrey crezuse că putea să-l păcălească. Râse, mări sonorul CD-playerului şi puse ultima melodie a lui Marilyn Manşon. Când ajunse la autostrada interstatală, lăsă piciorul pe acceleraţie, ajungând la o sută şaizeci de kilometri pe oră în doar câteva secunde. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, asigurându-se că poliţiştii nu erau pe urma lui, apoi se plimbă de pe o bandă pe alta de câteva ori înainte să încetinească. Dumnezeule, era înnebunit de puterea de sub capotă. În timpul lui liber, meşterea la maşini. Adora mirosul de benzină şi de ulei. Visul lui era să sponsorizeze un pilot de curse *NASCAR*. Parcă îşi imagina totul, numele lui scris mare, în litere de un roşu aprins, *MICKY CONSTANTIN*E. Va veni şi ziua aceea, dar nu astăzi. Acum trebuia să se concentreze să-l găsească pe Rag. Şi se va întâmpla asta, îl va face să regrete că îl cunoscuse

vreodată pe Micky.

Rodwell Archibald Godfrey, acum Richard Allen Goodwin, nu-şi putea ascunde rânjetul de pe faţă. Zâmbi călătorilor care formaseră o coadă în faţa ghişeelor de vamă. Îşi mută de pe un umăr pe altul geanta de voiaj din piele personalizată cu vechile şi noile lui iniţiale. Folosirea iniţialelor lui reale fusese o exagerare, dar se convinsese pe el însuşi că fusese necesară de vreme ce avea prea multe lucruri monogramate de care nu se îndura să se despartă. Investise în ele mii de dolari de-a lungul anilor şi nu vedea niciun motiv să le arunce acum.

Se afla Intro altă ţară, unde nimeni nu ştia nimic despre el sau despre trecutul lui.

Îi fusese uşor să-l jecmănească pe cumpărătorul ziarului The Informer. Aproape prea uşor. Ştia îndeajuns de multe despre computere şi despre sistemele lor pentru a-şi deschide pe noul nume un cont, aici, în George Town, în Insulele Cayman. De aici, se folosise de un hacker de mâna întâi care-i datora o favoare pentru că-i ţinuse numele departe de povestea unui divorţ neplăcut, şi îl pusese să între în contul de mandatar al avocatului, înainte ca banii să fie transferaţi în contul ziarului *The Informer*. Hackerul transferase banii în contul Goodwin de la Bank of Bermuda din Insulele Cayman. Fusese atât de uşor, ca şi cum i-ai lua unui copil acadeaua.

Rag, *Richard,* era sigur că hackerul îşi acoperise urmele. Şi iată-l în însoritele Insule Cayman cu zece milioane de dolari, plus cei cincizeci de mii pe care uitase să-i lase în dulăpiorul vestiarului unde aranjase să-şi ridice noile acte de identitate. Fusese impresionat de calitatea excelentă a acestora. Permisul de conducere, certificatul de naştere, paşaportul, cârdul de credit şi cârdul de asigurări sociale, toate pe noul lui nume. Ceruse ca vârsta să fie patruzeci şi opt, mai tăind câţiva ani. De ce nu? Era un bărbat liber şi putea face orice îi dorea inimioara. Şi cu siguranţă putea să-şi permită orice; preţul nu conta. Se simţea atât de puternic încât aproape că-i veni să leşine.

Richard făcuse rezervări la Westin Casuarina Resort în Grand Cayman. Chiar dacă nu era chiar atât de luxos pe cât i-ar fi plăcut, era de ajuns până când îşi făcea alte planuri. Măcar ceruse apartamentul prezidenţial. Mâine se va prezenta preşedintelui Bank of Bermuda. La vederea cifrei din bancă, era sigur că urmau să-l trateze ca pe cineva din familia regală, şi nu ca pe proprietarul tabloidului falimentar din trecutul său.

Da, *Richard Allen Goodwin* reflecta la asta în timp ce trecea de vamă. Viaţa era frumoasă.

Şi mai mult, era de-abia la început.

Capitolul 19

Pentru prima oară în ani de zile, Toots nu avu niciun fel de poftă de mâncare în acea dimineaţă. Aşezată pe terasa ce dădea spre o pajişte presărată de plante viu colorate, ea privi răsăritul atât de liniştit. Îi plăcea să asculte ciripitul variat al păsărilor, chemându-se una pe alta, ce-i aducea aminte de acasă. Însă magia acelei dimineţi nu-şi mai făcea efectul acum. Se întrebă dacă îşi va reveni vreodată din acea stare. În acel moment, tot ce-şi dorea era o scuză să se strecoare iar în pat şi să uite de conversaţia pe care o avusese cu Chris.

Însă nu fusese niciodată o laşă, aşa că ridică din umeri şi îşi aprinse cea de-a cincea ţigară. Era de-abia şase dimineaţa, ceea ce însemna că acasă era ora nouă, aşa că cele cinci ţigări până la acel moment se încadrau perfect în programul ei zilnic. De-abia aţipise puţin şi era sigură că asta se vedea pe chipul ei. Făcuse un duş şi se îmbrăcase cu o fustă galbenă şi o bluză portocalie, sperând ca aceste culori vii să-i înveselească starea mohorâtă, însă până la acea oră, nu făcuseră nimic să o scoată din depresie. Sophie, Mavis şi Ida, sau cel puţin spera că şi Ida, urmau să ia micul dejun la şapte. Toots voia să rămână veselă şi pozitivă pentru prietenele ei, care treceau acum prin propriile lor crize. Mai mult decât orice, nu voia ca ele să

descopere că fusese luată de fraieră. O văduvă bătrână prostită de un nenorocit cu ceva cunoştinţe informatice care râdea pe seama ei de nu mai putea.

Ei bine, poate că era bătrână, dar să fie a naibii dacă era vreo fosilă. Şi ce dacă rămăsese văduvă de atâtea ori? Poate că nu era atât de expertă în computere ca alţii, dar se putea descurca şi ea în faţa unui laptop la fel ca oricine de vârsta ei. Ce nu putea să tolereze era gândul că un găgăuţă ca Tod, sau cum naiba îl chema, ar putea să râdă de ea pe la spate. Acest lucru era de neînţeles şi, pe bună dreptate, inacceptabil. Spune-i mândrie sau o hoaşcă bătrână furioasă la culme. Oricum ai numi-o, ea intenţiona să meargă până-n pânzele albe să afle cine îi furase cele zece milioane, şi când va afla, avea de gând să-i facă personal viaţa un iad. Contau şi banii aici, desigur, dar în adâncul sufletului ei ştia că, de fapt, nu despre bani era vorba, chiar dacă totul începuse de acolo. Nu era nici măcar faptul că putea să piardă oportunitatea de a-şi administra propriul tabloid, chiar dacă şi asta o deranja destul de mult. Era vorba de Abby aici. Ca mamă, ar fi făcut orice era nevoie, chiar dacă în taină sau nu, să-i asigure lui Abby fericirea. Şi să lucreze în altă parte nu era o soluţie pentru fiica ei. Aşa că, din poziţia ei de mamă şi de fraieră care plătise de trei ori preţul pieţei pentru ziar intenţiona să facă ceva în legătură cu asta.

O bătaie uşoară în fereastra terasei o scoase brusc din plănuirea decăderii noului ei inamic, deocamdată necunoscut.

Sophie, îmbrăcată cu capotul ei vechi şi uzat, intră în bungalow-ul lui Toots cu o cană de cafea în mână şi o ţigară neaprinsă în cealaltă. Glisă uşa terasei şi o închise.

— Nu ţi-ai încuiat uşa. Ce se întâmpla dacă cine ştie ce pervers de-abia aştepta să vină peste tine?

Toots clipi des. După ce plecase Chris, fusese atât de supărată încât probabil că uitase să o încuie.

— Da, de parcă vreun pervers ar avea vreun gând să atace o babă, mormăi Toots. Fii serioasă!

Sophie îşi aprinse ţigara şi îi aruncă lui Toots o privire răutăcioasă înainte de a lua o gură de cafea.

— Te cunosc de prea multă vreme ca să nu-mi dau seama că ai o problemă. Aşa că, vrei să-mi spui de bunăvoie sau va trebui să-ţi smulg cuvintele cu cleştele, ca de obicei? Aş prefera totuşi să-mi spui tu mai repede pentru că Mavis va ajunge aici în orice minut şi presupun că şi Ida ne va onora cu prezenţa în această dimineaţă. Dacă e să avem vreo fărâmă de intimitate, acesta e momentul potrivit sau mai târziu. Alegerea îţi aparţine. Poate fi calea uşoară sau cea grea.

Îşi termină ţigara şi se întinse să mai ia una.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti prea băgăcioasă şi că fumezi cam mult? o întrebă Toots înainte de a-şi aprinde şi ea o altă ţigară.

A şasea. Ar putea fuma întreg pachetul înainte de a termina ziua. Fusese învăţată să nu dea doi bani pe ce e bun sau nu pentru ea. Fumase încă din liceu, când era la modă să faci asta. Înainte ca toate avertismentele acelea îngrozitoare să fie puse pe pachete. Oricum nu conta, pentru că Toots nu plănuia să se lase de fumat prea curând în viitorul apropiat. Puteau chiar şi să o înmormânteze cu un pachet ascuns sub braţ şi o ţigară atârnându-i de buze. Vizualiză scena şi râse. Va încerca să-şi aducă aminte să treacă asta în testamentul ei. Ceva asemănător cu Leland şi sticla lui de whisky de cincizeci de mii de dolari şi nenorocitul ăla de septet de coarde.

— Ai făcuto tu în mai multe ocazii. Încetează să mai schimbi subiectul. Fie vrei să discuţi ce te frământă, fie nu. Sophie o fixă cu privirea până când Toots începu să se foiască în scaunul tapiţat.

Toots aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu mai este nimeni prin preajmă.

— Îţi spun dacă juri pe viaţa lui Abby că nu vei mai spune nimănui. Nici măcar lui Mavis sau Idei. Nimănui. Treaba asta trebuie să rămână între noi două.

— Pot să ţin un secret, Toots. Mai ales tu dintre toate

persoanele ar trebui să ştii asta. De câţi ani eram măritată cu Walter până când ai descoperit că mă bătea?

Toots încuviinţă din cap.

— Bineînţeles că ştiu asta, doar că este atât de… atât de… ruşinos. Sunt aproape prea stânjenită să recunosc cât de proastă am fost. Sunt.

Un zâmbet larg ca un teren de fotbal apăru pe chipul lui Sophie.

— Ai avut o aventură de-o noapte?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ăsta este ultimul lucru pe care l-aş face. Nu vreau să mă pricopsesc cu vreuna din bolile acelea cu transmitere sexuală. Întotdeauna te gândeşti la sex. Oare de ce, Sophie?

— Acum parcă eşti Ida. Sincer, n-am mai avut o noapte de dragoste pasională de când aveam vreo patruzeci de ani. Fă şi tu calculele. Şi să nu te prind că mai spui cuiva asta.

Toots nu se putu abţine să nu râdă. Sophie cea dusă cu pluta, cu adevărat cea mai bună prietenă a ei din lume, cu excepţia lui Mavis şi, câteodată, a Idei, reuşise întotdeauna să o facă să zâmbească, oricare ar fi fost situaţia.

— Vezi? Zâmbeşti, aşa că nu poate fi atât de rău. Şi-acum scuipă tot până nu vin fetele.

— Am crezut că afacerea cu ziarul s-a perfectat deja. Am semnat toate actele pe care mi le-a trimis Chris prin fax, am trimis toate documentele lui Henry la banca mea din Charleston. Henry a transferat fondurile la banca de aici şi ar fi trebuit să fie totul în regulă şi să se finalizeze. Toots oftă, simţind dintr-odată greutatea fiecăruia dintre cei şaizeci şi cinci de ani ai ei. Azi-noapte, Chris mi-a spus că banii pentru cumpărarea The Informer au fost transferaţi într-un cont din Insulele Cayman. Cineva m-a jecmănit de zece milioane de verzişori şi nici nu deţin ziarul.

— Doamne, Dumnezeule! Şi ce vei face acum, Toots? Nu sunt alea insulele unde bogaţii au conturi în bănci

pentru a nu mai plăti impozite pentru ei? veni Sophie cu o idee.

— Nu sunt sigură, ceva de genul ăsta. Dar problema este că cel care a luat banii din contul de mandatar al lui Chris trebuia să ştie că banii pentru cumpărarea ziarului The Informer urmau să sosească ieri. De îndată ce au intrat în cont au şi dispărut. Asta mă duce cu gândul că cel care a aranjat dispariţia banilor ştia ce se întâmpla cu The Informer. Pur şi simplu, banii nu mai sunt. Chris se străduie să afle cine este hoţul. Însă îngrijorarea mea cea mai mare este Abby. Ce fac dacă află? Ce va gândi ea atunci despre bătrâna ei mamă?

— Toots, îţi faci prea multe griji. Chiar dacă Abby reuşeşte cumva să afle, care-i marea problemă? Aşa, mama ei este proprietara ziarului pentru care ea lucrează.

Şi ce dacă? Se va sfârşi oare lumea pentru asta? Eu nu cred. Sfârşitul poveştii. Presupunând că Abby află, dacă nu vrea să lucreze pentru tine, îşi va găsi o slujbă în altă parte. Din nou, sfârşitul poveştii. Eu aş fi mai preocupată să aflu cine şi de ce. Abby te iubeşte, orice s-ar întâmpla, Toots. Ştii asta. N-ai crescut un copil tâmpit.

— Ştiu, dar am crescut-o totuşi să se bazeze pe forţele proprii şi să fie independentă, şi aici este problema. Dacă ar crede că am cumpărat *The Informer* doar ca ea să-şi poată păstra slujba, va face orice doar ca să-şi demonstreze că poate să se descurce şi singură, fără ajutorul meu sau al oricui altcuiva.

Sophie zâmbi.

— Mi se pare mie sau e la fel de încăpăţânată ca şi maică-sa?

— Adevărat.

— Şi ce vrei să facem în privinţa asta în afară de a aştepta ca Chris să descopere vinovatul? Sophie îşi frecă palmele. Ar putea fi distractiv, ştii, ceva de genul Angelei Lansbury în Verdict: Crimă! Se pare că avem de rezolvat un adevărat mister. Îmi amintesc de un e-mail de la cineva care spunea că are nevoie de mai multă distracţie în viaţă.

Dacă asta nu este distracţie, nu mai ştiu ce este. Cu excepţia unei tăvăleli zdravene în hambar, desigur, pentru care, în această perioadă atât de târzie din viaţa mea, şansele să mai aibă loc sunt de la mici de tot la zero.

Toots înghiţi adânc amintindu-şi cât de fără stare se simţise şi cât de mult voia să facă nişte valuri. Şi să fii prăduit de zece milioane de dolari pica cu siguranţă în categoria „valuri”. Acum, tot ce trebuia să facă era să uşureze lucrurile. Avea sprijinul lui Sophie. Toots fu încântată când o auzi pe Sophie spunând noi în loc de tu. Poate că reuşea până la urmă să rezolve situaţia fără ca Abby să afle ce mamă secretoasă avea. Poate că asta era doar genul de distracţie de care avea nevoie, cu toate că nu era sigură de ce tocmai acest gen. Oricum, avea o problemă, o problemă mare şi, într-un fel sau altul, trebuia să o rezolve.

— Dacă Abby n-ar fi fost implicată, aş fi întâmpinat provocarea cu braţele deschise. Toots se ridică în picioare, luă ambele ceşti şi intră în bucătărie, urmată de Sophie. Cu siguranţă Sophie avea dreptate şi îi dăduse o idee de la care să pornească. Ce-ai zice dacă ţi-aş cere ajutorul să-i pregătim o capcană acestui… maestru şarlatan? Va trebui să rămână între noi două. Nu vreau ca Mavis sau Ida să fie implicate. Ştim amândouă că nu sunt făcute din acelaşi material ca noi. Ele sunt prea… aa… delicate. Dacă au avut ceva ardoare în ele vreodată, acum s-a dus de mult.

Toots zâmbi, gândind că Ida era orice numai delicată nu. Şi ce era, ei bine, o obsedată de microbi, care se plângea încontinuu şi se agăţa de tine, şi care mai avea pe deasupra şi ceva probleme serioase legate de gelozie. Asta dacă nu mai menţionăm şi faptul că era o pacoste la casa omului, una imensă. Iar Mavis era prea dulce pentru a se întina cu acest scandal.

Sophie reumplu ceştile din cafetiera Krups.

— Aş spune da, şi, când începem?

— Curând, poate mâine. Astăzi trebuie să ne concentrăm asupra gimnasticii lui Mavis şi a întâlnirii Idei

cu psihiatrul, aşa cum am plănuit. Chris a spus că, dacă află ceva nou, mă va suna pe mobil. Am şi eu nevoie de un răgaz să mă gândesc.

— Gândeşte-te cât vrei, dar dacă tragem linie, ai fost prăduită de zece milioane de dolărei. Dacă n-ai fi încrâncenată să ascunzi asta de Abby, ţi-aş spune să mergem la poliţie sau la FBI. Pun pariu că FBI-ul ar fi destul de interesat de cineva care ţi-a furat banii şi i-a transferat într-o bancă în altă ţară. Asta este o încălcare crasă a legii, zise Sophie foarte serioasă.

— Dacă se ajunge la asta, presupun că nu voi mai avea nicio altă opţiune. Din fericire, am mai mulţi bani decât ştiu ce să fac cu ei, aşa că recuperarea celor zece milioane de dolari nu înseamnă pentru mine o problemă de viaţă şi de moarte, ci va fi mai degrabă pentru nenorocitul care a avut îndrăzneala să fure de la mine. Ţi-am spus vreodată cât de mult îi dispreţuiesc pe hoţi? Un hoţ şi un mincinos merg de obicei mână în mână. Toots se întoarse cu spatele la Sophie, care stătea aşezată pe unul din taburetele înalte ale bucătăriei. Când Ida şi Mavis ajung aici, haide să încercăm să ne comportăm normal, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie să le pregătesc ceva de mâncare pe lângă Froot Loops.

Toots deschise şi închise mai multe dulapuri, scoţând trei cutii de cereale împreună cu o pungă de zahăr de vreo două kilograme. Apoi scoase din frigider lapte integral, lapte degresat, brioşe englezeşti, unt, gem de căpşuni şi un grepfrut, punându-le pe blatul de lângă cuptor.

— Sper ca Mavis să nu tabăre pe gem şi pe unt. M-am asigurat că are destule cereale Special K şi lapte degresat la îndemână. Vreau să piardă ceva din greutate înainte de a se întoarce în Maine. Doar gândeşte-te cât de surprinşi vor fi vecinii ei când o vor vedea pe noua Mavis.

Fericită să schimbe subiectul, simţindu-se mult mai îmbărbătată decât cu o oră în urmă, Toots luă trei castroane roz din dulap şi linguri din sertar şi le puse pe blatul de bucătărie, lângă cereale. Cu un cuţit zimţat, tăie

brioşele în două şi le puse în prăjitorul de pâine.

— Astea sunt pentru micul dejun. Sper că nimeni nu se aşteaptă la ouă Benedict sau pâine prăjită. N-am fost niciodată prea pasionată să pierd timpul în bucătărie.

O bătaie puternică în uşă o făcu pe Sophie să fugă repede spre intrare.

— Vin acum! strigă ea.

Toots puse cafetiera la treabă pentru o nouă rundă de cafea. Va avea nevoie de cantităţi exorbitante de cafeină pentru a trece peste ziua care o aştepta, şi nu numai pe ea, ci şi pe celelalte.

O auzi pe Ida plângând şi pe Coco mârâind în braţele lui Mavis în timp ce intrau în bungalow. Toots oftă. Timp de un minut lung, îşi dori să fi fost înapoi în Charleston. Ştia de pe acum că va avea o zi foarte lungă şi *foarte* obositoare.

Capitolul 20

Abby adună paginile, cuprinzând bruma de informaţii imprimate de pe internet cu o noapte înainte. Le îndesă în buzunarul servietei de piele atât de uzată, un cadou de absolvire primit de la Chris. La acea vreme, o considerase comună, un cadou oarecare, dar acum că era un reporter de tabloid în toată puterea cuvântului, nu mai mergea nicăieri fără a o avea atârnată de umăr. În bucătărie, luă o mână de mâncare pentru câini dintr-o cutie pe care scria *MÂNCAREA FAVORITĂ A LUI CHESTER* şi o puse într-o pungă autosigilantă. Nu ştiai niciodată când aveai nevoie să-l ţii pe Chester calm şi liniştit, aşa că era mai bine să aibă cu ea o provizie oriunde ar fi mers. În situaţii excepţionale de urgenţă, se ştia că putea scoate şi câţiva căţeluşi de pluş păstraţi la nevoie în portbagaj. Chester era înnebunit după căţeluşii viu coloraţi care scheunau. Recordul lui de dezmembrare a uneia din aceste jucării drăgălaşe era de 38,2 secunde.

Apucă lesa lui Chester din cuier, se mai admiră în

oglindă încă o dată, apoi fluieră, dându-i semn lui Chester că era timpul să plece. Îl lua cu ea la muncă de când era un căţeluş. Unul dintre puţinele beneficii de a lucra pentru Rag. Şi Rag era un mare iubitor de animale – în opinia ei, poate singura lui calitate. El o sfătuise să se folosească de câine pentru a obţine acces la starurile care erau susţinătoare active ale organizaţiei PETA[9]. Însă când venea vorba de Rag, exista întotdeauna un motiv ascuns pentru orice. Până la acel moment, cea mai mare provocare a lui Chester în câmpul muncii fusese un pudel sâcâitor, aparţinând unei starlete de la Hollywood, starleta lunii respective, Lori Locks. Abby o intervievase după ce câştigase Premiul People’s Choice pentru rolul unei blonde ameţite din comedia *Blondele sunt mai proaste.* Fusese rolul perfect pentru starleta de douăzeci și trei de ani, plină de colagen şi silicon. Abby era sigură că fusese creat special pentru ea. Personal, considera că nu avea pic de talent şi jocul ei actoricesc era îngrozitor. Abby glumea cu oricine o asculta spunând că Lori nu făcuse altceva decât să se joace pe sine.

Chester îi dădu un ghiont cu nasul, speriind-o.

— În regulă, băiete. Hai să nu ne grăbim chiar atât. Rag nu e de găsit nici unde în dimineaţa asta. Nu este nevoie să dăm zor.

Îl scărpină între urechi, apoi deschise uşa de la intrare. Ciobănescul german imens o tuli afară ca o rachetă, oprindu-se doar în dreptul portierei. Odată ajuns înăuntru, ea îl prinse în siguranţă cu centura, închise portiera şi o încuie înainte de a se strecura şi ea pe locul şoferului.

Motorul porni de la prima cheie, lucru pentru care Abby fu mai mult decât recunoscătoare. Săptămâna trecută, când aflase din surse serioase că George Mellow, un crai între două vârste de la Hollywood, era mort de beat la Grauman’s Chinese Theatre, unde avusese loc premiera

9 People for the Ethical Treatment of Animals – organizaţie pentru drepturile animalelor (n.tr.)

ultimului lui filmuleţ ştiinţifico-fantastic, intenţionase să încalce toate limitele de viteză pentru a pune ştirea pe prima pagină. Nu se întâmplase aşa. Mini Cooperul ei parcat în locul lui obişnuit la birou rămăsese mort de-a binelea când încercase să-l pornească. Spre ghinionul ei, faţa domnului Nu-atât-de-Mellow[10] apăruse la loc de frunte pe prima pagină a lui *The Enquirer* a doua zi. Abby nu era chiar atât de sigură că moartea suspectă a bateriei maşinii nu implicase un mic sabotaj din partea rivalei ei de la *The Enquirer*, Jane Kane. Oare mai era cineva la Hollywood care să-şi mai folosească numele adevărat? Numele real al lui Jane Kane era Gertrude Marquett. De fapt, dacă Abby ar fi avut un nume atât de idiot, şi ea ar fi apelat la un pseudonim.

Vorbind de nume, în investigaţia ei, Abby nu găsise niciun strop de informaţie privind noul proprietar al *The Informer*. Stătuse trează până spre dimineaţă scotocind internetul după documente legate de această tranzacţie. Considera că era mai mult decât ciudat că celelalte două tabloide importante de pe piaţă nu menţionaseră nimic de vânzare. Mai mult decât atât era şi faptul că Rag nu-i mai trimisese o duzină de e-mailuri sau nu o mai sunase de cel puţin zece ori până la acea oră, aşa cum făcea de obicei. Într-o zi normală, ar fi pus-o să cutreiere întreg Los Angelesul după cea mai nouă bârfă. Poate că sunase din nou să spună că este bolnav. Făcea asta destul de des, în special lunea după ce petrecea weekendul bând şi pariind în Vegas. Poate că vreunul dintre agenţii lui de pariuri îi dăduse vreun pont şi bătrânul Rag se dăduse la fund. Dacă era aşa, nu putea fi mai bine pentru ea. Îl ura pe nenorocit. *The Informer* se descurca la fel de bine şi fără intervenţia lui. Sincer, de la fel aveau nevoie doar de semnătură pe cecurile de salarii de două ori pe lună. Şi chiar şi asta urma să devină de domeniul trecutului. Se ruga pur şi simplu ca noul proprietar sau noii proprietari să aibă ceva scrupule şi ceva mai multă conduită morală în afaceri.

---

10 Mellow – gingaş

Poate cu un profesionist la cârmă, *The Informer* ar putea avea o şansă rezonabilă să devină mai mult decât râsul târgului în lumea jurnalismului de scandal.

Abby ajunse la biroul situat pe Santa Monica Boulevard din Hollywood. Conducând cu grijă prin îmbulzeala obişnuită de turişti, maimuţe care cântau la ţambal şi astrologi şi alte ciudăţenii pe care californienii le considerau normale, Abby se strecură cu maşina spre intrarea din spate a clădirii de birouri. Parcând în locul ei obişnuit, îşi luă servieta şi-apoi îi dădu drumul şi lui Chester din maşină. Acesta o luă la fugă spre uşă, aşteptând-o să-l ajungă din urmă. Bunul şi dragul de Chester, nu exista vreun animal mai loial şi mai protector. Cel puţin niciunul pe care să-l aibă. Uneori rămânea la muncă şi douăzeci şi patru de ore, timp în care Chester îi ţinea companie credincios. Se simţea vinovată să-l poarte după ea, dar avea întotdeauna grijă să-l recompenseze din plin cu o excursie pe plajă, unde îl lăsa să alerge până nu mai putea de oboseală. Amândoi aveau nevoie de o pauză. Poate că o va întreba pe mama ei şi pe naşe dacă aveau chef să petreacă o zi la plajă împreună cu ea. Le-ar da lui Chester şi lui Coco ocazia să se joace şi să se cunoască mai bine.

Înăuntrul clădirii, se furişă de-a lungul holului îngust ce ducea la biroul ei, situat exact vizavi de cel al lui Rag. Înainte de a se apuca de noul ei articol, se opri la biroul lui Rag. Uşa era închisă, ca de obicei. Ea îşi lipi urechea de uşă pentru a vedea dacă putea auzi vreo şoaptă dinăuntru, ceea ce ar fi însemnat că Rag bătea la cap pe cineva la telefon, dar nu auzi nimic. Ciocăni la uşă, aşteptându-i răspunsul de obicei morocănos. Mai bătu de două ori şi nimic. Riscă şi roti mânerul uşii, şi, spre surprinderea ei, aceasta nu era încuiată. Ciudat. Rag îşi ţinea în permanenţă uşa biroului încuiată când nu era în clădire. Intră şi aruncă o privire în jur, dar nu văzu niciun semn că şeful ei ar fi fost acolo şi niciun semn că ar fi trecut pe-acolo mai devreme şi ar fi plecat. Niciun miros de cafea arsă emanând din cafetiera demodată Mr. Coffee şi toate

cele şase televizoare ale sale erau oprite. Computerul era întunecat şi mut. Ceva nu era în regulă. Rag nu-şi închidea niciodată computerul. Şi oricine de la ziar ştia că ţinea întotdeauna televizoarele deschise pe E! Networks pentru a prinde toate bârfele lor infame douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ceva nu era deloc în ordine.

Abby se întoarse brusc pe vârfuri când îl auzi pe Chester mârâind în pragul uşii. Până şi câinele ei nu-l putea suferi pe Rag.

— Şşş, e în regulă, băiete. Haide, hai să plecăm de aici. Dintr-odată locul ăsta îmi dă fiori.

Închise uşa, întrebându-se dacă era cumva singurul reporter venit la muncă. Traversând holul spre biroul ei, merse înăuntru şi îşi porni calculatorul. Deschise apoi televizorul pe FOX News, lăsă servieta pe birou şi deschise obloanele pentru a permite luminii să între în clădirea veche, umedă şi rece. Cu toate că biroul ei era situat cumva în partea lăsată în paragină a clădirii, Abby făcuse eforturi să-l transforme într-un loc de muncă plăcut vederii. Vopsise pereţii cândva de culoarea gri-metalic într-un bej cald, înlocuise jaluzelele demodate din metal cu obloane din lemn şi adăugase o varietate de plante. Într-un acces de ceva greu de definit, adusese de acasă, pe propria ei cheltuială, biroul antic din lemn de cireş, ce-i aparţinuse cândva tatălui ei, şi îl plasase chiar în centrul camerei. Covoarele de pluş verzi pe care le plătise din buzunarul ei ascundeau podelele de lemn prea uzate. Mai atârnase pe peretele opus ferestrei şi fotografiile celor câteva prime pagini pe care apăruseră articole de-ale ei, înrămate în rame de lemn asemănătoare. Lumina provenind de la singura ei fereastră se reflecta în ele, făcând ca actorii şi actriţele să pară palizi şi distorsionaţi, tăiaţi de razele soarelui.

Abby era de obicei prima persoană care venea dimineaţa. Chiar dacă slujba ei presupunea ore târzii, când era nevoită să cutreiere cluburile de noapte, ea reuşea totuşi să ajungă la muncă nu mai târziu de ora nouă.

Îi umplu cu apă castronul lui Chester şi îi atârnă lesa de spătarul scaunului înainte de a se cufunda în scaunul uzat al biroului.

— În regulă, Chester, acum te poţi relaxa.

Cu religiozitate, parcurgea aceeaşi rutină de fiecare zi. De îndată ce-i spuse lui Chester că se poate relaxa, el părăsi locul de pază de lângă uşă şi se cuibări într-un şezlong vechi pe care ea îl adusese la birou încă de când era un căţeluş. Câinilor le plăcea rutina, şi Chester nu făcea excepţie de la regulă.

Amintindu-şi de hârtiile îndesate în servietă, Abby le scoase şi le citi în grabă încă o dată. În afară de informaţia că *The Informer* fusese vândut pentru o sumă exorbitantă, ea nu descoperise mai nimic din căutarea pe internet. Încă mai credea că era ciudat, totuşi, că celelalte ziare nu publicaseră ştirea. Şi-apoi, poate că nu era chiar atât de straniu, de vreme ce toate îl urau pe Rag.

„Unde naiba este şeful meu? Poate că pentru că a vândut ziarul, a spălat putina. Cu siguranţă s-a dus în Vegas”. Abby se gândi că, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era doar o problemă de timp până când cheltuia fiecare bănuţ câştigat din vânzare. Se îndoia că i-ar mai rămâne ceva profit. Rag nu se sfiise niciodată să amintească întregului personal al ziarului că acesta era îngropat până-n gât în datorii. Presupusese întotdeauna că minţea pentru a-i ţine în priză tot timpul de frică să nu-şi piardă slujbele. Acum nu mai era atât de sigură. Punând deocamdată problemele financiare ale şefului ei deoparte, ea îşi verifică e-mailul, răspunse la mesajele ce necesitau asta, şi-apoi începu căutarea ultimelor bârfe din lumea celebrităţilor. În trecut, îşi găsise pe internet unele dintre cele mai grozave piste, dar, ca de obicei, tocmai când credea că are un pont adevărat, unul dintre celelalte ziare părea să îl publice înaintea ei.

După o oră de căutări, negăsind nimic notabil privind vreunul dintre starurile la modă ale Hollywoodului, se lăsă pe spate în scaun şi se cufundă în gânduri, rememorând

cina avută cu o seară înainte împreună cu mama şi două dintre cele trei naşe ale sale. Desigur, nu-l putea uita şi pe Chris. Chiar dacă pretindea contrariul, o enervase la culme când el chemase un taxi să o ducă acasă. Sau fusese oare ideea ei? Debitându-i o grămadă de scuze, el motivase gestul spunând că uitase complet de o altă întâlnire, neputând să o mai conducă acasă. „Prostii”, gândi ea. Mai mult ca sigur primise vreun mesaj de la vreo pipiţă pe telefonul ăla de ultimă generaţie la care se uitase toată seara când credea că nu-l vede nimeni. Miorlau! Oare de ce-i păsa? se întrebă. Era mai mult decât evident că Chris era un fustangiu. Nu fusese votat unul dintre burlacii din top zece al LA-ului pentru nimic. Cu toate că avea o regulă nescrisă privind modul în care îşi procura informaţiile, această regulă nescrisă fiind că nu l-ar ruga niciodată pe Chris să-i dezvăluie vreun pont din interior, se gândi că ştirile erau banale în acea zi şi îşi spuse că era cu adevărat disperată, încât decise să-şi încalce regula. Într-un fel. Oarecum. Înainte de se răzgândi, formă numărul lui Chris.

Auzi sunând o dată, de două ori, de trei ori, şi-apoi intră căsuţa vocală: „Hei, sunt Chris, ştii ce să faci”.

— Da, ştiu ce să fac. E cel mai idiot mesaj pe care l-ai putea auzi vreodată la Hollywood. Aş putea să-ţi îndes telefonul pe gât şi să sper că te sufoci cu el, asta pot să fac, zise Abby şi închise telefonul. Chester îşi ciuli urechile la tonul vocii lui Abby. Stai liniştit, i se adresă ea câinelui. Asta nu a fost una dintre ideile mele cele mai bune. O să găsesc eu o ştire. Mă descurc întotdeauna.

— Ham!

Exprimându-şi opinia, Chester se întoarse la somn.

— Aşa este! Christopher Clay este un dobitoc. Nu am nevoie de el cu toate că mi-aş tăia piciorul stâng pentru a-l avea.

Chester deschise un ochi şi decise că era mai bine să nu facă niciun comentariu.

„Da, mai bine”, gândi ea. Ce avea ea nevoie acum cu adevărat, nu, mai bine ce voia ea acum de la el nu avea

nimic de-a face cu vreun articol pentru *The Informer.*

Nu, nicio legătură. Nevoile ei în ceea ce-l privea pe domnul Chris Clay nu aveau legătură cu munca. „Măcar dacă sentimentul ar fi fost reciproc”. Abby ştia că nu va fi niciodată pentru Chris mai mult decât sora lui vitregă sâcâitoare.

Capitolul 21

Chiar dacă Chris ştia că cele zece milioane de dolari dispărute se aflau într-un cont în Bank of Bermuda din Insulele Cayman, se lovise acum de un zid. Nici el şi nici investigatorul lui privat nu-şi imaginaseră vreodată că un uragan le va îngreuna căutarea.

Conform ultimelor ştiri de pe Weather Channel, o furtună tropicală numită Deborah fusese ridicată la statutul de uragan. Care ar fi fost şansele să se întâmple acest lucru? Se raportau rafale de vânt de o sută cincizeci de kilometri la oră, cu valuri înalte de peste doi metri care loveau ţărmurile joase ale insulelor. Meteorologii preconizau un minim de douăzeci şi cinci de litri de ploaie pe metru pătrat. Toate zborurile spre şi de la aeroportul internaţional Owen Roberts erau anulate.

Zone din Grand Cayman raportau deja pierderi de energie electrică.

Orice planuri de a zbura spre insulă pentru a investiga mai departe erau blocate, cel puţin temporar. Chris îl sună pe prietenul unui prieten care îl cunoştea pe hacker pentru a vedea dacă mai aflase ceva nou prin intermediul internetului. Nimic. Se aflau exact în locul de unde plecaseră. Regreta deja implicarea lui în toată tranzacţia asta, dar îi fusese întotdeauna greu să o refuze pe Toots. Ea fusese singura mamă pe care o cunoscuse. Toots îl tratase întotdeauna corect, cu bunătate şi, cel mai important, îi arătase o dragoste necondiţionată. Numai pentru acest motiv el ar fi ajutat-o oricând i-ar fi cerut. Chris de-abia aştepta să-l găsească pe ticălosul care o

păcălise. Să furi de la doamne în vârstă era un lucru josnic – cel mai josnic, de fapt. Nu conta că această doamnă în vârstă era o multimilionară. Ca de obicei, Typhoon Toots se ţinea tare, ceva ce făcea frecvent, chiar dacă de această dată toate planurile îi fuseseră date peste cap şi se întorseseră împotriva ei.

Chris îşi termină cafeaua, punând cu grijă ceaşca delicată din porţelan în maşina de spălat vase, alături de alte trei dintr-un set de şase. Pe rândul de jos mai erau două castroane, fiecare având pe margine o crustă întărită de îngheţată cu fulgi de ciocolată şi mentă. Două linguri şi un singur cuţit de întins untul completau vasele murdărite de el pe durata unei săptămâni. Se întrebă dacă se merita să pună maşina în funcţiune acum sau să aştepte încă o săptămână. Pe cine păcălea el? Putea să mai aştepte încă o lună bună înainte de a porni maşinăria aia. Nu era ca şi cum i-ar fi venit în vizită prieteni sau ar fi dat vreo cină pentru a folosi toată vesela din casă. Un amănunt trist al vieţii sale ca unul dintre cei zece cei mai râvniţi burlaci din LA. În ultima vreme, viaţa de burlac îşi pierduse din strălucire mai mult decât ar fi vrut să o recunoască. Nu avea nicio dorinţă să mai îndure încă o seară cu vreun alt star în devenire. Chris tânjea după o relaţie cu o femeie adevărată, şi nu una siliconată, cu părul vopsit în mii de culori, bronzată la solar, pe care o escorta de obicei pentru o seară pentru a vedea şi a fi văzută. Când gândurile îl aduseră pe panta aceasta, ştiu exact unde va ajunge. Direct la draga şi micuţa lui Abby. O enervase aseară la cină, dar nu avusese cum să facă altfel. Fără ca ea să ştie, Toots îi trimisese un mesaj rugându-l să o însoţească în bungalow-ul ei pentru a discuta despre achiziţia ziarului. O văzuse privindu-l cu coada ochiului şi îi prinsese privirea sfidătoare aruncată spre el când credea că nu o vede. Asta este, gândi el înainte de a umple compartimentul maşinii de spălat vase cu detergent şi a porni ciclul de spălare. Gata! Se simţi de parcă tocmai realizase o sarcină majoră.

Cu nimic presant în agenda imediată, Chris avu de gând să facă un duş lung şi fierbinte când îşi auzi telefonul

bâzâind. Nu voia să răspundă, dar ţinând cont de situaţia actuală a lui Toots, nu avea de gând să lase căsuţa vocală să între.

— Chris Clay, zise el, folosind cel mai profesional ton al lui, sperând că era un apel de la bancă.

— Nu pot să cred că ai mai folosit vreodată în viaţa ta cuvântul *alo,* Abby.

— Ştim amândoi că nu este adevărat. Chris se sprijini de blatul de bucătărie, rânjind cu gura până la urechi, şi cu inima bătându-i nebuneşte. La naiba, îl lua cu ameţeală.

— Ei bine, eu, cel puţin, nu te-am auzit niciodată spunând alo. Aşa că…

— Poate că în timpul tău liber te-ai putea opri pe la mine pentru a mă instrui cum se cuvine asupra etichetei potrivite de a răspunde la telefon, şi eu aş putea să te învăţ câteva lucruri pe care le-ai putea face cu gura aia neastâmpărată a ta.

„Oare tocmai spusese aşa ceva? Da, idiotul naibii, asta ai făcut!"

— Poftim? o auzi el pe Abby răspunzând cu surprindere în voce.

— Nimic. Vorbesc cu mine însumi câteodată. Ia zi, te-ai întâlnit cu mama ta astăzi? Mi-a plăcut la nebunie întâlnirea de aseară cu naşele tale. Acum îmi dau seama de ce eşti atât de înnebunită după ele. „Ei bine, ăsta ar putea fi votat ca cel mai excitant dialog al zilei."

— Aşteaptă să o întâlneşti şi pe Ida. S-ar putea să te răzgândeşti. O iubesc la nebunie, chiar dacă poate fi… mult diferită faţă de celelalte.

— Ştii ce se spune, afirmă Chris. Varietatea aduce sare şi piper vieţii.

„La naiba! La naiba! La naiba!"

— Nu pentru oricine, replică Abby imediat.

— Şi asta ce vrea să însemne? întrebă Chris. Îi plăcea să se ciorovăiască cu Abby în rarele ocazii când vorbeau la telefon. Îi plăceau ascuţimea minţii şi deşteptăciunea ei.

— Încetează! Mereu faci aşa când te sun. Şi-apoi mai ai şi îndrăzneala să mă întrebi de ce nu vin niciodată să te vizitez. Ştii perfect despre ce vorbesc, sări Abby indignată.

— Nu joci corect, Abigail Simpson.

— Cine se-aseamănă se-adună. Şi nu ţi-am dat voie nici să-mi spui Abigail. Tatăl meu este singurul bărbat care a avut vreodată un asemenea privilegiu. Asta doar ca să ştii, sări din nou Abby.

— Da, mi-ai mai spus asta de câteva ori, Abby. Încercam doar să însufleţesc puţin conversaţia.

— Ascultă, mai termină cu prostiile, OK? „O, Dumnezeule, de ce sunt atât de… atât de… afurisită?” Te-am sunat legat de… o problemă profesională.

— Ia Uite, unde să scriu? O aud cumva pe Abby Simpson cerându-mi o favoare? Parcă îmi aduc aminte spunând că tu nu vei apela niciodată, şi aici subliniez, niciodată, la serviciile mele profesionale. Îmi amintesc parcă spunând asta într-un context ce îi privea pe avocaţii nesătui pe care îi dispreţuieşti şi cum versiunea lor privind Primul Amendament era extrem de distorsionată. Nu că aş vrea să-ţi retez aripile, draga mea, dar eu sunt unul dintre membri – şi chiar cu un statut bine situat, aş putea adăuga – acelei tagme de avocaţi nesătui. Aşa că ce pot face pentru tine? întrebă Chris.

Nu se mai distrase atât de când… de când stătuse lângă ea la cină cu o seară înainte, dacă poţi numi distracţie să stai ca pe ace. Doar gândindu-se la Abby îi venea mereu să zâmbească.

— Las-o baltă, domule Clay. Mai degrabă…

— Spune ce vrei, Ab. I-ar fi dat orice avea. Oare ea nu ştia asta?

O auzi inspirând adânc, apoi expirând. Ştia că ea deja regreta că sunase.

— Amnevoiedeoştireşiamnevoieacum, rosti ea cuvintele atât de repede încât prima oară crezu că nu o înţelesese bine.

„Am nevoie de o ştire şi am nevoie acum. Hmmm.”

Ar fi vrut să o întrebe ce dădea în schimb, dar ştia cât de greu renunţase la mândria ei familială şi profesională pentru a-l suna, nemaipunând la socoteală să mai şi meargă mai departe cu cererea ei.

— Îţi stau la dispoziţie, Abby. Orice ai nevoie, zise Chris, dându-şi seama că nu spusese niciodată în viaţa lui un adevăr mai mare. Adevărul era, de fapt, că dragul şi bătrânul – „ei bine, nu chiar atât de bătrân" – Christopher Lee Clay era/este complet, în totalitate, nebuneşte îndrăgostit de Abigail Simpson.

— Orice, ha? îi răspunse ea cu umor în voce.

— Orice, Abby. Aş merge până la capătul pământului pentru tine, ştii asta. Chiar dacă ea nu ştia că el era mai mult decât puţin îndrăgostit de ea, cu siguranţă ştia că ultima lui afirmaţie era adevărată. La cât de neghiob fusese, era conştient că trebuia să spună lucrurilor pe nume înainte de a putea spera la vreo reacţie din partea lui Abby. Chiar şi aşa, probabil că ea l-ar călca în picioare până-l lăsa lat.

— Mulţumesc, dar nu trebuie să mergi atât de departe. Doar să mă însoţeşti până la clubul Buzz în seara asta. După cum ţi-am spus, am nevoie de un pont.

Chris avea o întâlnire cu un potenţial client, un alt aiurit, şi de-abia aştepta să sune ca să o anuleze.

— La ce oră vrei să vin să te iau? într-o clipă, reveniseră la atitudinea profesională.

— Ne întâlnim acolo. Asta în caz că… intervine ceva. Ora zece este prea târziu pentru tine?

— Ora zece este perfectă, Abby. Pur şi simplu perfectă. „Perfectă ca tine", vru el să adauge, dar se gândi că exagerase prea mult deja.

— Ne vedem acolo atunci.

„Poţi să fii sigură de asta", gândi Chris. Cu pasul necrezut de uşor, Chris aproape că dansă în drum spre duş. Odată ajuns înăuntru, sub ploaia caldă ce i se scurgea pe spatele musculos, începu să cânte cât îl ţineau plămânii. Ziua se transforma în cea mai frumoasă zi pe care n-o mai

avusese de mult, mult timp.

Capitolul 22

— Îţi promit că n-o să mori, Ida. Dacă aş fi gândit asta măcar pentru o secundă, crezi că aş mai fi venit aici? Nu uita, am o fiică de care trebuie să ţin seama, şi, sper, într-o zi, şi nepoţi. Tu şi celelalte veţi fi naşe-surogat dacă Abby va avea un copil. Asta este ultima oară când te rog să deschizi uşa şi să ieşi din cameră. Dacă n-o vei face… dacă n-o vei face, nu voi fi eu responsabilă pentru consecinţe. Mă auzi, Ida? zise Toots cu cel mai blând şi calm ton, din faţa uşii Idei. O voce atât de „blândă”, că mai avea puţin şi se transforma într-un urlet.

— Pentru, numele lui Dumnezeu, gata! Destul e destul! Lasă-mă să intru şi-i târăsc eu fundul până la maşină.

Sophie o îmbrânci pe Toots deoparte înainte să deschidă larg uşa Idei şi să o vadă pe aceasta ascunzându-se după ea ca o laşă. Dar văzând-o pe prietena ei într-o astfel de stare aproape că-i dădură lacrimile. Ida era înfăşurată într-un veşmânt ce o acoperea din cap până în vârful picioarelor, incluzând mănuşile de latex şi masca de chirurg. Mai mult, tremura atât de tare încât Sophie putu vedea asta chiar din locul unde era.

— Ida, ştiu că-ţi este greu. Dar trebuie să ai încredere în noi. Nu este niciun microb aici care ar putea să te ucidă. Şi-acum, mută-ţi fundul în maşină. Dacă n-o vei face, voi găsi un muncitor constructor plin de sudoare care să te arunce pe umărul lui şi să te care ca pe un sac în maşină. Asta vrei? o întrebă Sophie, fără nicio urmă de umor.

Ida clipi rapid, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta.

— Thomas a murit din cauza unui microb, şopti ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o lume întreagă ştie că Thomas a murit de E.coli. Şansele ca tu să te molipseşti cu *orice* fel de microb sau bacterie care să-ţi ameninţe

viaţa sunt atât de mici încât nici nu merită să te gândeşti la asta. Chiar vrei ca Toots să te creadă vreo pămpăloaică? A cheltuit toţi banii ăia ca să ne aducă aici şi uite cum o răsplăteşti! Ai SPUS că te BAGI cu noi în aventura asta. Asta înseamnă să-ţi faci treaba. Am fost toate de acord să facem călătoria asta ştiind că şi tu vei fi cu noi. Acum, destul cu prostiile astea. Mişcă-ţi fundul, şi să ştii că vorbesc serios! Acum, Ida! strigă Sophie.

— Sophie, de ajuns! îi şopti Toots de cealaltă parte a uşii.

— Pupă-mă în fund, Toots. Ascultă, Ida, este acum sau niciodată. Chiar vrei să-ţi petreci restul vieţii dezinfectându-te şi spălând cu clor orice ai putea atinge? Nu cred asta, aşa că ce urmează să fac este spre binele tău.

Fără a mai spune un cuvânt, Sophie o apucă pe Ida de mâinile acoperite de latex şi o scoase pe uşă. Odată ajunse afară, Sophie trânti uşa bungalow-ului, ştiind că Ida s-ar fi luptat cu ea şi s-ar fi refugiat imediat înăuntru. Trăgând-o şi împingând-o pe Ida ca pe un copil neascultător, ea îşi trecu un braţ în jurul umerilor acesteia şi o îndemnă şi pe Toots să facă la fel. Târând-o după ele pe prietena lor, merseră cât se poate de repede spre bungalow-ul lui Mavis, unde aceasta le aştepta afară cu Coco în lesă.

Mavis o luă pe Coco în braţe.

— Ce se întâmplă cu ea? A vrăjit-o cineva? Ce? întrebă ea, bălăngănindu-se pe lângă ele şi încercând să ţină pasul.

— Ţi se pare că arată bine? se răsti Sophie. Bineînţeles că nu se simte bine. Este în zona crepusculară acum.

— Ham, ham!

— Dumnezeule, Sophie, poţi să nu fii atât de directă uneori? o întrebă Toots în timp ce o trăgeau pe Ida după ele pe aleea ce ducea spre ieşire, unde le aştepta limuzina.

— Până şi panarama asta de câine ştie că Ida nu are

toate ţiglele pe casă acum. Şi, da, presupun că m-aş putea exprima mai delicat, dar nu este stilul meu. Aşa că voi toate să faceţi bine să mă suportaţi, altfel îmi iau tălpăşiţa. Serios! Am fost de acord să venim aici la insistenţele tale şi să încercăm să facem ceva bun pentru Abby, şi nebuna asta, zise Sophie – şi o arătă pe Ida –, ne dă toate planurile peste cap. Sunt prea bătrână pentru prostiile astea şi la fel şi voi, aşa că hai să-i dăm drumul şi să punem lucrurile în mişcare.

— Poate că ar trebui să iei în considerare un nou stil, zise Toots, dar tonul ei nu părea prea convins. În secret, ea aplauda atitudinea directă a lui Sophie.

— O voi face când va îngheţa iadul, bine? Acum, hai să o ducem pe Doamna Curăţenie la maşină. Poţi să-ţi faci griji în privinţa stilului meu mai târziu.

Cu Mavis şi Coco împleticindu-se în urma lor, Sophie şi Toots aproape o târâră după ele spre ieşirea din hotel pe o Ida care nu înceta să protesteze.

Toots îşi scotoci mintea să spună ceva.

— Ştiu că nu ne placi prea mult în momentul acesta, Ida, dar să ştii că o să ne mulţumeşti amândurora când te vom pune pe picioare. Încearcă să-ţi aminteşti cum era viaţa ta înainte să o iei pe câmpii. Acum, vorbind doar pentru persoana mea, nu dau doi bani dacă vei mai vorbi cu mine sau nu. Te voi aduce pe linia de plutire cum erai înainte, chiar dacă mă doare sufletul să te chinuiesc. Mă asculţi, Ida? Doar dă din cap dacă vrei să revii la viaţa ta de odinioară.

Ida reacţionă prompt:

— Da, aş vrea asta. Foarte mult. Doar că-mi este foarte… *greu.*

— Sunt mai multe feluri de greu, zise şi Mavis, respirând cu dificultate. Ai vreo idee cât de *greu* îmi este mie să mă abţin să nu sun la room-service şi să comand o îngheţată enormă cu fulgi de ciocolată? Dar vreau să trăiesc, aşa că m-am întrebat ce e mai important pentru mine, viaţa mea sau îngheţata enormă? De-asta am mers la

sală azi-dimineaţă, unde am întâlnit o doamnă minunată care mi-a promis că mă va ajuta să slăbesc. Am făcut şapte minute întregi pe banda de alergare. Şapte minute! Ţelul meu de mâine este de nouă minute, zise ea mândră. Tot ce trebuie tu să faci, Ida, este să dai dracului toate prostiile astea ale tale şi să faci cu sfinţenie ce-ţi spunem!

Lui Toots şi lui Sophie li se tăie respiraţia când auziră cuvintele lui Mavis. Niciodată, dar *niciodată*, Mavis nu folosise vreun cuvânt urât; experienţa ei de profesoară îşi pusese amprenta.

— Spre deosebire de voi, eu nu am niciun motiv pentru care să trăiesc, zise Ida fără nicio urmă de emoţie. Când a murit Thomas, am murit şi eu.

Sophie interveni prompt:

— Dacă asta nu este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, nu ştiu ce poate fi! De câte ori ai fost măritată? Te-am auzit de-atâtea ori spunând asta şi te-am crezut de fiecare dată încât am pierdut şirul. Te-ai gândit vreodată că poate ţi-ar fi mai bine singură? Şi nu-mi răspunde la întrebarea asta, Ida.

Cu şi mai mult venin decât era necesar, Sophie continuă:

— Te cunosc de cincizeci de ani şi nici măcar o dată în toţi anii ăştia nu ai fost singură. Cred că a venit vremea să te aduni şi să încetezi să mai depinzi de alţii, în special de bărbaţi, şi mai ales să ne mai laşi în pace cu lamentările astea zilnice de care ne-am săturat. Ştii ceva, Ida? Ai putea afla că lumea nu se învârte doar în jurul tău! Fii şi tu pe picioarele tale o dată! Nu-mi vine să cred ce babă patetică ai putut să devii!

Aproape fără suflare, Sophie îşi încleştă maxilarele, mai furioasă decât fusese vreodată. Decise însă că nu terminase de vorbit.

— Când ai ajuns tu să crezi că lumea e toată la picioarele tale? în ceea ce mă priveşte, şi cred că pot vorbi aici şi în numele lui Toots şi al lui Mavis, tu, Ida, eşti un eşec ca femeie, naşă şi prietenă. Refuz să mai particip la

jocul tău stupid „de-a biata de mine”.

Toots inspiră adânc.

— Presupun că acum ştim toate ce gândeşti cu adevărat.

— Este doar versiunea necenzurată a ceea ce văd. Ştii că eu nu mă feresc de cuvinte. Ce rost are să adaugi tot felul de drăgălăşenii dacă minţi? Eu nu pot să mint, Toots. Nu mai vreau.

Limuzina, un Lincoln alb, le aştepta sub portic în timp ce ele o forţau pe Ida să le urmeze.

— Nu vreau să mai fac asta. M-am răzgândit.

— Ghinion, zise Sophie. O vei face chiar dacă vrei sau nu. Nu-i aşa, Toots?

Sophie îi aruncă acesteia o privire crâncenă, atenţionând-o ca nu cumva să o contrazică.

— Ida, Sophie are dreptate. Ştii ceva? Sophie chiar a vorbit şi în numele meu şi, apropo, şi Mavis încuviinţează din cap, aşa că a vorbit şi pentru ea. Resemnează-te la gândul că mergi la doctor astăzi. Un cuvânt să mai aud din partea ta şi jur că te plesnesc.

Toots mimă printre buze „e dusă” către Sophie şi Mavis. Deja se săturaseră de toate astea.

Şoferul limuzinei înconjură maşina şi le deschise portiera.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, privind-o pe Ida, care se chinuia să se elibereze.

— Nu, ’ ne descurcăm. Doar pregăteşte-te să bagi viteză când ajungem înăuntru, îi răspunse Sophie. Ar putea încerca să sară afară din maşină, aşa că e mai bine să ţii piciorul pe acceleraţie.

Cu braţele fluturând în aer, Toots şi Sophie reuşiră să o bage pe Ida pe bancheta din spate a maşinii.

— Intră şi tu odată, Mavis, strigă Sophie. Şi aşază-te pe ea dacă va fi nevoie.

Mavis se deplasă cât putu de repede. Cu o viteză surprinzătoare, ea şi Coco se urcară în maşină fără niciun

fel de ajutor. Toots urcă şi ea, şi apoi Sophie.

— Calc-o, strigă Sophie la şofer.

— O, şi Mavis bătu din palme, e exact ca-n filme!

— Ei bine, eu, cel puţin, n-aş da un ban să văd filmul ăsta, comentă Toots sec.

Ida rămase ghemuită strâns într-un colţ, privind apatică pe fereastră în timp ce trecură în viteză de Beverly Hills Boulevard spre Centrul pentru Minte şi Trup, unde aveau o programare cu renumitul psihiatru, doctorul Benjamin Sameer, prin bunăvoinţa doctorului Joe Pauley. El se asigurase că Toots ştia că ceea ce făcuse depăşise cu mult responsabilităţile sale. Ceea ce însemna, de asemenea, că şi Toots trebuia să participe la următorul proiect caritabil al soţiei lui.

— Nici eu, adăugă Sophie, nepierzând niciodată ocazia să-şi spună punctul de vedere. Putem fuma aici? Am nevoie de o ţigară.

— Şi eu, şi eu, şi nu, nu putem fuma. Uite, scrie chiar aici. Şi Toots îi indică un mic semn rectangular ce arăta o ţigară într-un cerc, tăiată de o linie oblică.

Cincisprezece minute mai târziu, treceau de porţile Centrului pentru Minte şi Trup. Sophie se întinse să privească pe fereastră.

— Ia uită-te la acest loc, Ida. Arată tot alb şi curat.

Ida îndrăzni să arunce o privire pe fereastră.

— Locul ăsta arată ca Taj Mahalul, zise Toots. Cred că doctorul Sameer este din India.

— Nu-mi pasă nici dacă este din Timbuktu, atâta timp cât poate să facă ceva să o ajute pe Ida. Dacă nu, cred că o să-mi pierd minţile şi te voi lăsa pe tine să-l îngropi pe Walter, zise Sophie, admirând peluzele frumos tunse şi clădirile albe strălucitoare ce se răsfirau pe toată întinderea imaculată. Oare nu oamenii din India erau foarte curaţi? Sau foarte murdari? Nu-mi mai aduc aminte cum era.

— N-am de unde să ştiu, Sophie. Cred că am auzit ceva legat de faptul că fac baie înainte de masă, un fel de

ritual de purificare al hinduşilor, zise Toots.

— Asta e minunat. Nu-i aşa că e minunat, Ida? Doctorul va înţelege exact problema ta, adăugă şi Mavis.

Sophie îşi dădu ochii peste cap. Toots rânji.

— Chiar trebuie să fac asta? întrebă Ida, în timp ce limuzina oprea.

Toots îi aruncă lui Sophie o privire gen „nu acum” înainte de a răspunde:

— Da, trebuie să o faci, Ida. Tocmai ai rămas fără opţiuni. Doar gândeşte-te la libertatea pe care o vei recăpăta înainte să-ţi dai seama.

— Şi la toţi banii pe care-i vei economisi când nu va mai trebui să-ţi cumperi atâtea mănuşi şi clor, şi săpun, şi orice alte prostii pe care le foloseşti pentru a-ţi înfrumuseţa viaţa, sări Sophie.

— Îmbărbătează-te, Ida, trebuie să mergem înăuntru. Nu vrem să-l lăsăm pe doctorul Sameer să aştepte, mai ales că ne face o favoare să te vadă, zise Toots.

Şoferul, ca un gentleman perfect, le deschise portiera, dându-se într-o parte în timp ce femeile, pe rând, ieşiră din maşină. Toots băgă mâna în poşetă şi scoase o bancnotă de o sută de dolari şi o îndesă rapid în mâna acestuia.

— Eşti drăguţ să ne aştepţi aici?

Cu toate că închiriase limuzina pe termen nelimitat, nu era sigură dacă clarificase faptul că el trebuia să le aştepte.

Şoferul aruncă o privire bancnotei înainte de a răspunde.

— Bineînţeles.

— Perfect. Hai să mergem. Să înceapă spectacolul, fetelor! zise Typhoon Toots pe un ton dramatic.

Împreună, o ajutară pe Ida să urce scările, cu capul atârnându-i ca unei păpuşi de cârpă.

— Haide, Ida, cooperează, sau te voi dezbrăca până la piele chiar aici, în faţa uşii. Asta înseamnă să grăbeşti

pasul şi să pretinzi că eşti în viaţă.

În interior, fură întâmpinate de o tânără plăcută, îmbrăcată într-un sari roşu cu auriu din mătase. Avea ochii căprui calzi, pielea de culoarea mierii şi un zâmbet primitor ce lumină încăperea şi le făcu să se simtă ca acasă.

— Trebuie să fiţi doamna McGillicutty. Eu sunt Amala. Doctorul vă va primi imediat. Îşi aduse palmele împreună ca pentru o rugăciune. Vă pot servi cu o băutură rece, ceai?

Toots se uită la Sophie, îndemnând-o să nu vorbească deloc.

— Eu mor după o ţigară. Aveţi cumva vreo zonă unde se poate fuma?

Tânăra zâmbi.

— Din fericire, chiar avem o cameră pentru fumători, special ventilată, deoarece doctorul Sameer fumează trabuc. El spune că îl ajută să gândească. Dacă mă urmaţi, vă voi conduce acolo.

Sophie o concedie pe Toots dintr-o mişcare, înainte ca ea şi Mavis, împreună cu Coco în lesă, să o urmeze pe Amala spre o uşă situată în fundul camerei.

— Tatălui meu, doctorul Sameer, îi place să-şi fumeze trabucurile aici.

Le indică un fel de curte interioară frumoasă, cu bănci de piatră, acoperită cu un tavan boltit din marmură, ce o făcea să pară o adevărată cameră. Zona părea mai degrabă scoasă dintr-un film de genul celor cu Indiana Jones. Flori luxuriante, viu colorate, în urne imense, palmieri înalţi până la cer şi arbori pitici de un verde aprins creau o atmosferă calmă, relaxantă.

— Aproape că mi-e şi frică să-mi aprind ţigara aici, zise Sophie.

— Veniţi aici, le rugă Amala să o urmeze. Puteţi scruma şi arunca mucurile în această urnă.

Sophie aruncă o privire spre urnă cu un semnal de alarmă. Arăta desigur ca un vas pentru cenuşă, dar nu

genul acela de cenuşă ce provenea de la tutun. Mai degrabă pentru rămăşiţe de corp incinerat, în opinia ei cea mai urâtă expresie inventată de om. Preţ de o clipă, Sophie se îndoi de abilităţile doctorului Sameer. Poate că-şi ardea pe rug pacienţii şi se descotorosea de cenuşa lor în timpul unei pauze scurte de ţigară. Amala le lăsă singure, spunându-le că trebuie să se întoarcă la un pacient.

— O… sigur, de asta suntem şi noi aici.

Sophie aşteptă până când Amala părăsi încăperea, înainte de a-şi aprinde ţigara.

Mavis şi Coco se apropiară şi ele, păstrând distanţa.

— Sophie, mi-aş dori să te laşi de fumat. Urăsc să văd efectele tutunului asupra ta. Eşti atât de dependentă de prostiile astea. Ai fi putut aştepta.

Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton atât de acuzator, încât Sophie se simţi ruşinată. Avea dreptate, ar fi *trebuit* să aibă răbdare.

— Nu râde ciob de oală spartă? îi replică ea, apoi îi păru rău. Cel puţin Mavis încerca şi se ţinea de dieta ei. Sophie îşi propuse în gând să se lase de fumat, ca o hotărâre pentru anul următor. O minunată hotărâre de An Nou. Ha!

Mavis o lăsă pe Coco jos şi micuţa chihuahua începu să îşi marcheze teritoriul de-a lungul aleii.

— Ai dreptate, dar cel puţin eu încerc să fac ceva în – privinţa asta. Este mai mult decât pot spune despre tine şi Toots. Nu vreau să fiu cicălitoare, dar este un obicei prost, şi ştii şi tu asta. Nu mai poţi fuma în public aproape nicăieri, aşa că asta ar trebui să-ţi spună ceva. Şi degetele tale se îngălbenesc de la nicotină şi la fel şi dinţii.

— Ştiu că nu e frumos şi poate că mă voi lăsa într-o zi, dar nu acum. Îmi place prea mult ca să renunţ. Aş putea face din asta o rezoluţie de An Nou.

Iată, o spusese, o confirmare verbală că se gândea serios să renunţe la acest obicei îngrozitor.

Toots intră în fugă pe uşă, scotocind în poşetă după o ţigară din secunda în care ajunse în grădină. O aprinse,

apoi se apropie de ele şi se aşeză lângă Sophie.

— Doctorul tocmai a luat-o pe Ida în cabinet. Dacă el nu o poate ajuta sau Ida îi refuză ajutorul, cred că trebuie să ne pregătim să luăm noi frâiele în mâini – serios – dacă toată povestea asta continuă. Toată scena aia de la hotel m-a obosit la culme.

— Mda, idem. N-am de gând să mă mai port cu ea cu mănuşi de acum înainte, zise şi Sophie.

— Încercaţi să fiţi drăguţe cu ea, pledă Mavis.

Toots se uită la Sophie pentru a-i vedea reacţia.

Şi toate cele trei femei izbucniră în hohote de râs în acelaşi moment.

Capitolul 23

O oră mai târziu, doctorul Sameer şi Toots o escortară pe Ida la limuzina ce le aştepta, Sophie şi Mavis urmându-i îndeaproape.

— Doctorul a spus că vei fi mult mai uşor de tratat decât ai crede. Vrea ca tu să-ţi iei medicamentele, pentru că spune că asta va grăbi procesul de vindecare, ca un fel de impuls suplimentar. Ştiu ce părere ai despre medicamente, dar trebuie să încerci, Ida. Cu riscul de a mă repeta, asta nu e viaţă.

— Ştiu, Teresa. Însă mi-e atât de frică, zise Ida. Voi lua medicamentele dacă tu crezi că aşa trebuie.

— Nu contează ce cred eu, contează ce crede doctorul. Ţi-am spus, omul este cel mai bun în domeniul lui. Dacă eram eu în locul tău, aş fi mutat munţii din loc doar ca să-mi recuperez viaţa, dar asta ţine de tine, Ida. Eu mi-am făcut datoria. Eşti pe picioarele tale acum. Cu alte cuvinte, fată, ai cam ajuns la capătul drumului.

Toots se dădu la o parte în timp ce şoferul deschise portiera.

Atentă să nu atingă nimic, Ida, cu lacrimile curgându-i pe obraji, se strecură în limuzină. Toots o urmă, apoi

Sophie şi Mavis. Coco se încolăci în poala stăpânei ei.

Nici nu apucară să iasă din parcare, că Sophie făcu un anunţ.

— Ida, uite, îţi datorez nişte scuze pentru felul în care ţi-am vorbit mai devreme. Nu pot să simt ceea ce simţi tu, dar am mai trecut şi eu prin câteva situaţii teribile, aşa că vreau doar să ştii că te vei face bine. Am multă încredere în tine. Timpurile grele nu ţin pentru totdeauna. Nu-i aşa, Toots?

Toots ştia că Sophie se referea la toţi anii aceia de abuzuri pe care-i suportase. Ridică din umeri.

Ida îi oferi un zâmbet, un zâmbet adevărat.

— Îţi mulţumesc, Sophie, pentru că ai spus asta.

— Nu sunt chiar atât de căpcăună cum mă mai manifest din când în când. Sophie rânji. Însă uneori, Ida, cum este şi cazul acum, mă enervezi la culme. Toots are dreptate, trebuie să te ţii de programul de aici.

— Prostii, eşti mai rău decât căpcăună, replică Toots.

— Şi acum, fetelor, de ajuns cu asta, proclamă Mavis cu o voce puternică şi fermă. O, Dumnezeule, am vorbit exact ca maica Mary Elizabeth, nu-i aşa?

Maica Mary Elizabeth fusese cea mai rea călugăriţă din lume, sau cel puţin aşa gândiseră ele în primul lor an de liceu.

— Nu cred că cineva o poate imita pe maica Mary Elizabeth. Am urât-o cu adevărat. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea? zise Toots.

— Obişnuiam să-mi închipui că îl speria până şi pe dracu’ din iad. Sunt sigură că este moartă şi îngropată. Vă aduceţi aminte cum ne spunea că bărbaţii, şi nu banii, erau rădăcina răului? Cred că ştia ea ce ştia chiar şi atunci. Trebuie că avea cel puţin o sută zece ani când am ajuns noi în liceu, replică Sophie cu umor.

Râseră toate, inclusiv Ida.

— Avem cu siguranţă ceva amintiri minunate, zise Mavis.

— Unele dintre noi, nu. Îţi aduci aminte de bal, Ida? Când ai fost aleasă regina balului?

Ida râse, chiar râse cu adevărat.

— Da, şi aş prefera să nu se vorbească despre el. A fost cea mai urâtă zi din viaţa mea.

— Nu se poate! Chiar tu ai spus că cea mai urâtă zi din viaţa ta a fost când Toots ţi l-a luat pe Jerry.

— Sophie, încetează! Jur că eşti cea mai mare încurcă-Lume pe care am cunoscut-o vreodată. Ai cumva o plăcere bolnavă să ne chinui? Acum, şezi frumos şi bucură-te de peisaj. Sunt sătulă să mă cert cu tine, zise Toots pe un ton serios, dând de înţeles că discuţia se terminase şi că nu vor mai pomeni nimic despre noaptea balului Idei.

— Ei bine, *scuzați-mă,* Maiestatea Voastră. Ce mai ştii să strici cheful omului, îi replică Sophie.

Celularul lui Toots sună, scăpând-o de o continuare a discuţiei. Îl scoase repede din poşetă.

— Alo? Abby! Bineînţeles, ne-ar plăcea mult. Aşteaptă puţin. Toots îi aruncă o privire Idei. Ida, ce zici de un tur al ziarului *The Informer*?

Toots văzu teama conturându-se pe trăsăturile perfect definite ale Idei.

— Nu, nu. Nu sunt pregătită pentru asta încă, dar spune-i lui Abby că voi fi într-o zi.

— Toots, crezi că o pot lua şi pe Coco cu mine? Nu mi-ar plăcea deloc să o las în bungalow. Se simte atât de singură acolo.

— Abby, Ida nu se simte în stare să facă turul acesta chiar acum. Dar Mavis vrea să ştie dacă este în regulă să o aducă şi pe Coco.

— Bineînţeles. Chester este şi el în biroul meu. Aşa vor avea ocazia să se cunoască.

— Atunci vom ajunge acolo de îndată ce o lăsăm pe Ida la hotel. Sunt atât de emoţionată, Abby, ştii cât de mult îmi place tabloidul tău!

— Da, ştiu. Ne vedem atunci în aproximativ o oră,

da? zise Abby. Întreabă-l pe şofer dacă ştie adresa.

— Desigur, aşteaptă. La celălalt capăt al firului se auziră mai multe sunete înfundate. Da, spune că oricine în LA ştie unde este *The Informer.* Ne vedem în curând.

— Bine, mamă. Pa, pa.

Toots puse telefonul înapoi în poşetă.

Abby închise telefonul şi, pentru că acum avea ceva timp la dispoziţie până la venirea oaspeţilor ei, decise să mai cerceteze puţin pe internet. Accesă câteva link-uri, sperând că va mai apărea ceva nou privind vânzarea ziarului. Când nu găsi nimic nou, îşi luă celularul şi-l sună pe Rag a suta oară. Cu siguranţă, ceva nu era în regulă. Chiar dacă Rag era un ticălos, nu-i stătea în fire să nu anunţe pe nimeni că nu va veni la birou. Chiar şi în zilele când suferea de mahmureală după călătoriile lui de plăcere în Vegas, suna întotdeauna pentru a lăsa cine ştie ce scuză ridicolă. Pentru a nu ştiu câta oară, îi răspunse căsuţa vocală şi ea mai lăsă un mesaj, complet diferit faţă de orice mesaj lăsat înainte:

„Sunt Abby. Uite ce e, la naiba, dacă ai de gând să speli putina, măcar anunţă pe unul din noi. Mă rog la Dumnezeu să nu fi cheltuit ieri toţi banii de salarii pentru că săptămâna asta ar trebui să ne primim cecurile. Sună-mă de îndată ce primeşti mesajul."

Abby aruncă telefonul pe birou. Poate că ar fi mai bine să dea o fugă până la apartamentul lui Rag, doar ca să se asigure că mai este încă în viaţă. Era foarte posibil să-şi fi pierdut cunoştinţa, în special pentru că avea obiceiul să bea atât de mult.

Abby se uită la ceasul de perete. Avea destul timp să ajungă la apartamentul lui Rag şi să se întoarcă înainte, ca mama şi prietenele ei să sosească. Un gând morbid" îi trecu prin minte. O mai sună o dată pe mama ei şi îi spuse ce intenţiona să facă.

— Mamă, scuză-mă că te stresez. Tocmai am realizat că am de făcut un drum pe care nu am cum să-l amân. Poţi să mai aştepţi câteva ore înainte de a trece pe aici?

— Nicio problemă, Abby. De fapt, se potriveşte de minune şi vom avea destul timp să ne aranjăm puţin. Ne vedem în câteva ore.

Abby îşi luă servieta, întrebându-se ce făcuse oare vreodată de merita un părinte atât de minunat. Chiar dacă crescuse cu mai mulţi taţi vitregi decât ar fi fost normal, mama sa nu o neglijase niciodată în niciun fel.

Mai mult, când venea vorba de nevoile ei, ea spunea oricui ar fi fost măritată la acea vreme că Abby era mai importantă decât el. Şi vorbea serios. Deseori, mama ei se jura că atrăsese un blestem asupra bărbaţilor cu care se măritase, mergând atât de departe încât îi spusese celui de-al treilea sau al patrulea că toţi ceilalţi soţi ai ei anteriori muriseră şi că, dacă aveau de gând să dea bir cu fugiţii, mai bine să o facă înainte de nuntă, pentru că nici în ruptul capului Teresa Amelia Loudenberry nu va fi părăsită în faţa altarului şi umilită.

Abby apucă lesa lui Chester.

— Hai să facem o plimbare.

Auzind cuvintele magice, Chester se aşeză în dreptul uşii şi o aşteptă; Ieşi apoi pe uşă şi o luă pe holul întunecat, oprindu-se doar când ajunse la scările ce duceau spre ieşirea din clădire. Abby jură că era mai deştept decât majoritatea bărbaţilor cu care ea se întâlnise. De fapt, era sigură de asta. Acei idioţi nu se oboseau să se oprească şi să o aştepte la uşă.

— Eşti un băiat bun, Chester. Poate că vei întâlni şi tu fata visurilor tale într-o zi. Ceva îmi spune că, în cazul tău, mărimea nu contează.

Câinele îşi lăsă capul într-o parte pentru a se uita la stăpâna lui. Abby ştiu că el înţelesese fiecare cuvânt. La parter, Abby se opri să cumpere o sticlă de apă de la automatul de băuturi răcoritoare.

După ce stătuse închisă în biroul întunecat, Mini Cooperul ei galben arăta ca o rază de soare. Motivul principal pentru care cumpărase această maşină de la bun început fusese că-i reamintea de un soare mare şi auriu.

Gândurile îi zburară înapoi la ziar, întrebându-se dacă noii proprietari – în caz că va afla vreodată cine sunt – vor investi ceva în renovarea clădirii. Câteva ferestre pe ici, pe colo şi o zugrăveală proaspătă ar schimba complet interiorul mohorât.

— Urcă, Chester.

Descuie portiera, îl prinse pe Chester cu centura de siguranţă, apoi dădu roată maşinii spre locul şoferului.

Traficul era îngrozitor pe Santa Monica Boulevard, dar nu ceva neobişnuit. Aşteptând să se schimbe lumina roşie a semaforului, privi turiştii. Erau tineri, bătrâni, graşi, slabi, şi de orice naţionalitate din lume. Unii purtau genţi pline-ochi, alţii aveau aparate foto enorme agăţate de gât, şi nu lipseau, bineînţeles, câţiva domni în vârstă îmbrăcaţi cu tipicele cămăşi înflorate. Zâmbi. Era ca în filme. Uneori.

Un claxon strident de la maşina din spatele ei o aduse cu picioarele pe pământ şi îi trimise piciorul pe acceleraţie mai repede decât de obicei, făcându-l pe Chester să se aplece mult înainte.

— Scuză-mă, băiete. În ziua de azi se pare că toată lumea se grăbeşte.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Un şmecheraş tipic hollywoodian, gândi ea. Avea un BMW decapotabil, cu nuanţă personalizată, iar şoferul ţinea ca de obicei celularul la ureche. Fu tentată să-i arate şoferului degetul mijlociu, cum o văzuse pe mama ei făcând în mai multe ocazii, dar se opri exact la timp. Exista probabil o lege împotriva acestui lucru. Îşi propuse să verifice asta cu prima ocazie şi, dacă era aşa, să se asigure că mama ei îşi păstra degetul pentru sine, cel puţin atâta timp cât se afla în oraş.

Rag locuia într-o zonă mai veche a LA-ului, care o făcea mereu pe Abby să se simtă de parcă s-ar fi întors în timp. Case scunde, în stil ranch, ce semănau cu a ei, mai puţin îmbunătăţirile; străzi încadrate de copaci ce se întindeau în linie, din loc în loc, pe toată lungimea

acestora. Biciclete ce văzuseră şi timpuri mai bune, triciclete ce stătuseră prea mult în soare şi leagăne ruginite umpleau mai multe peluze neîngrijite. Într-una dintre curţi, zări o veche camionetă Volkswagen, cu flori mari, de un portocaliu decolorat, vopsite pe caroserie, ce arăta de parcă fusese în prea multe excursii hipiote. Un câine vagabond stătea într-un colţ, ca şi cum ar fi aşteptat să treacă strada. Pe Abby o durea întotdeauna sufletul să vadă animale fără stăpân. Încetini, apoi, dintr-un impuls, se întoarse să vadă dacă animalul avea vreo zgardă.

Dacă nu, l-ar fi luat de acolo. Fu uşurată să-i vadă la gât zgarda de un roşu aprins. Proprietarii lui erau probabil prea ocupaţi pentru a-l duce la plimbare, aşa că se pare că acesta se hotărâse să meargă singur. Gândul o făcu să zâmbească.

Abby făcu stânga pe Sabie Street, urmând-o până la Greenlawn Drive, unde se înfunda, în capătul ei începând complexul de apartamente unde se afla şi locuinţa lui Rag. Apartamentele Timberland, construite prin anii ’60, aveau exteriorul vopsit într-o nuanţă închisă şi urâtă de verde şi jaluzele negre. Un acoperiş jos, cu o margine groasă de lemn, ceea ce ea presupunea că fusese odată o cornişă tot specifică anilor ’60, îi aminti de o cutie. Sincer, Abby gândea că erau cele mai urâte apartamente din oraş. Parcă în faţa apartamentului B-2. Noul Chrysler al lui Rag nu era în locul lui obişnuit din parcare, ceea ce nu o surprinse. Nu se aşteptase să-l găsească acasă, dornic de companie. Chester lătră să iasă afară.

— Haide, băiete. Să luăm o pauză. Abby deschise uşa pasagerului. Stai pe-aproape, Chester.

Cu câinele după ea, Abby traversă micuţa parcare spre apartamentul lui Rag. Bătu puternic în uşă, sperând ca el să fie înăuntru şi, mai ales, să fie încă în viaţă. Bătu din nou.

„La naiba!”

Se apropie de laterala apartamentului, sperând că nimeni nu o privea. Tot ce mai avea nevoie era ca poliţia să

apară şi să o considere o hoaţă sau amatoare de voyeurism. Şi-apoi, credea mai degrabă că acesta era unul dintre complexurile de apartamente de genul „Vezi-ţi de treaba ta!”

Abby mai bătu încă o dată cu degetele în geam. Dacă Rag ar fi fost înăuntru şi în viaţă, ar fi ieşit până acum. Îngrijorată şi furioasă pe sine pentru asta şi nervoasă pe şeful ei, se întoarse la uşa de la intrarea în apartament, unde mai încercă o dată să bată.

— Dacă eşti acolo şi nu-mi răspunzi pentru că eşti mahmur, îţi jur că mahmureala va fi o binecuvântare după ce te voi jumuli eu bine, strigă ea, nepăsându-i că vecinii ar fi putut să o audă.

Făcu o grimasă la acest gând.

Într-un final, când se convinse că Rag nu era acasă, Abby apăsă pe clanţă şi fu şocată să descopere că uşa nu era încuiată. Dându-i ordin lui Chester să o urmeze, ea avu o presimţire ciudată.

— Chester, ceva nu-mi miroase a bine aici.

Interiorul apartamentului lui Rag era la fel de urât ca şi exteriorul. Scaune din vinii portocaliu erau trase de sub o masă rotundă de sticlă. În mijlocul acesteia se aflau o carafă de vin şi şase pahare din acelaşi set pictate cu frunze maro-auriu. O măsuţă cu două rafturi, modernă, era plasată lângă o canapea cu model zebră.

Rag nu văzuse cu siguranţă în viaţa lui măcar coperta unui ghid cu noţiuni de bază în ale decorării.

Abby îşi făcu drum spre dormitorul lui Rag, aflat la capătul holului scurt. Se întrebă care ar fi fost şansele să ajungă vreodată în dormitorul lui Rag şi gândul acesta îi displăcu total.

Intrând în cameră, ceea ce văzu o lăsă fără replică. Uşa singurului şifonier era larg deschisă, dezvăluind cele câteva umeraşe acum goale. Oare de ce nu o mira că şeful ei încă mai folosea umeraşe de sârmă? Abby aruncă o privire spre partea de jos a dulapului, unde găsi o pereche de adidaşi Nike uzaţi. În colţul opus dulapului se afla o

comodă, cu toate sertarele scoase complet. Când se uită înăuntru, văzu că şi ele erau la fel de goale ca şi şifonierul. În grabă, ea păşi în baia cu gresie de modă veche, de culoare alb-verde. O cadă veche cu picioare, cu o pată enormă de rugină. Un capăt de duş ieşind din perete, perdeaua de duş murdară la bază. O chiuvetă şi o toaletă cu capac negru, atât de îngrămădite una în alta, încât Abby aproape că avu o imagine îngrozitoare cu Rag făcându-şi nevoile şi în acelaşi timp înmuindu-şi picioarele în cadă şi spălându-se şi pe dinţi. Deschise rapid uşa dulăpiorului şi îl găsi la fel de gol ca şi şifonierul şi comoda.

Abby avu presentimentul că dragul şi bătrânul de Rag se băgase de această dată într-un necaz foarte mare şi urât mirositor, şi, fără alte opţiuni, lăsase totul baltă şi spălase putina.

Capitolul 24

Richard Allen Goodwin rămăsese acelaşi jucător împătimit chiar dacă, şi în trecut, Fortuna îi dăduse rareori târcoale. Încă de la sosirea lui în Grand Cayman, se pare că această doamnă îşi plătea păcatele vechi. Pentru mare parte din cei cincizeci şi doi de ani ai lui – acum patruzeci şi opt, conform noilor sale acte de identitate – avusese un ghinion teribil. Era şi timpul să câştige şi el în stil mare.

Schimbarea aceasta de noroc aproape că îl speria. Iată-l acolo, în Grand Cayman, luând-o de la capăt, bucurându-se de-o a doua şansă ce-i fusese oferită sau, în acest caz, ce şi-o obţinuse singur. Ceea ce niciunul dintre idioţii aceia de la ziar nu înţelesese era că, dacă voiau să apară pe prima pagină, trebuiau să fie dispuşi să dea din coate şi să forţeze norocul, Jn loc să se plângă mereu că altcineva le fura pontul. În aceste vremuri, oamenii trebuiau să fie în permanenţă atenţi la orice şi să acţioneze înaintea tuturor. Iar el făcuse asta cu măiestrie în ultima vreme.

Era un multimilionar. Putea să stea la jocurile de

noroc o noapte întreagă dacă voia. Putea să bea până îşi pierdea cunoştinţa. Putea să facă absolut orice îi dorea inimioara.

— Dac-ar şti ei, zise el cu glas tare.

Mergând spre peretele întreg din sticlă ce dădea spre apa turcoaz a Caraibelor, nu-i veni să creadă cum i se schimbase norocul în doar câteva ore. Se holbă la plajă, admirând valurile cum se izbeau de mal. Palmierii, ca nişte balerine, se aplecau sub forţa vântului, iar ploaia lovindu-se de geam, suna de parcă mii de pietricele ar fi fost aruncate spre fereastră.

Blocat în mijlocul unui uragan nenorocit! auzise deja că jumătate de insulă rămăsese fără energie electrică. Sunase la aeroport, pretinzând că vrea să-şi cumpere un bilet, şi o femeie cu un accent încântător îi spusese că toate zborurile fuseseră anulate. Ce păcat! apoi vorbise la recepţie şi întrebase dacă nu cumva cazinourile de la parter urmau să rămână deschise, în ciuda vremii de afară. Fusese asigurat că acestea vor rămâne deschise pentru oaspeţi.

După ce făcu un duş şi se bărbieri, se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni sport şi un tricou bleu. Se admiră în oglinda înaltă. Mai trebuia să slăbească vreo cincisprezece kilograme, dar cu banii lui, putea oricând să apeleze la o liposucţie. Îşi trecu pieptenele prin părul ce începea să se rărească şi decise că se va interesa de implanturile acelea de păr imediat ce se liniştea furtuna. Se pişcă de excesul de piele de sub bărbie. Şi asta trebuia să dispară. În câteva luni, va fi un om nou. La propriu.

Pentru restul serii, se distră în cazinou. Da, viaţa era minunată.

Înapoi în California, Micky o observă pe reporteriţa tânără şi atrăgătoare plecând în maşina ei de un galben-deschis, împreună cu un câine ce arăta ca Rin Tin Tin. Se îndreptă cu grijă spre intrarea din spate a ziarului *The Informer*. Împingând uşa, intră în tăcere, nefiind sigur dacă mai era şi altcineva la birou.

— Hei, e cineva aici? strigă el.

De parcă i-ar fi răspuns cineva dacă s-ar fi aflat acolo la acea oră. Uneori era atât de prost!

Mergând încet, cu grijă, de-a lungul holului lung şi întunecos, ce ştia că ducea spre birouri, Micky mai deschise o uşă. Nimic. Un birou metalic, cu un scaun ieftin şi un computer demodat. Nu-i de mirare că ziarul acesta de rahat era la ananghie. Ia uită-te la aparatura antică pe care o foloseau. Probabil că încă mai foloseau internetul prin dial-up. Se întoarse în hol. Deschise următoarea uşă şi văzu aproximativ acelaşi lucru. Acesta voia să fie un ziar? Un tabloid? „La naiba, biroul meu de-acasă e de o mie de ori mai bun decât văgăuna asta”. Scutură din cap, trăgând cu ochiul pe uşa următorului birou. Aceleaşi lucruri, mai mult sau mai puţin. Masă, scaun, nici urmă de computer. Poate că foloseau doar creionul şi hârtia. Îl pufni râsul de gluma lui.

De îndată ce ieşi din birou înapoi în hol, auzi voci.

Nenorocitul naibii! Poate că Rag decisese totuşi să vină la muncă astăzi. Dacă era aşa, îl păştea o bătaie de-a dreptul soră cu moartea.

Micky intră repede în biroul de vizavi.

Bingo! Acesta era biroul şefului. Aprinse lumina, se aşeză în scaunul şleampăt din spatele biroului. Era un bărbat răbdător. Aproape. Şi-aşa nu avea nimic altceva mai bun de făcut în acea zi.

Aşşşaaaa, avea de gând să stea acolo în biroul ăla nenorocit până când Domnul Proprietar de Ziar ar fi avut de gând să apară. Da, pentru cincizeci de miare, avea tot timpul din lume.

Capitolul 25

Neştiind ce să creadă despre dispariţia bruscă a lui Rag, Abby decise să lase deoparte pentru moment plecarea lui. Cel mai probabil, acesta se aciuase în cine ştie ce hotel mizerabil, revenindu-şi din beţie. Ea avea mai

multe lucruri importante de rezolvat acum, cum ar fi mama şi naşele ei, şi turul promis acestora în sediul ziarului *The Informer*. Aşa că se grăbi să ajungă înapoi la birou în timp record.

Parcând în locul ei obişnuit, înainte de a coborî din maşină, Abby aruncă o privire în parcare, căutând Chryslerul lui Rag, în eventualitatea puţin probabilă că ar fi apărut miraculos în timp ce ea îi căutase acasă. „N-am eu norocul ăsta”, gândi ea, înainte de a se corecta. Orice zi de muncă fără Rag în cazul ei era o zi norocoasă. Se întinse după servieta aşezată pe bancheta din spate, o trase în faţă, în acelaşi timp căutând şi lesa lui Chester. Era sigură că o îndesase pe aici pe undeva mai devreme, aşa că nu se lăsă până n-o găsi.

— Haide, băiete, stai să-ţi prind asta la gât. Nu vreau să spună cineva că nu respectăm legile.

O dată, Rag o văzuse în parcare împreună cu Chester şi fără lesă. Începuse să tune şi să fulgere, spunându-i că o păştea un proces şi că, de acum înainte, când câinele se afla pe proprietatea *The Informer*, ar fi fost bine să aibă lesă. Dacă nu… Fusese acel „dacă nu…” ce o făcuse să-l urască mai mult ca niciodată.

— Chester! Ce tot hămăi acolo? Abby prinse lesa la gâtul câinelui înainte de a ieşi şi a deschide portiera. Ştiu că nu-ţi place Rag. Nici mie nu-mi place. Însă tristul adevăr este că nu cred că există cineva care îl placă.

Cu servieta sub braţ, Abby ţinu lesa cu mâna stângă, apoi cu mâna dreaptă îi deschise portiera lui Chester şi îi dădu drumul la centură. Câinii erau ca nişte copii şi, la fel ca aceştia, aveau nevoie de aceeaşi protecţie.

De îndată ce îi prinse lui Chester lesa de zgarda de la gât, îşi promise să sune la magazinul Precious Paws[11] şi să facă o rezervare pentru o zi de spa şi de răsfăţ pentru Chester. Poate că o va invita şi pe Coco. Chester nu era prea înnebunit după zilele la spa, dar dacă avea companie poate că făcea o excepţie. Mai ales o companie ca o

---

11 Lăbuţe preţioase

chihuahua micuţă şi simpatică.

Traversând parcarea cu Chester alergând în faţa ei atât cât îi permitea lesa, Abby tresări când auzi pe cineva strigându-i numele. Se întoarse şi văzu o limuzină albă şi elegantă intrând în parcare. Sophie era ieşită aproape pe jumătate pe fereastra din spate, fluturând în aer o ţigară. Râzând, Abby doar scutură din cap.

— Chester, şezi!

Câinele imens se aşeză imediat pe labele din spate.

Abby se apropie în grabă de maşină, nerăbdătoare să le ducă pe mama şi pe naşele ei într-un tur al locului ei de muncă. Se uită la ceas. Mai avea cel puţin două sau trei ore înainte ca vreun informator să vină şi să dea raportul zilnic.

Una câte una, femeile ieşiră din limuzină. Mai întâi Sophie, apoi Toots, şi, în sfârşit Mavis, strângând în braţe un câine mic care nu putea să cântărească mai mult de două sau trei kilograme, şi care se agăţase posesiv de pieptul ei larg.

— Ham, ham!

Mavis aproape că se rostogoli până în locul unde Abby stătea cu Chester.

— Ea trebuie să fie Coco.

Abby îşi întinse mâna pentru ca aceasta să o poată mirosi. Coco mârâi, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Este speriată.

Mavis aruncă o privire spre câinele uriaş ce aştepta să i se dea atenţie. Chester era nemişcat ca o statuie.

— Nu-ţi face griji, Mavis. Chester este cuminte.

— Este adevărat, Mavis. Când i se dă comanda, Chester devine brusc un câine periculos, dar altfel, este iubitor ca un pisoiaş, zise Toots aplecându-se să-şi îmbrăţişeze fiica. Apoi îşi scărpină nepotul/câinele între urechi.

— Este cel mai bun dintre cei mai buni. Nu ştiu cum m-aş descurca fără el. Haideţi înăuntru. Vreau să vă arăt

sediul înainte de a mai veni altcineva. Abby se întinse după lesa lui Chester şi îl conduse spre uşa din spate. Doar urmaţi-mă, le spuse ea peste umăr.

— Nu-mi vine să cred că suntem cu adevărat aici! Sunt atât de încântată! Nu ai niciun număr pe care nu l-am văzut până acum? întrebă Toots, când intrară în clădirea veche pe uşa din spate.

— Cred că avem vreo două. Tipărim şapte numere o dată la două săptămâni. Asta ne dă răgaz ca la două zile să mai scriem articolele pentru tipar, şi-apoi altă zi pentru a aduna noi informaţii.

Mai întâi, Abby le arătă biroul ei.

— Nu este cine ştie ce, dar este cel mai frumos birou din clădirea asta veche, umedă şi rece. Dacă aflu vreodată cine sunt noii proprietari, îi voi putea convinge să investească puţin într-o mică renovare. Această clădire obişnuia să fie sediul ziarului *Los Angeles Examiner.*

Are mai mult de o sută de ani. Din păcate, nu s-au schimbat prea multe de atunci, în afară de faptul că acum suntem un tabloid de mâna a treia. Nu mai ştiu dacă acesta e un lucru bun sau rău.

Abby observă că pielea albă a lui Mavis devenise acum aproape roşie de efort. Îi arătă un scaun.

— Ia un loc, Mavis, îi zise ea veselă.

— Mulţumesc, draga mea. M-am încălzit puţin cam prea tare.

Toots şi Sophie se uitau cu admiraţie la filele înrămate din *The Informer* ce atârnau pe perete.

— Cred că pe unele dintre acestea nu le-am văzut, zise Toots, continuând să scaneze ştirile de primă pagină pe care le scrisese fiica sa.

— Poate că doar ai uitat de ele. Acum, dacă sunteţi gata de un tur, ar fi mai bine să-i dăm drumul.

— Suntem gata, Abby. Sper că nu te ţinem de la treabă. Dacă ţi-ar fi mai bine să reprogramezi asta pentru altă dată, sunt sigură că nu va fi nicio problemă pentru Mavis şi Sophie. Toots aruncă o privire celor două femei

pentru a le vedea reacţia. Amândouă încuviinţară din cap.

— Acum este perfect. Rag nu este aici. De fapt, nu mai ştiu nimic de el şi încep să mă îngrijorez.

Toots inspiră adânc.

— Este ceva neobişnuit?

Abby reflectă puţin înainte de a pronunţa vreun cuvânt. Nu era neobişnuit, ci era ceva pur şi simplu. *Nu era* normal ca dintr-odată să înceapă să se îngrijoreze din cauza lui. Doar că avea presentimentul ăsta…

— Nu chiar. Probabil că s-a închis în cine ştie ce cameră jegoasă din Vegas cu vreuna dintre pipiţele lui.

— Sună de parcă ai toată admiraţia şi un imens respect pentru şeful tău, mormăi Sophie. Sperase să vadă puţin mai multă eleganţă şi strălucire şi ceea ce primise în schimb era pur şi simplu de prost gust.

Abby râse.

— În visele lui! Rag nu era atât de rău înainte de a se apuca de jocurile de noroc. Cred că asta l-a făcut să se apuce de băut, şi restul… Nu este nevoie să mai spun că nu pot să-l mai suport. Şi nimeni altcineva, de altfel. Ce a mai rămas din personalul ziarului stă departe de birou pe cât posibil. Eu sunt singurul reporter, în afara lui Rag, care mai vine dimineaţa. Asta când se hotărăşte să mai apară. Haideţi, să începem turul, şi Abby îl strigă pe Chester. După câte se pare, Coco intenţiona să îl asculte pe ciobănesc. De îndată ce el ieşi pe uşă, ea îl urmă.

— De ce nu demisionezi? întrebă Mavis, urmărind atentă cu privirea căţeaua ei, care îi dădea mai multă atenţie lui Chester decât propriei stăpâne.

— Nu pot face asta, zise Abby, zâmbind la sugestie, în pofida lui Rag, îmi place ceea ce fac. Ştiu că nu îmi conferă prea mult respect, dar cineva trebuie să o facă.

Abby le conduse de-a lungul holului spre o uşă în stânga ei.

— Odată ajunse jos la subsol, va fi întuneric beznă, aşa că nu faceţi nicio mişcare până nu vă dau eu de veste. Avem o problemă cu electricitatea în clădirea asta veche.

Luminile nu merg întotdeauna.

De îndată ce Abby ajunse la uşa subsolului, se întoarse pentru a se asigura că mama şi naşele sale erau în spatele ei.

— Treptele sunt abrupte, dar există o balustradă, aşa că fiţi atente.

Meşteri puţin la întrerupător şi, o secundă mai târziu, subsolul se umplu de lumină.

Maşina de tipărit de origine germană trona ca un monument antic în mijlocul subsolului. Roţi de mai multe mărimi cu sute de dinţi de metal se împreunau cu o precizie ce l-ar fi umplut de invidie şi pe cel mai mare maestru ceasornicar. Abby aproape că-şi imagina zgomotul asurzitor pe care îl făcea maşina în trecutul atât de îndepărtat. În afara unor cabluri uzate ce atârnau dintr-un panou electric, maşina părea să fie într-o stare excelentă de funcţionare. Dacă ar fi angajat un electrician calificat, în doar câteva minute, aceasta ar fi devenit operaţională.

Suluri de hârtie umpleau spaţiul din podea până-n tavan alături de câteva butoaie de două sute zece litri de cerneală ce aşteptau publicarea următoarei ştiri de senzaţie. În dreapta, se afla un birou mic unde zeţarii trudiseră fără încetare să aşeze literele pe dos, de la dreapta la stânga, pe tiparul uns cu cerneală.

Mai multe instrumente de fixat culoarea se odihneau pe bancuri de lucru pătate de cerneală, cu precizie militară, de parcă şi-ar fi păzit cu sfinţenie teritoriul.

Femeile se adunară în capătul tiparniţei, unde Abby le explică pe scurt modul de funcţionare al acesteia.

— Ce mai caută vechitura asta nefolositoare aici? întrebă Sophie. Cum poţi fi competitiv dacă nu eşti în pas cu tehnologia?

— Nu este o vechitură nefolositoare. Când William Randolph Hearst a cumpărat această maşină la începutul anilor 1900, era cea mai performantă dintre toate şi ar mai putea şi astăzi să producă un ziar dacă ar fi nevoie, îi explică Abby.

În colţul opus al camerei, Chester şi Coco aşteptau răbdători la picioarele scărilor. Mavis se apropie clătinându-se de cei doi câini.

— Câinii devin neliniştiţi. Hai să mergem sus şi vă voi arăta şi restul clădirii, zise Abby.

În capul scărilor, o aşteptară pe Mavis care se chinuia să-şi recapete răsuflarea la mijlocul distanţei.

— Scuze, acesta este un motiv în plus să mai slăbesc.

— De ce nu iei câinii şi împreună cu ei să ne aştepţi în biroul meu în timp ce le arăt mamei şi Sophiei ultimele trei etaje. Asta însemnând camera de corespondenţă, cea de distribuţie, vânzările şi marketingul. Nu pierzi nimic deosebit.

— Mulţumesc, dragă. Cred că exact asta voi face.

Douăzeci de minute mai târziu, trioul se întoarse în biroul lui Abby. Scena ce le întâmpină le făcu pe toate trei să izbucnească în râs. În faţa biroului lui Abby, Chester şi Coco se ghemuiseră unul într-altul, cu jucăria de pluş al lui Chester prinsă între ei. Mavis rânjea cu gura până la urechi, încântată de realizarea căţeluşei ei..

Mirată, şi arătând spre cei doi câini, Toots o întrebă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum de-ai reuşit să faci asta?

— Ce pot să spun, câinii mă iubesc.

— Pe bună dreptate. Şi noi toate te iubim, zise şi Abby zâmbind.

— Ar fi mai bine să mergem. Te-am deranjat destul astăzi. Sunt sigură că ai o grămadă de articole de scris. Toots o îmbrăţişă pe fiica ei. Te sun mai târziu.

— S-a făcut, spuse Abby, întorcându-i mamei sale îmbrăţişarea. Nu mi-ai spus tu odată, demult, că ţi-ar plăcea să ai un ziar?

Toots se opri brusc şi se întoarse, luată prin surprindere de întrebarea neaşteptată a fiicei sale. Se gândi mult înainte de a răspunde.

— Poate că am spus asta, dar nu-mi aduc aminte.

Când a fost asta? Acum o sută de ani? Dar de ce mă întrebi, draga mea? replică ea nonşalantă.

— Doar aşa. Nu e nimic important, zise Abby.

Toots simţi un semnal de alarmă străbătându-i tot corpul. Cu siguranţă nu dăduse naştere şi nici nu crescuse o fiică proastă. Abby *mirosea* ceva.

— Fie. Oricum asta este mult peste nasul meu, replică Toots. Mavis, dacă eşti gata, ar fi mai bine să ne întoarcem la bungalow-urile noastre. Vreau să văd ce face Ida şi să mă asigur că şi-a luat medicamentele.

Fără nicio tragere de inimă, Mavis se întinse după Coco, cu părere de rău să strice armonia dintre cei doi câini.

Pe drum spre limuzina ce le aştepta, Toots promise să se întâlnească mai târziu în cursul aceleiaşi zile. Abby le făcu semn cu mâna până când maşina lungă şi albă dispăru din vedere.

Micky auzi voci venind de pe hol. Îşi ţinu respiraţia mult timp, expirând puternic imediat ce auzi grupul părăsind clădirea. Calea fiind liberă, îşi făcu cu grijă drum afară, grăbindu-se să ajungă peste stradă, unde-şi lăsase maşina Corvette de culoare albastru regal, pe o alee în spatele unui restaurant japonez. Dădu roată vehiculului, asigurându-se că nu avea nicio zgârietură sau lovitură. Satisfăcut, se strecură pe scaunul şoferului înainte de a-şi scoate celularul din buzunar pentru a-şi controla căsuţa vocală. Ascultă mesajul primit de la un prieten care făcuse actele de identitate ale lui Rag. Tot ce auzi fu doar un şir de înjurături.

„Rodwell Godfrey ar face bine să aibă nouă vieţi pentru că am de gând să-i iau opt dintre ele când voi da de nenorocitul ăsta mizerabil. Bătrânul Rag s-a pus cu omul care nu trebuie."

Străbătu în viteză aleea şi aproape pierdu controlul volanului când derapă în Santa Monica Boulevard. Apăsând puternic pe frâne, se pierdu în traficul lent, gândindu-se ce-i va face nemernicului care-l jecmănise. Nu

era o priveliște plăcută. Se imagină scalpându-l pe Rag, cel puţin bruma de păr ce-i rămăsese ticălosului, apoi smulgându-i unul câte unul, cu o pereche de cleşti murdari, dinţii albi falşi. Mda, îi plăcea ce vedea.

Nimeni, şi aici chiar *nimeni,* nu îl păcălea pe Micky Constantine. Mizerabilul de Rag ajunsese în fruntea unei liste negre foarte lungi.

Când toate acestea vor fi spuse şi făcute, Rodwell Godfrey îl va implora să-l lase să-i dea cei cincizeci de mii de dolari de care-l păgubise.

Capitolul 26

Chris se uită la ceas a nu ştiu câta oară. Trecuseră doar douăzeci şi opt de secunde de când se uitase ultima dată. Ziua de azi îi păru cea mai lungă din toată viaţa lui. Într-un fel, îi aminti de vremea copilăriei, când aştepta Crăciunul. Copil fiind, era convins că sărbătorile Crăciunului aveau loc doar din doi în doi ani pentru că dura atât de mult până se bucura de ele. Zâmbind, şi-l aduse aminte pe tatăl său spunându-i să aştepte să mai crească puţin, şi-apoi, timpul va trece atât de repede încât va avea impresia că nici măcar nu s-a întâmplat. Avusese dreptate.

Aşteptarea întâlnirii cu Abby din acea seară îi păru similară cu aşteptarea dimineţii de Crăciun din trecut, când se rostogolea din pat şi o lua la fugă pe scări pentru a scotoci de zor în grămada de cadouri de sub brad; întotdeauna nerăbdător, entuziasmat, cu fiori în stomac în anticiparea marelui eveniment.

Se imagină găsind-o pe Abby în mijlocul cadourilor sub o enormă creangă de brad albastră. Ce cadou minunat ar fi fost! Şi Crăciunul nici măcar nu era aproape! se gândi în urmă, la nenumăratele Crăciunuri pe care le petrecuse împreună cu Toots. Aceasta avusese întotdeauna grijă ca amândoi, şi el, şi Abby, să se simtă la fel de speciali şi de importanţi, cu toate că ei doi nu petreceau atât de mult

timp împreună. N-ar fi putut să spună cu exactitate cum He ştia asta, era doar unul dintre acele lucruri pe care le ştia pur şi simplu.

Dintr-odată, gândul la Typhoon Toots îi înfrână orice fantezie pe care o avusese vreodată cu fiica ei. I-ar fi sucit gâtul dacă ar fi ştiut că sentimentele lui pentru Abby nu aveau nimic de-a face cu relaţia frăţească, dar nu avea de ce să se îngrijoreze, fiindcă ea nu ar fi aflat niciodată, pur şi simplu pentru că nu era nimic de aflat.

Mai aruncă o privire spre ceas. Un minut şi şaisprezece secunde. În ritmul ăsta va îmbătrâni până la momentul întâlnirii cu Abby la Buzz Club. Mai mult, motivul pentru care îl rugase să iasă cu ea în oraş în acea seară nu îl avantaja cu nimic în poziţia lui de burlac de top zece al LA-ului; însă se simţea de parcă ea îi făcea lui o favoare.

Cu toate acestea, Chris ştia că, dacă Abby ar fi avut nevoie de el pentru un articol, un pont, despre oricare dintre starletele pe care el le frecventa, atâta timp cât nu ar fi avut niciun contract legal cu acestea i-ar fi povestit totul într-o clipită. Orice pentru Abby. Poate că totuşi nu ar fi furnizat cele mai sordide detalii, dar i-ar fi venit în ajutor de această dată pentru că ştia cât de dificil îi fusese să apeleze la el. Independenţa ei nestăpânită era o trăsătură pe care o admirase dintotdeauna la ea, însă erau momente când aceasta nu conta deloc pentru el.

Îşi dorea ca Abby să *aibă* nevoie de el, să-l *dorească* la fel de mult cât o dorea şi el. Îşi spuse că mai bine uita de asta, pentru că nu avea cum să se întâmple nici în viitorul apropiat – şi niciodată, dacă stătea să se gândească mai bine.

Cu două ore la dispoziţie până la plecare, începu să-şi facă curăţenie prin laptop. Accesă internetul, îşi controlă căsuţa vocală, sperând să primească ceva veşti despre *The Informer*. Citi pe scurt cele şaizeci şi patru de e-mailuri, răspunse la trei legate de afaceri, apoi trimise

Prietenului hacker al prietenului unui prieten un e-

mail solicitând un status al investigaţiei. Chris avea un sentiment neplăcut legat de întreaga afacere. Ar fi fost mai bine ca Toots să o considere o pierdere, o lecţie învăţată, şi să meargă mai departe. Se cutremură gândindu-se la cele zece milioane de dolari dispăruţi. Dacă ziarul dădea faliment – ceea ce era oricum de aşteptat, lucru pe.

Care ar fi fost în stare să parieze, Abby ar fi putut să-şi

Găsească o altă slujbă ca reporter. Era bună. Orice ziar metropolitan ar fi angajat-o, însă el ştia că nu acesta era domeniul care o pasiona. Îi plăceau articolele gen tabloid, şi Chris nu credea că ea avea să-şi schimbe prea curând stilul pentru vreun motiv anume. Şi nici măcar nu o condamna. La naiba, mai mult, o admira pentru hotărârea ei, în ciuda reputaţiei detestabile pe care o aveau paparazzi. Abby era de un profesionalism perfect, trebuia să-i recunoască asta. Nu hăituia celebrităţile despre care scria, nu intervenea în spaţiul lor personal dacă se întâmpla să le „întâlnească" pur şi simplu în peregrinările sale. Nu, Abby lua totul în serios.

Cu excepţia lui.

Abby stinse luminile din biroul ei, îşi pregăti servieta, luând cu ea şi trei articole uşurele pe care le găsise pe internet, legate de o anumită celebritate pe care plănuia să o intervieveze pe drum, apoi îşi chemă câinele.

— Este timpul să mergem, Chester. Am o întâlnire fierbinte în seara asta.

Pe hol, Abby ar fi putut să jure că simţise mirosul apei de colonie ieftine a lui Rag. Ştia sigur că Rag se dădea cu Brut, de trei dolari flaconul, deoarece îşi aducea aminte că îi dăduse lui Chris o sticlă din chestia aia urât mirositoare de Crăciun, cu mulţi ani în urmă. Poate că Rag se strecurase pe la birou în timp ce ea fusese cufundată în lectură. Se opri în faţa biroului său, gândindu-se că, dacă acesta ar fi fost înăuntru, ar fi trebuit să audă toate televizoarele deschise, cu volumul la maximum. Nimic. Cum făcuse mai devreme, apăsă pe clanţă şi uşa se

deschise imediat. Pătrunse în biroul jegos al lui Rag şi observă imediat că ceva era diferit. Chester scoase un hămăit prelung din dreptul uşii. Abby se întoarse să îl privească. Acesta nu era un mârâit de bucurie. Acesta era mârâitul lui Chester de alarmă.

— Ce e, băiete?

Cu coada băgată între picioare şi urechile lăsate pe spate, Chester mârâi din nou, sunetul răsunând puternic în camera tăcută.

— Şşşşşş! şopti Abby.

Ceva nu era în regulă.

Căută cu privirea în jurul biroului lui Rag, sperând să găsească ceva diferit faţă de ultima ei vizită, cu ceva ore în urmă. Trase adânc aer în piept când îşi dădu seama ce era. Când aruncase o privire mai devreme, îşi aminti că scaunul era mai departe de birou, lucru obişnuit, deoarece, când se ridica Rag, nu se obosea niciodată să-şi aşeze scaunul la loc. Acum, cineva îl împinsese atât de aproape de birou, încât roţile acestuia se blocaseră în marginea de plastic tare a covorului. Poate că Mavis cutreierase puţin în timp ce ea le arătase mamei ei şi lui Sophie clădirea. Însă Mavis nu se dădea cu Brut. Restul personalului venise şi plecase în timp ce ea stătuse în birou. Dacă cineva ar fi fost pe hol, Chester ar fi alertat-o. Era unul dintre motivele pentru care se simţea confortabil să aibă cu ea mai tot timpul câinele acesta imens. Clădirea avea ciudăţeniile ei, dar lucra aici de destulă vreme ca să se obişnuiască deja cu ele. Cu siguranţă cineva fusese în biroul lui Rag. Abby era convinsă că nu fusese şeful ei, şi Chester păru să-i confirme bănuielile.

Temându-se că ar fi putut fi unul dintre partenerii de pariuri ai lui Rag care venise să colecteze vreo datorie, Abby se grăbi să părăsească biroul.

— Hai să mergem, Chester! Nu vreau să fiu prin preajmă când Rag îşi ia o bătaie zdravănă.

Îl conduse pe Chester spre ieşire, aproape fugind spre Mini Cooper. Înăuntru, puse centura de siguranţă în

jurul lui Chester, apoi şi ei însăşi, înainte de a ieşi în trombă din parcare.

Fu recunoscătoare că traficul nu era foarte aglomerat, cumva extrem de neobişnuit pentru acel moment al zilei. Ajunse în Brentwood în timp record. Parcă pe alee sub o copertină mică din laterala garajului. Într-o zi, plănuia să-şi golească garajul de lucrurile lăsate de vechiul proprietar, pentru a putea parca înăuntru, însă pentru moment, se descurca şi aşa. Scoase cheile din contact, îşi luă servieta, apoi îi dădu drumul lui Chester din centura de siguranţă. Aruncă o privire spre ceas. Avea la dispoziţie exact nouăzeci de minute pentru a face un duş şi a se schimba pentru întâlnirea cu Chris.

În casă, Abby aruncă cheile şi servieta pe o măsuţă din hol şi atârnă lesa lui Chester în cârligul ei. Îşi dădu jos pantofii din picioare, unul aterizând în stânga şi altul în dreapta, înainte de a merge în bucătărie după o sticlă de apă rece.

— Ham! o anunţă Chester că era timpul mesei.

— Ştiu că ţi-e foame. Abby îi umplu castronul cu apă proaspătă şi puse trei cupe de bobiţe dintr-o cutie de plastic aflată în cămară. Mai adăugă în bol câteva linguri de suc de carne preparat în casă, amestecă puţin şi îl puse pe podea. În regulă, prietene, eşti pe cont propriu pentru o vreme.

În timp ce Chester îşi lua masa singur, Abby dădu fuga în dormitor, unde petrecu cincisprezece minute căutând ceva cu care să se îmbrace. Nimic prea elegant, cu toate că ar fi putut să se îmbrace cu ceva foarte sexy dacă voia, mal ales că ieşea în oraş în interes de serviciu.

Însă nu dorea ca Chris să creadă că se gătise pentru el, aşa că se opri asupra unor blugi negri drepţi şi a unei bluze argintii şi strălucitoare. Se va încălţa cu pantofii ei de scandal, cei argintii. Chris o numise întotdeauna Shorty[12]. Îi va arăta ea acum cât de măruntă era.

Făcu un duş lung, fierbinte, bucurându-se din plin de

---

12 Măruntica

efectul relaxant al apei ce i se scurgea pe gât şi pe spate. Se clăbuci, spălându-şi părul de două ori cu un şampon plăcut mirositor, cu parfum puternic de mere verzi. Înfăşurându-şi un prosop imens în jurul trupului, se pieptănă, hotărându-se să-şi lase părul natural, cu cârlionţi cu tot. Îşi aplică la ochi un fard de pleoape gri-închis şi îşi contură ochii cu tuş; puţină culoare în obraji, puţin gloss roz, şi era gata de plecare. Nu dorea să se aranjeze prea mult. Poate mai târziu, cândva, o va face şi îl va cuceri pe Chris pentru totdeauna. Ha!

Scotoci prin sertar după un sutien de dantelă roz şi chiloţi asortaţi. Înainte de a se putea răzgândi, îşi puse lenjeria sexy, spunându-şi sieşi că doar voia să se simtă feminină în seara aceea. Cine ştie? Poate că-l va întâlni pe bărbatul visurilor ei.

Da, sigur!

Bărbatul visurilor ei era de neatins.

Capitolul 27

În acele zile, clubul Buzz era cel mai frecventat loc de celebrităţile Hollywoodului, sau cel puţin aşa afirma Style Network. Ajuns cu douăzeci de minute mai devreme, Chris scrută mulţimea, sperând să nu întâlnească niciun client sau vreo femeie care i-ar fi pus în pericol statutul de burlac. Cupluri, atât homosexuale, cât şi heterosexuale, stăteau înghesuite unele în altele ca sardinele. Muzica rock răsuna din boxele de mărimea unei mici căsuţe. Lui Chris îi veni să-şi bage degetele în urechi, dar n-ar fi fost un gest potrivit pentru LA.

Nu că ar fi urmat cu stricteţe aşa-zisele reguli sociale nescrise ale LA-ului, dar reuşise întotdeauna să se integreze în orice fel de mediu, rămânând în acelaşi timp el însuşi. Mai mult sau mai puţin.

Vizavi de bar, zări o masă cu două taburete înalte şi se îndreptă glonţ spre ea să o ocupe. Tocmai se aşezase când o chelneriţă cu picioare lungi şi buze cărnoase veni să-l întâmpine.

— Doar tu? îl întrebă ea cu o voce joasă, pisicoasă,

înghiontindu-l cu sânii ei voluptuoşi. Deja Chris ura acest loc. Îi amintea de ce locurile de distracţie nu făceau parte din preferinţele lui.

— De fapt, mă întâlnesc aici cu soţia mea. Am angajat o bonă pentru noaptea asta pentru a o lăsa şi pe ea să se odihnească. Să ai grijă de patru copii nu e chiar atât de uşor, ştii?

Chelneriţa trecu de la atitudinea pisicoasă la una de leoaică în 0,2 secunde pentru că de obicei cuplurile soţ-soţie nu erau renumite pentru bacşişurile grase.

— Ce iei? întrebă ea, nerăbdătoare acum, ştiind că bacşişul va fi doar cei douăzeci la sută standard. Asta dacă era norocoasă.

— Voi bea o Coca-Cola, şi soţia mea… o apă cu lămâie.

Chelneriţă mâzgăli ceva pe un şerveţel de hârtie şi aruncă pe masă două suporturi de pahare de carton înainte de a se îndrepta iute spre un grup de bărbaţi mai în vârstă care păreau a fi candidaţii perfecţi ai unor bacşişuri grase.

Chris se uită la ceas. Ora zece. Abby trebuia să ajungă în orice minut. Ştia cu siguranţă că era punctuală şi dispreţuia pe oricine întârzia, pentru că menţionase şi altă dată cu convingere că mai bine vii devreme sau la timp. Poate că ceasul lui era puţin înainte. Continuă să cerceteze mulţimea în căutarea tinerei mignone cu părul blond, lung şi cârlionţat.

— Pe cine cauţi? Pe ultima ta pipiţă?

Chris se întoarse brusc.

— Drăcuşor împieliţat, m-ai luat prin surprindere, îi zise el cu gura până la urechi. Ia un loc, Shorty. Se ridică şi îi trase scaunul ca un adevărat gentleman. Vrei să te ajut, asta este, nu? Aşa că haide, dă-i drumul, domnişoară Reporter.

— Nu, nu vreau ajutorul tău. Ei bine, îl voiam, dar acum m-am răzgândit. Sunt doar măruntă, Chris, nu neajutorată, sări Abby. Oare de ce era mereu aşa de…

ţâfnoasă cu el? Se simţi dintr-odată de parcă avea din nou şaisprezece ani.

— De fapt, cred că ai crescut, îi răspunse Chris, şi aruncă o privire spre tocurile ei înalte, cam cu vreo zece centimetri. Cum naiba reuşiţi voi femeile să mergeţi pe cataligele alea?

Abby îi zâmbi. Mai ales Chris, dintre toţi oamenii, i-ar fi observat cu siguranţă tocurile.

— Au doar opt centimetri înălţime şi merg cu mare grijă. A trebuit să-i port prin casă puţin înainte de a mă simţi confortabil să ies cu ei în lume. Şi doar pentru informaţia ta, îmi dau o durere de spate îngrozitoare. Pun pariu că am spus mai mult decât ai fi vrut să ştii sau ai fi avut nevoie, nu? Şi scoase un sunet care lui Chris i se păru mai degrabă un chicotit. Un chicotit!

Chelneriţa cu aer trufaş le aduse băuturile, punând paharul de Coca-Cola pe masă cu atâta forţă încât băutura se prelinse pe marginea acestuia.

— Ce-ai făcut de ai supărat-o în halul ăsta? întrebă Abby, nepăsându-i dacă chelneriţa o auzea sau nu.

— Cred că are de-a face cu faptul că i-am spus că mă întâlnesc cu soţia mea, care şi-a luat o noapte liberă departe de cei patru copii ai noştri, răspunse Chris şi îi făcu cu ochiul.

— Probabil că te-a recunoscut din acel top, ştii, al primilor zece burlaci din LA şi ştie că ai minţit-o.

— Nu am cerut acel titlu şi, dacă vrei să ştii, mă simt chiar stânjenit de asta, zise Chris. La început se amuzase, femeile făcându-i curte constant, apoi începuse să-l obosească această stare de fapt.

Abby îl privi pe Chris cu coada ochiului în timp ce scana mulţimea pentru a vedea ce băieţi răi şi fete rele ieşiseră în căutare de pradă.

— Sunt convinsă de asta, dar nu cunosc niciun bărbat american veritabil care să fi renunţat în special la această coroană. Îmi imaginez că şi ea are… beneficiile ei particulare.

Oare nu era aşa? Dar el n-avea de gând să discute cu Abby despre relaţiile lui trecute. Nici acum, nici altă dată. Singura relaţie despre care ar fi vrut să discute cu Abby ar fi fost viitoarea lor relaţie, dar asta n-avea să se întâmple. Nici gând, nicio şansă.

Dintr-odată, gura lui Chris deveni la fel de uscată ca deşertul Mojave. Luă o înghiţitură de Coca-Cola înainte de a răspunde.

— Le are, le avea.

— Dă-mi un exemplu, te rog, continuă Abby. Fie le are, fie nu.

— Abby, dacă vrei să ştii, eu… nu mai are importanţă. Ce naiba îi venise? Aproape că era să-şi dea drumul la gură. Am terminat-o cu titlul ăla, Abby. Nu sunt surprins că m-ai necăjit atâta cu subiectul ăsta. Am renunţat la titlu cu ceva timp în urmă. Mi-am luat porţia de distracţie şi nu mi-a trebuit atât de mult să-mi dau seama că stilul ăla de viaţă în viteză nu e chiar atât de minunat pe cât se crede. Cu toţii mai facem greşeli din când în când, chiar şi tu, domnişoara Perfectă!

— Să înţeleg din asta că strălucirea şi farmecul încep să pălească? întrebă ea pe un ton de tachinare. „Te rog, Doamne, să zică da.”

— Cum am spus, acea viaţă nu este chiar atât de atrăgătoare, Abby. Vreau mai mult de la viaţă decât o noapte în oraş cu o femeie care dorea să fie cu mine doar pentru că vrea să mă folosească pentru a avansa în carieră. Dar odată spuse aceste cuvinte, nu mai putu să le retragă. Însă vorbea cu Abby şi ea nu era la fel ca restul femeilor.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, Chris, m-aş simţi jignită, dar se întâmplă să fiu de acord cu tine. Şi ca să ştii, nu am venit aici în această seară pentru a avansa în carieră. Când te-am sunat şi te-am rugat să mă ajuţi cu un articol, la acel moment aveam nevoie de un pont, puţină bârfă, ceva, însă m-am răzgândit. Nu am nevoie de nimic de la tine. „Mincinosul roade osul. Îmi doresc tot ce mi-ai

putea oferi. Mie, lui Abby.”

Cuvintele ei avură acelaşi efect cu o palmă dată peste faţă. Îşi dori să fi avut curajul să îi mărturisească adevărul lui Abby, dar nu putu. Tot ce putea face era să continue jocul lor de-a cuvintele, mărind miza ca de fiecare dată, jucându-şi rolul obişnuit de prieten înfumurat.

— Bun, pentru că dacă ţi-aş spune din secretele mele, ar trebui să te ucid apoi, făcu el haz. Cum de nu putea ea să vadă că îl înnebunea pur şi simplu să stea acolo şi să pretindă că nu simte nimic pentru ea, mai mult decât o pură prietenie, însă dacă aşa stăteau lucrurile, va învăţa să se resemneze.

Ochii albaştri ai lui Abby îl priviră direct, fermi şi fără ezitare, şi Chris se simţi iar ca un copil în dimineaţa de Crăciun. Muşchii stomacului se strânseră şi urechile se înfierbântară, la fel şi gâtul. Drace, i se încinsese tot trupul, pe cine naiba încerca el să păcălească. Îşi dori să poată întoarce privirea, dar ochii nu îl ascultară. Abby fu prima care rupse tensiunea, întorcându-şi atenţia spre masă şi jucându-se cu degetul într-o mică băltoacă de Coca-Cola, scursă din paharul lui Chris. Făcu un efort să vorbească, se opri, apoi aruncă o privire spre bar ca şi cum îl vedea pentru prima oară şi nu-i plăcea deloc priveliştea.

— Vrei să mergem în altă parte? Undeva mai… normal? întrebă ea dintr-odată.

Chris nu ştiu ce să răspundă, aşa că doar dădu din cap în sus şi-n jos, indicând că era de acord să plece de acolo.

— Ai luat cina?

— Un castron de îngheţată cu mentă şi fulgi de ciocolată poate fi oare socotit ca cină? răspunse el în zeflemea.

— Depinde pe cine întrebi. Din partea mea, da. Însă mi-e poftă de ceva zile de un hotdog cu ardei iute. Ştiu că dau nişte arsuri la stomac memorabile, dar sunt atât de buuunneeee.

Chris râse, amintindu-şi cât de mult îi plăceau lui

Abby hotdogii cu ardei iute. Şi lui îi plăceau.

— Atunci asta vom mânca. Mă bag dacă te bagi şi tu.

Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel şi o lăsă pe masă.

— Hai să mergem. Muzica asta îmi distruge timpanele. Abby sări de pe scaun atât de repede încât alunecă pe tocurile de opt centimetri. Chris o prinse de braţ, trăgând-o aproape de pieptul lui. Mirosea a flori de primăvară şi a zi însorită. Pentru un scurt moment, Chris crezu că îşi va pierde firea.

— Ţi-am spus eu că încălţămintea asta este periculoasă. Aruncă o privire în clubul plin de oameni, căutând cea mai rapidă cale de ieşire. Vino după mine.

Fără a-i da ocazia să răspundă, Chris o cuprinse cu braţul după mijloc, îndrumând-o prin mulţimea de petrecăreţi. De două ori cineva se lovi de ei, aproape dărâmând-o pe Abby. Când ajunseră la ieşire, Chris îşi făcu loc printr-un grup vesel de tinere staruri. Recunoscu una dintre starlete dintr-un film recent pe care-l vizionase: *Blondele sunt mai proaste.* Titlul era chiar mai stupid decât filmul în sine.

Afară, noaptea îi întâmpină cu răcoare şi o adiere blândă, o schimbare plăcută după atmosfera de la bar.

— Am parcat acolo, zise Abby. Vrei să mergem împreună sau separat, fiecare cu maşina lui?

— Conduc eu.

Abby ezită puţin înainte de a accepta.

— Nu pot să stau până târziu. Chester e singur acasă, în plus, am de gând să petrec ceva timp mâine şi cu mama şi cele trei naşe ale mele.

— Promit să nu te ţin în oraş toată noaptea. Pe onoarea mea de cercetaşi răspunse Chris, zâmbind larg şi ridicând trei degete în faţă.

— Christopher Clay, numai cercetaş nu eşti. Nu uita că te cunosc şi îţi ştiu şi reputaţia.

Abby îi dădu mâna la o parte cu un gest jucăuş, urmându-l la maşină, cu sandalele provocatoare în mână.

Chiar acolo, în exact acel moment, Chris Clay ar fi vrut să cadă în genunchi şi să-i spună lui Abby că renunţase la viaţa lui aventuroasă şi că se cuminţise, aşteptând doar ca ea să observe. Dar nu putea să facă asta. Chiar dacă prin cine ştie ce miracol ar fi căzut în genunchi şi ar fi mărturisit totul, instinctul lui îi spuse că Abby ar fi râs de el şi n-ar fi crezut nici un singur cuvinţel.

Capitolul 28

Sprijinindu-şi capul de tetieră, Abby oftă.

— Nu-mi vine să cred că am mâncat trei hotdogi cu ardei iute! Sunt convinsă că voi regreta asta mai târziu. Ar fi trebuit să mă opreşti după al doilea!

Chris se întinse şi mângâie creştetul lui Abby aşa cum făcuse dintotdeauna.

— N-aş fi putut să te opresc nici dacă aş fi vrut. La naiba, mi-a fost dor de hotdogii ăştia. Cred că au trecut ceva ani de când n-am mai mâncat unul.

Chris se gândi că trecuseră ceva ani şi de când nu se mai distrase atât de bine, însă apoi îşi aminti de cina de la Polo Lounge şi admise că şi aceea fusese destul de plăcută. Aproape, nu chiar ca seara asta, pentru că acum o avusese pe Abby numai pentru sine.

— Mai stai cu mine şi îţi voi arăta eu ce înseamnă să mănânci bine. Chris râse. Ai mâncat vreodată floricele la cină? Nu-mi dai impresia că ai avea vreo problemă de greutate.

Dumnezeule, oare tocmai spusese asta? Toţi bărbaţii ştiau că, în lumea femeilor, nu e bine să aduci vorba de vârstă sau de greutate. Ai mâncat vreodată popcorn *la cină*? Drace, să mai zici că nu-ţi tai singur craca de sub picioare.

— Tot timpul, răspunse Abby în zeflemea. Hei, vrei să ştii ceva?

— De la tine? Totul, răspunse Chris, pe un ton serios, ce nu mai era nici relaxat şi nici glumeţ.

O simţi pe Abby privindu-l cu atenţie, dar nu-şi putu lua ochii de la drum din cauza traficului aglomerat din apropierea clubului *Buzz.*

— Voiam să spun… voiam… îmi placi… asta e tot, răspunse Abby lamentabil, întorcându-şi capul spre geam şi privind grupurile adunate în faţa clubului.

El se întinse şi o prinse de mână.

— Şi eu te plac, Abby. Mai mult decât crezi.

Gata, o spusese. Se aşteptă să-l împungă cu degetul, să-i ciufulească părul, orice, însă ea rămase pur şi simplu nemişcată, privind pe fereastră în tăcere. Poate că n-ar fi trebuit să spună asta, la naiba, n-ar fi trebuit să spună nimic. Mai mult ca sigur tocmai distrusese o prietenie de-o viaţă.

— Şi eu, zise ea, atât de încet încât el se întrebă dacă vorbise cu adevărat.

Chris reuşi să manevreze Toyota Camry în parcare fără a se lovi de vreun alt vehicul. Se simţi din nou, dintr-odată, ca un copil de Crăciun. O strânse de mână, găsi un loc de parcare aproape de Mini Cooperul ei, opri motorul şi apoi, se întoarse spre ea.

„O, potoleşte-te inimă!”

— Oare tocmai ai spus ce cred eu că am auzit? Şi dacă este aşa, înseamnă că vei lua cina cu mine cândva? Poate chiar mâine?

Era unul dintre primii zece burlaci ai LA-ului şi tot ce putuse îndruga nu avea pic de originalitate. Dar asta era realitatea, şi el era perfect sincer, foarte sincer. Mai sincer decât fusese în toţi cei treizeci şi trei de ani ai lui.

Abby se întoarse spre el, cu o strălucire fugară în ochi.

— Depinde.

Când o văzu că-l tachinează, Chris îi continuă jocul, aşa cum o făcuse întotdeauna şi în trecut, doar că de această dată îi păru diferit. Special. La naiba, aproape excitant.

— De ce anume?

— De mai multe lucruri. În primul rând, bineînţeles, de locul unde mă vei duce. Nu vreau să mănânc caviar și să beau sticle de şampanie de mii de dolari, cu gust de şosete murdare. Personal, îmi place să mănânc friptură. Făcută în sânge. Cartofi copţi, umpluţi cu de toate. Nu mă înnebunesc după salate, dar îmi plac legumele. Trebuie pregătite într-un anume fel, nu prea moi, dar crocante, ştii, încât aproape să le auzi pocnind între dinţi când le bagi în gură.

Chris se holbă la Abby, nefiind sigur dacă aceasta era serioasă sau nu. Şi lui îi plăceau legumele exact la fel şi îi mai plăceau şi carnea făcută în sânge şi cartofii umpluţi. Ei bine, rămăsese fără cuvinte.

Inspirând adânc, el îi ridică mâna în dreptul buzelor şi îi sărută vârful degetelor, unul câte unul. Încet, uşor, cu pricepere, de parcă o mai făcuse şi altă dată. Era mai bine decât în fanteziile lui, mai bine decât orice îşi imaginase el în cele mai grozave visuri ale sale. Apoi îi luă şi cealaltă mână şi repetă procesul, încet, cu tandreţe, pe rând, câte un deget. Când o auzi oftând, aproape că nu se mai putu stăpâni.

— Oriunde vrei să mergi, acolo vom ajunge, îi promise el, continuând să o sărute uşor de-a lungul încheieturii.

Abby îşi trase mâna, atingându-se uşor în zona delicată din interiorul mâinii unde simţise buzele lui. Totul era aproape ireal. Cum de o invitaţie la un hotdog se transformase în ceva atât de senzual, atât de excitant? Cu Chris? Nu numai cu Chris, ci cu bărbatul visurilor ei.

— Mi-am imaginat acest moment de când te-am văzut prima oară. Îmi pare că au trecut o mie de ani de-atunci, zise ea uşor. Neştiind dacă el o auzise sau nu, ea îşi drese glasul, convinsă că dacă măcar unul dintre ei nu oprea această seducţie lentă, senzuală, ea n-ar mai fi fost capabilă să răspundă pentru ceea ce ar fi putut urma.

Urând să o facă, dar conştientă că aşa era mai bine, Abby îşi scoase centura de siguranţă şi se aplecă să-şi ia

poşeta de la piciorul scaunului. Se întoarse apoi spre Chris.

— Trebuie să plec. Chester… trebuie să-l scot la plimbare. Aşa că, cred că voi…

— Da, da. Te sun eu mâine-dimineaţă. Promit. E bine dacă te sun mai devreme, nu? Ştii, în câteva ore. Probabil că nu voi dormi, aşa că voi fi treaz destul de devreme. Ştiu că tu eşti matinală, însă asta înseamnă o grămadă de lucruri pentru o grămadă de oameni. Da, da, te voi suna. Vrei să te urmez până acasă? „Iisuse Hristoase, parcă sunt un puştan de paisprezece de ani în călduri.”

Da, voia ca el să o urmeze acasă, să meargă cu ea înăuntru şi să-i facă nişte lucruri la care doar visase, dar nu putea spune asta. Încă.

— Mulţumesc, dar mă descurc, îi zise ea în schimb. Fac asta tot timpul, îţi aminteşti? Să nu uiţi să mă suni. Devreme. Ai dreptate, şi eu dorm la fel ca tine. Devreme este foarte bine. Eu voi… ei bine, voi fi trează, aşa că este în regulă dacă suni devreme. Ştii, foarte devreme. „Trebuie să plec de aici chiar acum.”

— Chiar trebuie să pleci?

— O, încetează! Ştii despre ce vorbesc. Serios acum, trebuie să plec.

— În regulă, Abby. Vorbim mâine. Devreme. Foarte devreme.

Abby încuviinţă din cap şi merse spre maşina ei, în timp ce Chris o urmărea cu privirea. Îi făcu uşor cu mâna înainte de a scoate cheile maşinii din buzunar. Deblocă portierele. Ameţită, se lăsă pe scaun, aruncându-şi poşeta pe scaunul din dreapta. Niciodată, nici într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat la asta. Oare ce pierduse în toţi anii aceştia? Chris nu-i făcuse niciodată avansuri, nu flirtase niciodată cu ea. Fusese mereu un prieten bun care o necăjea, o numea *Shorty,* şi… şi îi sărutase degetele. Unul câte unul şi pe fiecare dintre ele. Se întrebă dacă va putea să-şi mai spele mâinile vreodată. Poate că le-ar putea proteja ca Ida, purtând mănuşi de latex.

Scuturând din cap pentru a alunga aceste gânduri, ea introduse cheia în contact, porni motorul Mini Cooperului şi băgă în marşarier. Fu atât de concentrată pe ceea ce făcea încât aproape că se lovi de Corvette-ul care tocmai virase în locul de parcare de lângă ea, cât pe ce să-i atingă bara din spate a maşinii.

„Ce nenorocit”, gândi ea, ieşind cu spatele din locul de parcare. Lui Abby aproape că i se păru că tipul încercase deliberat să o lovească! Era probabil cineva care băuse mai mult decât trebuia şi care n-ar fi trebuit să conducă în acea stare. Mai studie vehiculul albastru lucios încă vreo secundă sau două, aşteptând să vadă dacă şoferul avea vreun gând să coboare, poate să vină să se scuze. Când văzu că nu se întâmpla nimic de acest fel, băgă într-a-ntâia şi uită de Corvette. Ar fi trebuit să-i arate degetul mijlociu. Cu siguranţă, mama ei sau Sophie aşa ar fi făcut. Nu, Sophie s-ar fi dat jos din maşină, ar fi dat una în Corvette-ul lucios, apoi l-ar fi lovit între picioare pe şofer, şi de-abia apoi i-ar fi arătat degetul mijlociu în timp ce mama ei ar fi ţinut galeria. Sau ar fi fost invers – Typhoon Toots ar fi dat loviturile şi Sophie ar fi încurajat-o.

Refuzând să-i permită idiotului din Corvette să-i strice ceea ce ea considera a fi o seară perfectă, Abby viră pe strada principală şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare, uitându-se după Toyota lui Chris. Când nu o văzu, simţi o împunsătură de dezamăgire. Chiar îşi dorise să o urmeze tot drumul până în Brentwood, chiar dacă îi spusese că nu este necesar? Trebui să admită că o parte din ea dorise asta. Abby nu simţise iubirea sinceră şi grija pentru celălalt din niciuna din cele două relaţii scurte pe care le avusese. Oare acum voia asta de la Chris? Din nou, recunoscu că nu ar deranja-o, dar era prea devreme, prea inedit, pentru a începe să analizeze tot ceea ce Chris spusese sau nu spusese.

Chris fusese prietenul ei dintotdeauna. Îi trebuia ceva timp pentru a se obişnui cu el în altă postură decât aceasta. Zâmbind, Abby ştiu că s-ar putea şi s-ar obişnui destul de repede cu gândul acesta.

Douăzeci de minute mai târziu, parcă Mini Cooperul la locul lui obişnuit, sub copertină. Uitându-se la ceasul digital din bord, ea văzu că era doar puţin peste ora unu noaptea. Avea destul timp la dispoziţie pentru a face ce avea de gând. Îşi scoase din picioare sandalele cu toc înalt înainte de a coborî din maşină pentru a evita o altă dezechilibrare, prinse cureluşele de piele cu degetul arătător, şi-apoi se întinse după poşetă. Când băgă cheia în yala uşii de la intrare aproape că-l auzi pe Chester agitându-se de partea cealaltă a uşii.

— Acum vin, băiete.

Deschizând uşa, ea se aplecă pentru a primi mai multe sărutări umede de la Chester înainte ca acesta să iasă afară în curtea din faţa casei. Abby îl aşteptă lângă uşă ca el să boteze fiecare tufiş, înainte de a-l chema înăuntru.

După ce se schimbă în cămaşa ei de noapte cu imprimeu Femeia Fantastică, îşi duse laptopul în dormitor, unde îl aşeză pe cuvertura patului, îşi puse mai multe perne la spate şi se apucă de treabă. Chester sări şi el pe un colţ al patului, unde păturica şi perna lui îl aşteptau aşezate pe cuvertură.

— Te-ai instalat bine, Chester, dar ştii asta, nu? zise Abby.

— Ham-ham!

Abby râse şi se întoarse la munca ei. Gândurile legate de Rag şi de dispariţia lui misterioasă o bântuiseră toată ziua. Îşi verifică e-mailul pentru a vedea dacă primise vreun răspuns la mesajul pe care i-l trimisese în acea dimineaţă. Nimic.

Amintindu-şi scaunul deranjat de la biroul lui Rag, se întrebă dacă nu fusese cumva căutat de vreunul dintre prietenii lui de pariuri. Dar de ce să intri şi să ieşi fără să te vadă nimeni? De ce să nu întrebi prin birou, să vezi dacă vreunul dintre angajaţii lui ştia pe unde-şi face veacul? Nimic din toate acestea nu avea vreo logică. Dacă ziarul n-ar fi fost vândut recent, Abby s-ar fi îndoit că şi-ar mai fi

făcut vreo grijă privind dispariţia lui Rag. Nu ar fi fost stilul lui să jubileze sau să le reamintească angajaţilor că noii şefi îşi vor aduce propriii oameni? Bineînţeles că da. Îşi aminti cuvintele lui destul de clar. Era sigură. O persoană a cărui slujbă era pusă în pericol nu ar fi putut înţelege greşit. Abby o sunase chiar şi pe mama ei pentru a-i plânge pe umăr. Doi cu doi nu-i dădeau sigur patru în această poveste.

Se gândi să sune în câteva dintre locurile obişnuite ale lui Rag din Vegas pentru a verifica dacă cineva îl văzuse sau primise vreo veste de la el, dar renunţă imediat la idee. Rag ar fi făcut-o bucăţele dacă ea ar fi făcut asta şi dacă el ar fi aflat. Era prea riscant, pentru moment. Poate că era vreo femeie la mijloc, o prietenă? încercă să-şi amintească vreo menţiune despre ultima lui cucerire, dar fuseseră atât de multe pentru a le putea reduce doar la câteva nume. Oricum, rareori pomenea Rag vreun nume. Şi dacă o făcea, acel nume era de obicei „gagica”, „păpuşa”, „femeiuşcă” sau orice altă referire şovinistă cu privire la femei.

Poate că ar fi mai bine să-l roage pe Chris să investigheze dispariţia lui Rag. El era avocat. Cu siguranţă avea sau cunoştea vreun detectiv care ar fi putut verifica afacerile lui Rag fără ca nimeni să afle. Da, Chris ar şti ce să facă. Se gândi că este târziu, dar el spusese că nu intenţiona să se culce şi că va suna devreme. Se înfierbântă dintr-odată amintindu-şi conversaţia lor. Ce-ar gândi el dacă l-ar suna ea în loc să aştepte să o sune? vorbim de Chris aici, îşi spuse ea sieşi. Lui nu i-ar păsa la ce oră îl suna. Dădu fuga în bucătărie, unde-şi lăsase celularul în încărcător. Formă numărul lui în timp ce se întoarse în dormitor.

— Chris Clay.

Abby zâmbi.

— Îţi aminteşti? Ar trebui să spui alo.

Ea auzi la celălalt capăt al firului un fâşâit de cearşafuri scrobite, şi-apoi clicul de la întrerupătorul

lămpii.

— Ar fi trebuit să ştiu că eşti tu. Ce este? N-ai mai avut răbdare să te sun eu? Nimeni nu mă sună atât de târziu cu excepţia mamei tale. Întotdeauna spun asta, nu-i aşa?

Se purta iar ca un puşti de paisprezece ani. Vârsta asta trebuie să fi fost un an bun pentru el.

— Erai în pat?

Abby vizualiză umerii lui laţi întinşi pe pat, trăsăturile lui clasice atrăgătoare, degetele răsfirându-i părul negru. Şi apoi se imagină pe sine cuibărită lângă el.

— Da, dar nu dormeam. Cred că n-am să mai dorm niciodată. Aşteptam doar... ştii, să se facă devreme, ca să te sun. Abby?

Paisprezece ani şi o lună.

— O, scuză-mă. Poftim?

— Ai întrebat dacă eram în pat şi eu ţi-am răspuns că da, repetă Chris.

— Vrei să te sun din nou mâine? întrebă ea, apoi îşi aminti că era deja „mâine”.

— Nu, sunt treaz. De fapt, tocmai mă gândeam la tine. Ce se întâmplă?

— O să crezi că am înnebunit, dar sunt sigură că tu deja crezi asta. Abby inspiră şi expiră adânc. Ştiu că ne-ai auzit pe mine şi pe mama discutând despre The Informer la cină, seara trecută. Făcu o pauză, lăsându-i timp să o urmărească. Când el nu răspunse, ea continuă: Rag, şeful meu, nu a apărut azi la muncă – adică ieri. Asta nu e ceva neobişnuit în sine. Este renumit că-şi petrece sfârşiturile de săptămână pariind şi bând în Vegas. Rareori vine la muncă lunea, însă, de obicei, sună şi oferă o scuză mai mult sau mai puţin execrabilă, în general, are nevoie de aproximativ o zi pentru a se trezi din mahmureală. Şi iată-ne în mijlocul săptămânii, ziarul a fost vândut şi el nu e de găsit nicăieri. Mi-a dat prin cap să sun pe la cazinourile unde îşi face veacul de obicei, dar m-ar omorî dacă ar afla, ceea ce duce la motivul pentru care te-am sunat. M-am

gândit că tu ca avocat trebuie să ai sau să cunoşti vreun detectiv pe care l-ai putea angaja pentru a-l găsi pe Rag. Ştiu ce o să spui, dar înainte de-a o face, mai bine renunţă. Bineînţeles că sunt un reporter cu propriile contacte. Însă pur şi simplu ezit să le folosesc de această dată. Când Rag va decide să ne onoreze cu prezenţa, cum am mai spus, mă va face bucăţele pentru că m-am interesat de el. Aşa că, ce părere ai? Crezi că mă poţi ajuta? Telefonul acela de foarte devreme rămâne încă valabil. Acum e doar... o treabă. „O, Doamne, cât de aiurea sunase asta?"

Trecură câteva secunde până când Chris începu să vorbească, şi când o făcu, cuvintele lui o surprinseră de-a dreptul.

— Mă tem că nu pot face asta, Abby.

— Nu poţi sau nu vrei? replică ea, mai mult decât puţin ofensată de răspunsul lui.

— Niciuna dintre astea două. Este pur şi simplu un conflict de interese. Mama ta ma rugat să o ajut cu ceva. Îmi pare rău. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

Şi ea care crezuse că, după ce îi sărutase vârful degetelor, Chris ar fi fost ca lutul în mâinile ei. Greşit. Asta trebuia să însemne că întreaga seară petrecută împreună fusese un conflict de interese. Căuta cu înfrigurare să spună ceva.

— Înţeleg. Atunci cred că nu te voi mai deranja. Noapte bună.

Abby îşi închise telefonul şi îşi promise în gând să nu-i mai ceară niciodată lui Christopher Clay vreo favoare cât timp va trăi.

Şi asta pentru veşnicie.

Capitolul 29

Toots, Sophie, Mavis şi Ida se adunară în jurul mesei din livingul bungalow-ului lui Toots. Dintr-un motiv anume, acel bungalow devenise locul neoficial de întâlnire. Trebuia să admită că îi plăcea asta, pentru că era comodă.

Dacă dorea să fumeze putea să o facă. Bungalow-ul ei era pentru fumători. Dacă celorlalte nu le convenea, ghinion. Din moment ce ea plătea pentru această scurtă vacanţă, dorinţele ei ar fi trebuit să conteze. Ceea ce-i aduse aminte de pierderea de zece milioane de dolari pe care o suferise. Era atât de furioasă, încât îi venea să scoată fum şi foc. Dar la acel moment trebuia să se ocupe de prietenele ei. Avea tot restul vieţii să plănuiască moartea celui care-i furase banii. Acum, ea şi fetele îşi savurau shoturile de Jell-O. Mâine va avea destul timp să-şi facă griji pentru cele zece milioane de dolari ale ei.

— Mavis, tot ce trebuie să faci este să-l dai pe gât. Nu e nevoie să-l mesteci, zise Toots când o văzu pe Mavis folosind o lingură pentru a-şi consuma shotul de Jell-O de lămâie verde. Toots le comandase când observase la piscină două tinere dându-le pe gât. Încă o experienţă nouă de adăugat la lista ei în continuă extindere.

— Îl savurez.

— Las-o în pace, Toots. Dacă vrea să folosească un cuţit şi o furculiţă, este treaba ei, o admonestă Sophie.

— Bine, *bine*. Însă va fi doar unul. Nu uitaţi că Mavis este la dietă. Din câte ştiu eu, alcoolul îngraşă.

— Aveţi de gând voi două să încetaţi odată cu tam-tamul ăsta? zise Mavis.

Toots şi Sophie continuară ca de obicei:

— Dacă Sophie şi-ar ţine pentru sine opiniile nesolicitate, n-am mai face atâta tam-tam, cum îi zici tu, replică Toots.

— Fie ca tine! Eşti la fel de răutăcioasă ca şi mine, Toots, recunoaşte. Acum mai dă-mi un shot din ăla. Am de gând să mă simt bine şi să mă fac pulbere în seara asta.

Toots mai scoase o rundă de shoturi din frigider.

— Ai vreun motiv special?

— Am sunat acasă astăzi şi am vorbit cu infirmiera lui Walter. El nu se simte prea bine. Infirmiera mi-a spus că organele lui vitale încep să cedeze. Păi cu ficatul pe butuci, la ce se aştepta? A reacţionat de parcă ar fi trebuit să fiu

surprinsă sau tristă, sau altceva. A spus că este posibil să fie doar o problemă de ore ca el să-şi dea duhul. Apoi a insinuat că alte neveste ar sta la căpătâiul soţilor lor. Am vrut să o întreb la câte căpătâie a stat unde soţii pe moarte îşi snopiseră în bătaie nevestele, dar am fost cuminte. I-am spus să mă sune dacă lucrurile se agravează. Aşa că asta îţi dă răspunsul la întrebare? Sophie dădu pe gât un al shot şi se întinse după altul. Ce ziceţi de un toast? Toots? Mavis? Ida?

— Sunt gata, zise Toots.

Mavis îşi ridică paharul gol în aer.

— Eu voi folosi pur şi simplu paharul gol.

— Eu mă abţin, răspunse Ida din scaunul ei din capul mesei.

— Pentru Walter! Să dea Domnul ca moartea lui să fie chinuitoare şi încasarea asigurării lui de viaţă rapidă!

Toate se ridicară, atingând paharele de shoturi unele de altele.

— Pentru Walter!

Toots o privi pe Sophie cu colţul ochiului. Sophie era o femeie puternică şi controlată, dar ea ştia că vechea ei prietenă suferea într-adevăr. Nu neapărat din cauza morţii iminente a lui Walter, cât din tristeţea care venea din finalul oricărei etape din viaţă.

— Pot închiria un avion privat care să fie gata oricând ai nevoie, bine?

— Bine, Toots. Mulţumesc.

Grupul restrâns bombăni şi mormăi şi continuă să bea. Şi să fumeze.

Sophie îşi ridică în aer paharul gol. Toots deschise frigiderul şi scoase şi ultimele două shoturi şi i le dădu pe amândouă lui Sophie.

— Poţi să le iei tu. Eu nu cred că mai pot duce vreunul. Ai avut dreptate să te îmbeţi în seara asta, Sophie. După înmormântarea lui Leland, am băut o sticlă întreagă de vin. Cred că toate văduvele ar trebui să se cherchelească. Îţi mai ia durerea de a fi obligată să porţi

negru. Însă asta se întâmplă doar când nu-ţi pasă. Mie nu mi-a păsat, şi este destul de evident că nici ţie nu-ţi pasă, aşa că sunt ale tale!

— Ţi-am spus deja că nu am de gând să port doliu. Voi purta haine de culoare roşie. Nu vreau să respect tot ritualul acesta de doliu, Tots, Tits… ştii ce vreau să spun? Vreau doar să-l îngrop pe Walter, să-l ard şi să termin odată cu totul. Nici nu sunt sigură dacă mai vreau să trăiesc la oraş. Este atât de neplăcut, cu toate pungile alea de gunoi aruncate pe trotuar. Să ştii că mai şi miroase. Oare de ce m-aş întoarce? Poate vreuna din voi să-mi dea un motiv temeinic? Sophie se îmbătase şi cuvintele începuseră să sune distorsionat. Ida?

— Ai putea veni în Mâine să locuieşti cu mine. Am o căsuţă atât de frumoasă. Nici n-ar trebui să-mi plăteşti ceva, zise Mavis.

— O, Mavis, eşti prea ciufută. Te-ai sătura de mine în două zile. M-aş putea muta cu Ida, ei i-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Privirea temătoare ce se imprimă pe chipul Idei o făcu pe Sophie să izbucnească în râs. Când îşi recăpătă respiraţia, ea zise:

— Glumesc, să ştii. Tu ce faci cu gunoiul tău, Ida? Chiar voiam să te întreb.

— Sophie, eşti atât de sâcâitoare, zise Toots.

— Da, dar măcar sunt sinceră. Aşa că, şi Sophie se întoarse spre Ida, serios acum, tu ce faci cu gunoiul tău de vreme ce ţi-e frică să-l atingi?

Toots se pierdu cu firea atunci. Se prinse cu mâinile de stomac şi se aplecă înainte de râs.

— Sophie, replică Ida, ai fost dintotdeauna o nemernică. Eu mă întorc în bungalow-ul meu. Noapte bună, Mavis, Teresa.

— Presupun că asta înseamnă că nu are de gând să-mi răspundă la întrebare. Noapte bună, Ida. Somn uşor. Vise plăcute, puricii să te sărute.

Sophie de-abia se mai putea opri din râs, nereuşind

să se abţină să facă acele comentarii stupide la adresa Idei. Ida pleacă şi Sophie continuă de parcă nu fusese întreruptă niciodată:

— Poate voi găsi un loc aici. Vremea este perfectă, n-am mirosit încă gunoiul nimănui.

Se întinse după o ţigară, o puse în colţul gurii, apoi o aprinse. Trase adânc în piept, ţinând fumul cât mai mult posibil înainte de a-l expira cu un pufăit puternic. O aură de fum urcă în aer şi se fixă chiar deasupra capului lui Toots.

— N-ar trebui să te porţi aşa cu Ida. Ştim toate că este nebună de legat, dar este prietena noastră, îi reaminti Toots.

— O, dă-o naibii pe Ida şi gărgăunii ei, sări Sophie. M-am săturat de fobia ei, de boala ei, sau ce naiba o fi având. După părerea mea, Ida şi-ar reveni din nebunie dacă ar exista un bărbat în viaţa ei. Apropo, am decis să nu păstrez banii de asigurare ai lui Walter. Îi voi dona pe toţi pentru opere de caritate. Ce părere aveţi de asta?

— Asta *ar putea fi* soluţia la problema Idei, dar nu o va recunoaşte niciodată. Sophie, s-ar putea să ai dreptate. Ida pur şi simplu nu poate trăi fără un bărbat. Ea nu a căpătat fobia asta de microbi decât de când a murit Thomas. Mă întreb dacă nu cumva are nevoie doar de o aventură bună, ştii, una de o noapte întreagă, zise Toots gânditoare.

— O, voi două, mă înnebuniţi! Mă duc la culcare înainte de mă face de râs. Am un antrenament programat la ora şapte dimineaţa. Mavis se ridică cu toată greutatea ei de pe scaun, o apucă pe Coco, îi prinse lesa de zgarda presărată cu pietre preţioase, şi-apoi se îndreptă legănându-se spre uşă. Ne vedem mâine-dimineaţă. Şi, să nu faceţi nimic din ce eu n-aş face. Noapte bună.

— Noapte bună, Mavis. Dă-mi un telefon în cameră de îndată ce îţi termini antrenamentul, îi zise Toots, amintindu-şi cât de greu îi fusese lui Mavis să se deplaseze de la bungalow, dar acum parcă se mişca puţin mai repede

decât cu o zi înainte.

— Aşa voi face. Noapte bună, Sophie.

Sophie îi făcu semn cu mâna.

— Noapte bună, Mave.

De îndată ce rămaseră singure, Toots puse de-o cafea.

— Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Eşti prea beată să rătăceşti pe-aici în căutarea bungalow-ului tău şi eu sunt prea obosită să-ţi plimb fundul pe-afară.

— Nu sunt chiar *atât* de beată. Doar le zgâlţâi puţin pe Ida şi pe Mavis, să le scot dintr-ale lor.

— Mi-am închipuit eu. Ai fost serioasă când ai spus că-ţi donezi banii pentru acte de caritate?

— Mda, am fost serioasă, dar dacă mă gândesc mai bine, ce-ai zice să ţi-i dau mai bine ţie ca să-ţi mai acoperi pierderea? Apropo, vreo veste despre hoţul care ţi-a şutit cele zece milioane? Am vrut să te întreb mai devreme, dar n-am avut ocazia.

Toots fu uimită de oferta lui Sophie. Asigurarea de cinci milioane de dolari fusese ceea ce o menţinuse pe Sophie cu mintea întreagă în toţi aceşti ani. Ştia acum că nu fusese vorba niciodată de bani, şi de aici oferta. În timp ce aştepta să fiarbă cafeaua, Toots scoase două ceşti din dulap şi laptele Half. Half[13] din frigider. Vasul de zahăr era deja pe masă.

— Tu nu eşti beată, nu-i aşa? Eşti cea mai mare escroacă din lume. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, nu, n-am primit nicio veste. Speram să mă fi sunat Chris până acum, dar nu s-a întâmplat încă nimic. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi contactez banca din Charleston? Poate că ei ar putea să dea de urma banilor mai repede decât Chris. Însă, în secunda următoare, ştirea asta ar fi pe toate drumurile.

— Nu, nu sunt beată. Cât de perspicace eşti de-ai observat, Toots. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, nu văd ce-

13 Combinaţie, jumătate lapte şi jumătate smântână (n.tr.)

ar fi rău şi aş paria pe orice că Chris nu are relaţiile pe care le are bancherul tău. Ştiu ceva despre aceste lucruri. Nu uita că am fost măritată cu un bancher. Walter a fost un soţ îngrozitor, dar un profesionist excelent până când s-a apucat de băutură. Dacă nu îţi pasă de bârfa oraşului, eu aş da acel telefon dacă aş fi în locul tău.

— O voi face de îndată ce se deschide banca. Ştii, este ceva din ce ne-a spus Abby în această după-amiază care mă tot sâcâie. Îţi aminteşti când a spus că este îngrijorată de soarta şefului ei, cel care aruncă banii pe jocurile de noroc şi pe băutură?

Toots turnă pentru fiecare câte o ceaşcă de cafea şi le aduse pe masă.

— Da, îmi amintesc. Sophie îşi puse lapte în ceaşca ei. La ce te gândeşti?

— Ei bine, ar fi logic ca el să fie cel mai plauzibil vinovat de furtul banilor mei, iar apoi să fi spălat putina. Abby spunea că era plin de datorii până-n gât, ziarul e ipotecat masiv şi, dintrodată, cele zece milioane de dolari ale mele apar în contul de mandatar al lui Chris. Şeful ei ştia că acei bani vor sosi. Cine altcineva mai ştia? Şi-apoi, cine ştie ce hacker a pătruns în cont, şi, puf, banii au dispărut înainte ca Chris să-i transfere în contul *The Informer* ca plată a achiziţiei. În final, cireaşa de pe tort, nenorocitul dispare. Nu ştiu de ce nu m-am gândit înainte la asta.

— Şi Chris a spus că banii au fost transferaţi într-o bancă din Insulele Cayman. Cred eşti pe drumul cel bun, Toots. Poate că trebuie să dăm o scurtă raită prin *Insulele Cayman.*

— Este exact ce trebuie să fac, dar n-ai auzit? Tocmai au fost lovite de un uragan. Am văzut asta pe internet azi-dimineaţă când îmi verificam e-mailul. Aeroportul este închis şi mare parte din Grand Cayman a rămas fără electricitate, din câte am citit. Ar putea trece zile întregi până când insula va redeveni accesibilă şi vom putea merge acolo.

— Atunci ce zici să facem?

— Tocmai asta e. Nu pot face nimic, cel puţin până când Grand Cayman nu este redeschis. Voi continua să verific ştirile şi internetul. Serios, acum că ţi-am spus ţie toate astea, nu-mi vine să cred cât de evident era totul! Eu pierd zece milioane de dolari, furaţi din contul de mandatar al lui Chris înainte ca el să-i pună în contul *The Informer*, şi proprietarul *The Informer* dispare. Continuă după o scurtă pauză: Eu mai sunt şi o adeptă convinsă a bunului-simţ. Singura problemă este că nu-l pot acuza făţiş pentru că, dacă o fac, Abby va şti că eu sunt cea care a cumpărat ziarul, idioata care a fost fraierită cu zece milioane de dolari. Abby se va simţi umilită dacă s-ar auzi că mama ei a cumpărat ziarul, un ziar pe butuci, nu mai spun, unde se întâmplă ca ea să lucreze, şi-apoi, bum, tocmai această fraieră este şi jefuită înainte de a avea o şansă de a face achiziţia. Asta cred că ar reprezenta nişte titluri grozave pentru celelalte tabloide. Cel mai tare pont, şi nici măcar nu îi va aparţine lui Abby.

— Parcă şi văd titlurile – „Rag îi curăţă de bani pe bogaţi!” Nu aşa l-a numit Abby?

— Da, de fapt mi-a spus o dată că acestea erau iniţialele lui. Îi spuneau Rag când el nu era prin preajmă. Ai dreptate, nu ar arăta bine. Când îl vom găsi, o să-mi pun mâinile în jurul gâtului lui şi-l voi sufoca până îşi dă duhul.

— Şi-apoi vei merge la închisoare pentru tot restul vieţii, o informă Sophie.

— N-am vorbit atât de serios. A fost doar o figură de stil. Presupun că îl vor aresta federalii de vreme ce asta implică o fraudă bancară. Îl vor trimite la zdup pentru atât de mult timp încât va uita de ce a ajuns acolo de la bun început.

— Cred că asta e o pedeapsă prea blândă, dacă mă întrebi pe mine.

— Adevărat. Toots merse după bolul de cafea şi îl aduse la masă, unde reumplu ceştile.

— Atunci, când uraganul se va potoli, vom merge

acolo?

— Poate. Să vedem ce spune şi Henry. Sunt sigură că mai are ceva contacte pe acolo. Aşa cum ai spus, bancherii se cunosc între ei, sau ceva de genul ăsta. Dacă el crede că trebuie să mergem, o vom face. Va trebui bineînţeles să îl informez şi pe Chris în legătură cu asta. Am încredere în el, este isteţ, dar nu cred că a vrut să fie implicat în tranzacţia asta; a făcut-o doar ca o favoare pentru mine. A încercat să mă determine să renunţ la cumpărarea ziarului ăstuia nenorocit, dar eu nu l-am ascultat.

— Doar ca să ştii, şi eu aş face acelaşi lucru dacă aş fi în locul tău. La naiba, aş face-o şi-n locul meu. Tu ai făcut-o pentru Abby, nu pentru tine însăţi. Vrem ceea ce vrei tu pentru ea pentru că toate o iubim.

— Ştiu asta, şi o ştie şi Abby. Ştiu cu siguranţă că nu i-ar plăcea ca eu să-mi bag nasul în treburile ei. De multă vreme a stabilit nişte reguli de bază şi în mare parte, mamă sau nu, am încercat să le respect. Chiar dacă nu-mi plac, încerc să o fac.

— Când plecam azi de la birou, am auzit-o întrebându-te dacă ai fi proprietara ziarului. Ce-a fost aia?

— Întrebarea aceea mi-a îngheţat sângele în vine. Cred că bănuieşte ceva. La început am crezut că vrea să mă roage să cumpăr ziarul ca pe o investiţie, dar asta nu s-a întâmplat. Instinctul îmi spune că bănuieşte ceva. Este o chestie de mamă-fiică.

— Tu eşti mama ei, aşa că înseamnă că ai probabil dreptate. Eu n-aş mai aduce vorba despre asta. Las-o pe ea să vină la tine. Asta e sfatul meu, indiferent cât ar conta pentru tine.

— Nu voi mai sufla niciun cuvinţel. În ceea ce o priveşte pe Abby, noi am venit aici pentru o vacanţă şi pentru a petrece ceva timp cu ea şi nimic mai mult. Acum, nu ştiu ce planuri ai tu, dar pe mine m-a cam ajuns oboseala. Propun să aruncăm cafeaua asta şi să ne culcăm.

— Toots, ai întotdeauna cele mai bune idei. Mă voi cuibări pe sofa şi voi încheia ziua. Atâta timp cât pe tine nu

te deranjează.

Toots încuviinţă din cap. Din obişnuinţă, dăţi ceştile şi opri cafetiera înainte de a se îndrepta spre camera ei.

— Noapte bună, Sophie.

— Noapte bună, Tits.

Toots o auzi pe Sophie chicotind când închise uşa dormitorului ei.

Capitolul 30

Chris se dădu cu greutate jos din pat şi se îndreptă spre bucătărie. După conversaţia cu Abby nu mai putuse închide un ochi. Îşi pregăti o cană de cafea înainte de a ieşi pe terasă.

Un val imens se lovi de nisipul ţărmului aruncând spre terasă o briză răcoroasă. Se aşeză într-unul din scaunele metalice, fără pernă.

Începu să reflecteze la ultima lui discuţie cu Abby. În niciun caz nu se putea gândi la seara de dinainte, cel puţin nu imediat. În ceea ce priveşte dispariţia şefului ei nu găsi niciun mod etic prin care ar fi putut să o investigheze fără a compromite încrederea pe care Toots o avea în el. Era prins la mijloc între două femei la care ţinea foarte mult. Drace, era îndrăgostit până peste cap de Abby, dacă voia să fie complet sincer cu sine însuşi.

Auzi ultimul gâlgâit al cafetierei. Merse înăuntru, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi o aduse pe terasă.

Fusese oare prea nerăbdător aseară când îi spusese lui Abby că era interesat de ea, şi nu ca un frate? Fusese oare prea devreme? Nu, nu fusese, pentru că simţea asta de ani de zile. Aseară, când se ivise ocazia, el doar o prinsese din zbor. Abby îi spusese că îl plăcea cu adevărat şi el continuase de acolo. Oare o înţelesese greşit? Nu, pentru că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, când el îi sărutase degetele fine, ea l-ar fi plesnit de nu s-ar fi văzut. Se gândi că mai degrabă îi plăcuse. Lui îi plăcuse cu siguranţă.

Chris îşi puse în gând să o sune pe Toots dis-de-

dimineaţă. În niciun caz nu i-ar fi dezvăluit ce se întâmplase între el şi Abby, dar, din corectitudine faţă de Toots, se simţi dator moral să-i spună ce îl rugase aceasta să facă.

Se uită la ceas, văzu că era aproape două noaptea. Prea târziu pentru a mai merge la culcare, dar nu prea târziu pentru a visa la Abby.

Chris se întoarse în dormitor, unde se strecură în aşternuturi, mai neliniştit ca niciodată. Deschise televizorul, trecu repede de la un canal la altul, pe ESPN, CNN şi FOX News. Nimic interesant de vizionat. Dădu pe The Weather Channel doar pentru zgomotul de fundal. Când îl auzi pe meteorolog menţionând Insulele Cayman, mări volumul.

„Toate zborurile programate au fost anulate. Energia electrică este oprită în mare parte a insulei…"

Ce naiba? Ciudat, având în vedere că banii lui Toots fuseseră viraţi către o bancă din Insulele Cayman. Oare cineva ştiuse dinainte de furtună şi decisese să transfere banii chiar când uraganul urma să lovească insulele?

Nu, gândul era prea stupid pentru a-l lua în considerare, dar oricine ar fi fost vinovat, Mama Natură îi dădea o mână de ajutor.

Insula rămăsese fără curent electric, ceea ce însemna că băncile, împreună cu aproape orice altă instituţie, erau închise. Ceea ce mai însemna de altfel şi că, în cazul în care hoţul se afla şi el pe Insulele Cayman, nici acesta nu ar fi putut să acceseze banii pe care îi furase cu neruşinare de la Toots. Poate Chris găsea o cale să contacteze Bank of Bermuda. Şi dacă reuşea, avea o şansă bună să-l prindă pe nenorocitul care atentase la banii lui Toots.

Micky bău cu sete şi ultima bere din baxul de douăsprezece doze pe care-l adusese acasă după ce-şi pierduse seara urmărind-o pe femeiuşcă aceea sexy de la ziar. Ea ştia unde era şeful ăla al ei bun de nimic – ar fi fost în stare să-şi parieze toţi banii pe asta.

Se întorsese la ziar, cu gândul să se strecoare iar

înăuntru, de data asta cu intenţia de a lua cu el unul dintre laptopurile pe care le văzuse pe biroul lui Rag. Nu se mai obosise să parcheze pe alee, ci îşi trăsese Corvette-ul în parcarea din spate a ziarului. Tocmai când dădea să iasă din maşină o văzuse pe tânăra blondă plecând împreună cu Rin Tin Tin. Dintr-un capriciu se gândi să o urmărească, crezând că aceasta îl va duce direct la şeful ei. O urmă într-un cartier elegant din Brentwood, parcă de partea cealaltă a străzii şi aşteptă. Când o văzu ieşind pe uşă în bluza aceea strălucitoare şi sandalele foarte înalte, ştiu că luase decizia corectă.

Clubul Buzz, ce glumă bună! Merse înăuntru după fată. Locul era burduşit cu indivizi de la Hollywood. Pierdu zece minute încercând să-şi facă drum prin mulţime. N-o găsi, dar ştiu că mai devreme sau mai târziu ea va ieşi, aşa că îşi parcă maşina de partea cealaltă a străzii şi aşteptă. De unde naiba ar fi trebuit să ştie că nu avea voie să parcheze acolo după o anumită oră? Un idiot de la primărie îi spuse să-şi mute maşina ca să facă loc utilajelor de curăţare a străzilor. Ar fi vrut să-i spună vreo obscenitate, dar se răzgândi. Încerca doar să recupereze cincizeci de mii de dolari. Nu-şi putea permite şi alte necazuri.

Cercetă parcarea şi văzu că maşina parcată lângă vechitura aia galbenă a ei dădea să plece. Porni repede motorul şi se grăbi să ocupe locul liber şi aproape că lovi maşina femeiuştii. Ea părăsise clubul Buzz cu un tip oarecare şi el nici nu observase.

Şi-atunci îi veni o idee, un plan. Nu mai avea de gând să o aştepte pe blondă să-l conducă la şeful ei.

Era un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a pune în aplicare planul său. Găsi tricoul pe care-l aruncase mai devreme pe spătarul unui scaun şi se îmbrăcă cu el. Şosete, pantofi, portofel.

Înăuntrul garajului îşi găsi bidonul de benzină şi îl puse în portbagajul maşinii. Oare ce modalitate mai bună exista pentru a atrage atenţia decât de a provoca un

incendiu? râse Micky.

The Informer avea să dispară în flăcări. Se gândi că nu-i va lua mult, ţinând cont de toată hârtia aia depozitată acolo.

„Drace”, gândi el pornind Corvette-ul, „când eşti bun, eşti bun”.

Capitolul 31

Toots îl sună pe Henry Whitmore de îndată ce se trezi. Pe Coasta de Est era ora şase, pe cea de Vest, doar ora trei.

— Roagă-te la Dumnezeu ca asta să fie o urgenţă de viaţă şi de moarte, Teresa. Este şase dimineaţa!

— Drace, am uitat. Ascultă, Henry, trebuie să te trezeşti de-a binelea şi să fii foarte atent la ceea ce îţi voi spune. Eşti treaz?

— Da, da, continuă.

Toots îi explică tot ce se întâmplase şi îi dezvălui bancherului ei suspiciunile pe care le avea.

— Sunt convinsă că am dreptate aici. Şi, înainte de a-mi spune că m-ai avertizat înainte, voi recunoaşte că trebuia să te ascult, dar este vorba de Abby. Ştii că o mamă devine iraţională atunci când este în joc fericirea copilului ei.

Da, bine, era o scuză lamentabilă, dar măcar era adevărul.

— Mă voi apuca chiar acum de treabă. Să nu mai îndrăzneşti să iei nicio decizie financiară fără a o discuta mai întâi cu mine. Ai înţeles, Teresa?

— Da, am înţeles. Sună-mă de îndată ce ai ceva veşti.

Toots închise telefonul, apoi îl sună pe Chris pe numărul de celular. Acesta răspunse de la primul apel.

— Te-am trezit?

— E doar trei dimineaţa, Toots. Oare de ce-ai crede că dorm? zise el, cu vocea plină de sarcasm. Tu şi Abby

sunteţi bine? întrebă el.

— Da, suntem bine. Sau, cel puţin, eu sunt. Sunt sigură că Abby este acasă. Când am plecat de la biroul ei ieri după-amiază se pregătea să mai caute câte ceva pe internet. Uite, cred că s-ar putea să ştiu cine mi-a luat cele *zece* milioane.

Pentru a doua oară, Toots explică teoria sa.

— Are logică, însă să ştii că Abby tot va afla mai devreme sau mai târziu. În special dacă se implică şi FBI-ul. Eu nu-i voi spune, dar ar fi bine să te păzeşti pentru că ştie foarte bine să facă socoteala. Este isteaţă, zise Chris. Se întrebă dacă Toots ştia cu adevărat cât de deşteaptă era fiica ei.

— Ştiu că este, şi de aceea sunt nevoită să apelez la orice mijloace, oricât de necinstite şi de tainice, pentru a mă asigura că nu o va face niciodată.

— O să fac tot ce pot, Toots, dar nu uita, dacă ea află, tu eşti de vină, nu eu.

— Eşti un om bun, Chris. Sună-mă dacă afli ceva.

Toots termină convorbirea şi formă numărul de celular al lui Abby, în speranţa că aceasta era trează.

— Neaţa, mamă. Nu te mai întreb de ce mă suni atât de devreme, şi da, sunt trează. Pentru vezica lui Chester nu contează cât e ceasul.

— Voiam să te invit la prânz. Crezi că poţi strecura asta în programul tău de azi? Toots îşi ţinu degetele încrucişate.

— Ei bine, trebuie să mai mănânc şi eu din când în când. Unde vrei să mergem?

— Hai să ne vedem la amiază la Polo Lounge. Este în regulă pentru tine?

— Desigur, e perfect. Le aduci şi pe cele trei naşe ale mele? încă nu am văzut-o pe Ida. Spune-i că mi-e dor de ea şi vreau să o văd. Şi că nu am niciun microb sau cine ştie ce crede ea că mai au oamenii. Apropo, cum îşi explică faptul că noi toţi ceilalţi ne vedem de viaţa noastră normal şi nu picăm pradă pericolelor de care se teme ea? Ştii

cumva?

— Sunt sigură că Sophie şi Mavis vor dori să te vadă; în ceea ce o priveşte pe Ida, nu-ţi promit nimic. Este complet dată peste cap. Doctorul Sameer pare să creadă că o poate ajuta. I-a dat nişte medicamente, dar nu sunt sigură că le ia. Dacă mă întrebi pe mine, cred că un şut puternic în fund i-ar face mai mult decât bine, dar eu nu sunt doctor.

— Sincer, mamă, mă surprinde faptul că Sophie nu şi-a asumat deja această sarcină.

— Ei bine, i-a spus Idei ce crede despre situaţia ei, în nişte termeni mai mult decât clari. Cred că e cam pe final cu pledoariile, şi e posibil să treacă la ofensiva fizică în orice moment.

— Te cred. Încă un motiv pentru care o iubesc atât de mult. Ascultă, mamă, trebuie să-l aduc pe Chester în casă. Mai vorbim la prânz.

— Ne vedem atunci, Abby.

Toots închise telefonul, îşi făcu o a doua cană de cafea din acea dimineaţă, complotând şi plănuind ce i-ar plăcea să-i facă nenorocitului care o jefuise. Zece milioane de dolari nu erau o sumă atât de mare. Da, avea mai mulţi bani decât ar fi avut vreodată ocazia să cheltuie, dar erau ai ei şi nu ai unui ratat, proprietar de tabloid de mâna a treia. Şi, cu cât se perpelea mai mult, cu atât devenea şi mai furioasă. Îşi turnă o ceaşcă de cafea, apoi găsi telecomanda televizorului. Dădu pe The Weather Channel şi aşteptă nerăbdătoare o actualizare a situaţiei uraganului Deborah.

„Mii de persoane sunt încă lipsite de curent electric. Din nou, toate zborurile rămân anulate, cu excepţia celor de urgenţă medicală şi aparţinând organizaţiilor umanitare. Rămâneţi pe recepţie…”

Un chenar în partea de jos a ecranului afişă numele organizaţiilor ce aveau nevoie de donaţii şi voluntari. Toots mâzgăli adresele pe un carneţel roz. Va trimite uneia dintre ele un cec, sperând că acest lucru va grăbi procesul

de recuperare a banilor. De parcă cecul ei ar fi putut face asta, dar ea dona mereu cauzelor meritorii.

Aruncă o privire către ceasul afişat la televizor. Aproape cinci dimineaţa. Drace, începuse târziu de data asta. Acasă, la ora aceasta, deja ar fi bombănit-o pe Bernice cel puţin o dată şi ar fi fumat minimum trei ţigări. Luă pachetul de Marlboro de pe masă, îşi aprinse o ţigară şi trase puternic nicotină în piept, de parcă ar fi fost oxigen pur. Îi plăcea la nebunie să fumeze. Se întrebă ce părere avea oare Departamentul Sănătăţii despre asta? Nu conta. Ştia că nu îi făcea bine şi acesta era chiar unul dintre motivele pentru care nu dorise niciodată să se lase.

Aproape că făcu un atac de cord când auzi o bătaie uşoară în uşile glisante. Ridică privirea şi o văzu pe Sophie. Îi făcu semn să între.

— M-ai speriat de moarte. Când ai plecat? Ultima oară când m-am uitat, erai pe canapea. Mi-am imaginat că vei dormi mai mult având în vedere că ai stat până atât de târziu azi-noapte. Ai vreo veste despre Walter?

— Simţeam nevoia să fac un duş, aşa că am plecat cam la o oră după ce te-ai culcat. Ceea ce vreau chiar acum este puţină cafea, răspunse Sophie.

Toots îi umplu ceaşca pe care o clătise mai devreme.

— Poftim!

Sophie o luă din mâna ei şi bău jumătate înainte de a mai scoate un alt sunet. Toots se gândi că prietena ei trebuie să fie obosită, pentru că momentele în care gura nu-i turuia într-una erau foarte rare.

— Mi-am oprit telefonul după ce am vorbit cu idioata aia de infirmieră azi-noapte. Încă nu l-am pornit. Este prea devreme ca să fac faţă unor veşti proaste. Mă gândesc că, dacă el a dat colţul în ultimele ore, nu mai contează dacă am ştiut-o sau nu chiar în momentul în care a avut loc. Aşa că – mai luă o gură de cafea şi îşi aprinse ţigara – i-ai sunat pe bancher şi pe Chris?

— Da. Chris pare să fie de acord cu mine că s-ar putea să am dreptate. Vestea proastă e că mi-a spus că

Abby l-a rugat să se intereseze în legătură cu dispariţia şefului ei. Chris a refuzat-o, spunându-i că era vorba de un conflict de interese.

— O, drace, şi ea ce a răspuns?

— Chris nu mi-a spus şi nici eu n-am întrebat. Am invitat-o pe Abby la prânz. Sunt sigură că vom vorbi şi despre asta. Nu ştiu ce-i voi spune. Ai vreo sugestie?

Sophie se întinse, îşi răsuci capul de mai multe ori când la stânga când la dreapta, înainte de a răspunde.

— Hmmm, lasă-mă să mă gândesc puţin. Conflictul ar putea avea vreo legătură cu, să zicem, faptul că tu l-ai angajat pe Chris pentru nişte servicii juridice cum ar fi elaborarea unui testament sau ceva de genul ăsta? Sau poate l-ai angajat ca să-ţi găsească o nouă proprietate pe care să o achiziţionezi? Asta ar putea să te scape de bănuieli.

— Presupun că i-aş putea spune ei asta, dar nu sună chiar atât de plauzibil. Dar dacă stăm să ne gândim bine, eu sunt o doamnă bătrână cu toane. Am să-i spun lui Abby pur şi simplu că l-am rugat pe Chris să-mi elaboreze nişte documente pentru o problemă legală pe care nu o pot discuta cu ea. De fapt, ăsta este şi adevărul. Şi voi continua de la această idee dacă este nevoie. Biata Abby, ce a făcut fata asta ca să merite o mamă atât de înşelătoare?

— Toots, tu încerci să o ajuţi. Noi toate vrem tot ce este mai bun pentru ea. Aşa cum am mai spus-o, şi eu aş face acelaşi lucru dacă aş fi în locul tău. Sophie îşi termină cafeaua, se ridică şi îşi turnă încă o ceaşcă. Mai vrei şi tu? o întrebă pe Toots înainte de a pune cana la loc în cafetieră.

— Nu, ăsta este al doilea bol de cafea pe ziua de azi. Mai am puţin şi inima mea o să-şi ia zborul de câtă cofeină am putut să consum.

— Eu am nevoie de cofeină azi. L-am spus lui Mavis că voi avea grijă de Coco atâta timp cât ea îşi face antrenamentul în această dimineaţă. Încă nu mi-a dat

niciun semn.

— Trebuie să fi întârziat. Parcă aseară a spus că se întâlnea cu antrenoarea la şapte, replică Toots.

— Mai bine mă duc să văd ce face. De obicei este foarte punctuală. Mă întorc de îndată ce o găsesc.

— Dacă nu răspund, voi fi la duş.

Sophie încuviinţă din cap, cu o a doua ţigară lăsată să atârne în colţul gurii. Plecă tot pe unde venise.

Toots se folosi de timpul liber pentru a-şi verifica e-mailul, sperând să fi primit vreun mesaj de la Henry sau de la Chris. Nimic deocamdată. Înainte ca gaşca să se adune, făcu rapid un duş şi se îmbrăcă cu o fustă de culoarea apei şi o bluză cu motive florale. La fel de iute, îşi prinse părul într-un coc în creştetul capului, îşi rimelă ochii şi se dădu cu puţin ruj pe buze. Se verifică în oglindă. Sub ochi, îi apăruseră două semiluni vineţii, îşi dădu cu puţin fard corector, conştientă că o noapte liniştită de odihnă era tot ceea ce-i trebuia ca să le facă să dispară.

„Uneori e îngrozitor să fii femeie”, gândi ea întorcându-se în salon. Dăduse televizorul mai încet când Sophie trecuse pe la ea. Acum, mări volumul, schimbând canalul pe un post local de ştiri. Dacă avea de gând să locuiască acolo o parte din timp, ar fi fost bine să înceapă să se pună la curent cu mersul treburilor. Poate afla vreo ştire interesantă de menţionat pe care să o împărtăşească cu Abby în timpul prânzului.

Incendiile provocate de vânturile Santa Ana dominau ştirile; sute de oameni erau evacuaţi. Mai mult de şaptezeci şi cinci de case fuseseră distruse în incendiu. Îşi propuse să nu cumpere o casă în acea zonă. În plus, nu voia să locuiască într-o zonă cu alunecări de teren. California era renumită pentru vremea ei splendidă, dar mai existau şi dezavantaje.

Sophie bătu din nou în geam, de această dată însoţită de Coco.

— Mavis mă aştepta. Este atât de entuziasmată în privinţa slăbitului. Aproape că îmi face greaţă, ştii?

comentă Sophie înainte de a o aşeza pe Coco pe perna special pregătită pentru ea.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine. Mavis este cea mai bună dintre noi toate. Dacă nu era ea, probabil că noi nici n-am fi supravieţuit liceului, ca să nu mai spun de facultate. Este o prietenă adevărată şi nu vreau să te mai aud vorbind-o de rău. Ai înţeles, Sophie? zise Toots cu un ton pe care Sophie nu-l mai auzise până atunci.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine în ultimele cincisprezece minute? Menţionam pur şi simplu un fapt. Este entuziasmată de pierderea greutăţii. Nu mai cunosc pe nimeni la fel de gras ca Mavis care să se bucure atât la gândul că-şi va petrece timpul mergând pe o bandă rulantă. Nu mai sări aşa de fund în sus, că o să ajungi ca Ida. O ţicnită în grupul ăsta e de ajuns, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu mi s-a întâmplat nimic. Te plângi prea mult, asta este. Dacă vrei să ştii, sunt mândră de Mavis. Şi de Ida. Da, Ida e puţin dusă cu pluta acum, dar ştim amândouă că nu a fost aşa dintotdeauna. Acordă-i puţin timp şi va redeveni scorpia înfumurată pe care o cunoaştem toate.

— Sunt convinsă că ai dreptate. Doar că nu pot înţelege pe cineva căruia îi este frică de microbi. Mi-am petrecut ani din viaţă în cabinetul plin de viruşi al unui doctor şi n-am murit. N-am lipsit nicio zi de la muncă, ţi-am spus asta vreodată? Chiar şi când Walter mă burduşea bine, tot mergeam la muncă. Era singurul loc unde mă puteam relaxa.

— Ei bine, ar fi trebuit să-l părăseşti când te-a lovit prima oară, dar nu ne face bine să ne uităm în urmă la vremurile mai puţin bune. Eu, personal, aş fi angajat un bătăuş să, ştii tu… aibă grijă de el.

— Crede-mă, m-am gândit şi la asta. Repercusiunile ar fi fost prea periculoase. Dacă ar fi aflat vreodată că doar m-am gândit la aşa ceva, probabil că n-aş mai fi fost aici discutând cu tine. Walter era foarte periculos pe vremea

aceea.

— Bine, acum ești aici, şi asta contează. Ce zici să pregătesc pentru amândouă câte un castron mare de Froot Loops? Am nevoie de o cantitate masivă de zahăr.

— Pentru mine sună perfect. De Coco ce zici? Să-i dăm şi ei un castron? Este îngrozitor de mică.

Toots râse.

— Aşa trebuie să fie. Nu e sănătos să le dai câinilor zahăr.

— Ştiam asta. Doar că m-am gândit că poate vrea şi ea să se răsfeţe puţin.

— Mavis a răsfăţat-o destul. E un miracol că nu este şi ea obeză.

Celularul lui Toots sună şi aceasta răspunse imediat.

— Abby. Da, am văzut incendiile acum câteva minute. Cum? Da, bineînţeles că nu este important. Sună-mă de îndată ce ai mai multe noutăţi. N-o să-ţi vină să crezi asta, Sophie. Nu numai că nenorocitul ăla mi-a furat zece milioane de dolari. Mai mult, Abby tocmai mi-a spus că cineva a încercat să dea foc ziarului *The Informer!*

Ia gândeşte-te la asigurare!

— Şi uite cum investiţia ta dispare în flăcări, comentă Sophie. Abby este bine? Sper că nimeni nu a fost rănit.

— Este bine. Nu era la birou, slavă Domnului. Din câte a aflat, clădirea era goală când a început incendiul.

— Parcă îmi amintesc un e-mail de la tine în care îmi spuneai că ai nevoie de mai multe emoţii şi aventuri în viaţă. Se pare că ai parte de mult mai mult decât ţi-ai fi dorit, zise Sophie rânjind.

— Da, cred că ar trebui să fiu mai atentă la ce-mi doresc, nu?

Capitolul 32

După ce stropi din abundenţă toate birourile cu benzină, Micky Constantine aruncă un chibrit în biroul lui

Rag, şi-apoi o luă la fugă spre ieşire ca un nebun. Parcase de partea cealaltă a străzii de această dată, deoarece ştia că, dacă acel loc exploda, ar fi avut la dispoziţie doar un minut, cel mult, pentru a-şi lua tălpăşiţa.

Demarând, văzu trei autospeciale de pompieri intrând în parcarea din spate. Ce naiba? Nu puteau să fi ajuns atât de repede deja! Apăsând cu putere pe acceleraţie pentru a pleca cât mai repede de acolo, se întrebă dacă nu cumva îl văzuse cineva intrând în clădire. Apoi îşi aminti că uitase canistra de benzină în biroul jegos al lui Rag. Nenorocitul naibii! Cât de prost putea fi! Nu îndrăzni să se întoarcă după ea; l-ar fi arestat imediat. Poate că va arde şi nu va mai rămâne nimic din ea. Da, aşa va fi. Văzuse ceva de genul acesta într-un episod din CSI. Da, dar idiotul ăla de la televizor fusese prins. Eh, la televizor erau întotdeauna proşti. El era prea deştept ca să se întâmple una ca asta.

Lăsând în urmă sunetul asurzitor al sirenelor, Micky dădu cu pumnul în volan. Asta era numai vina lui Rag. Dacă i-ar fi plătit cei cincizeci de mii de dolari promişi, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă era prins – ceea ce ştia că nu era posibil – avea să-l tragă la fund şi pe Rag odată cu el. Tot ce trebuia să facă era să-l găsească.

Cu acceleraţia apăsată la maximum, Micky ajunse acasă în timp record. Îşi parcă Corvette-ul în garaj, încuie uşa principală, apoi merse înăuntru în camera de zi. Deschise televizorul, trecând de la un canal la altul până găsi ceea ce căuta.

O reporteră îmbrăcată într-o rochie albastru-închis, care arăta ca o fată bătrână, stătea pe aleea din spatele clădirii ziarului cu un microfon în mână şi un carneţel în cealaltă. Când dădu volumul mai tare, vocea ei spartă răsună în toată camera.

— Pompierii au reuşit să stingă incendiul izbucnit în această dimineaţă la birourile ziarului The Informer, un cunoscut tabloid. Când am vorbit cu unul dintre pompieri,

acesta mi-a spus că se suspectează o incendiere premeditată. A mai adăugat că a fost găsită o canistră de benzină în birourile proprietarului ziarului, Rodwell Godfrey. Când am încercat să-l contactăm pe proprietar, am fost informaţi de autorităţi că a fost declarat dispărut de Abby Simpson, unul dintre reporterii lui, îngrijorată de soarta lui…

Abby Simpson. Asta era fătuca aia sexy care conducea maşina galbenă. Deci l-a declarat pe şeful ei persoană dispărută. „Nu cred asta”. Micky era convins că era doar o minciună pe care i-o spusese reporterei pentru a-şi salva fundul. Ea ştia unde se ascundea Rodwell Godfrey şi el intenţiona să facă orice pentru a scoate această informaţie de la ea. „Persoană dispărută, s-o creadă mutu’.”

Cu o zi în urmă, Richard Allen Goodwin gândise că uraganul Deborah fusese o binecuvântare de la Mama Natură. Douăzeci de ore mai târziu, era convins că era un adevărat blestem.

Încercase să dea o scurtă raită în afara hotelului, sperând să vadă ce stricăciuni avuseseră loc, poate să găsească o femeie dornică să câştige ceva bani. Ceea ce găsise nu fusese nici pe departe ceea ce căuta.

Trupele Gărzii Naţionale din Florida, chemate de autorităţile britanice, erau prezente peste tot: la recepţia hotelului, pe străzi. Ocupaseră poziţii în afara cazinoului, care fusese închis deoarece hotelul era alimentat de generatoare. Managerul hotelului explicase că vor alimenta cu energie electrică doar locaţiile necesare, ceea ce însemna că, pentru proprietari, cazinoul nu era necesar, dar mai mult ca sigur era necesar pentru el. Altfel de ce s-ar mai fi aflat acolo? Oare idioţii aceştia chiar credeau că vizitatorii Insulelor Cayman veneau acolo pentru privelişte sau plajă? Se părea că dobitocii aşa credeau, pentru că închiseseră cazinoul.

Şi pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, nu putea nici să-şi acceseze noul cont bancar.

Capitolul 33

Când Abby află că *The Informer* mai avea puţin şi dispărea în flăcări, sună la poliţie pentru a-l declara pe Rag persoană dispărută. Da, lipsea de mai mult de douăzeci şi patru de ore, şi nu, nu îl suspecta ca fiind vinovat de incendiu.

Odată ce se calmă când află că pagubele se concentraseră mai mult în zona de birouri a clădirii, Abby începu să aibă îndoieli. Începea să găsească şi o logică în asta. Fără îndoială, Rag avea nevoie de bani pentru a-i plăti celui de care se ascundea. Un incendiu la ziar ar fi fost modalitatea perfectă de a încasa poliţa de asigurare făcută pentru vechea clădire. Dar oare mai era el proprietarul? Dacă nu, ce rost avea să-i dea foc dacă nu avea nicio intenţie să păcălească firma de asigurări?

Bineînţeles, tocmai îşi auzise numele menţionat pe toate canalele de ştiri pentru că îl declarase pe şeful ei ca fiind persoană dispărută. Asta însemna că nu va mai dura mult şi Rag sau unul dintre acoliţii lui vor veni să o caute. Vru să-l sune pe Chris să-l întrebe ce să facă, dar îşi aminti promisiunea de azi-noapte că nu-i va mai cere nicio favoare. Oare ce spusese Chris? Ceva despre un conflict de interese în ceea ce-l privea pe Rag. Din câte ştia Abby, Chris şi Rag nici măcar nu se cunoşteau. Cum de mama ei era băgată în toată treaba asta?

Singurul mod prin care Abby putea să primească un răspuns era să-l ceară direct de la sursă. Aşa că o sună pe mama ei pe celular.

— Abby! Am crezut că erai la ziar. Ai aflat ceva despre cine a pornit incendiul?

— Nimic deocamdată. Am vrut să sun şi să reconfirm invitaţia ta la prânz. Tu şi cele trei naşe sunteţi încă disponibile? Vreau să discut ceva cu tine în particular.

— Absolut. Nu am anulat rezervarea.

— Atunci ne vedem acolo.

Abby închise telefonul. Chester începuse să alerge roată în jurul ei, semn că era timpul să meargă afară.

— Va trebui să mai stai încă puţin pe-aici, Chester, îi zise Abby şi deschise uşile franceze. Câinele o luă la fugă în grădina interioară.

Douăzeci de minute mai târziu, Abby conducea pe autostradă. Dădu mai tare volumul radioului când auzi menţionându-se numele *The Informer*. Crainicul spuse că nimeni nu fusese rănit în incendiu, dar că autorităţile sigilaseră clădirea pentru a investiga împrejurările.

La naiba! La naiba! La naiba!

Acum mai rămăsese şi fără slujbă! Se aştepta să se întâmple ceva de genul acesta. Nenorocitul, dobitocul, jegosul, mincinosul de Rodwell Godfrey ar face bine să spere să fie găsit mai întâi de huliganii care doriseră să-l scoată la lumină decât de ea. Şi acum ce putea să facă? Avea de plătit o ipotecă, trebuia să aibă grijă de un animal. Facturile pentru îngrijirea medicală a lui Chester nu erau mici. Oare era vreo justiţie poetică în faptul că mama ei foarte bogată se întâmpla să se găsească tocmai atunci în Los Angeles? Probabil, gândi ea, dând mai încet radioul. Nu conta, pentru că ea oricum nu-i va cere vreun ban. Mai avea încă o sumă mică pusă bine deoparte pentru situaţii speciale. O va folosi pe aceea dacă era nevoită. De îndată ce birourile ziarului aveau să fie deschise, se va întoarce la muncă pentru a-şi câştiga traiul.

Însă apoi vocea raţiunii îşi făcu loc în mintea ei. Dacă Rag nu era de găsit niciunde şi clădirea era închisă pentru investigaţia aia nenorocită de incendiere premeditată, ar face mai bine să-şi reducă pierderile şi să-şi caute o altă slujbă. Mai mult decât probabil, noii proprietari îşi vor aduce propriul personal, aşa cum spusese Rag. Poate că *The Enquirer* sau *The Globe* ar angaja-o. Însă ceva îi spuse că orice legătură cu Rodwell Godfrey nu-i va aduce niciun avantaj pe piaţa locurilor de muncă. Ar fi trebuit să fi rămas la Los Angeles Times, unde ar fi scris articole plictisitoare despre politicieni şi aventurile lor. Şi ar mai fi

fost pe deasupra şi o slujbă cu program fix, de la nouă la cinci după-amiaza.

O, la naiba cu ea! Tot ce voia să ştie la acel moment era ce aveau Chris şi mama ei în comun cu omul care îi distrugea viaţa.

Abby ieşi de pe autostradă şi, câteva minute mai târziu, dădea cheile Mini Cooperului valetului din parcarea hotelului Beverly Hills.

Ştiind că mama şi naşele sale o aşteptau la Polo Lounge, Abby se îndreptă direct spre restaurant, fără să se mai obosească să-i dea mamei ei un apel pe celular. Se uită după Mavis, Sophie şi mama ei pe terasă. Acestea îi făcură cu mâna când o văzură apropiindu-se de masă.

— O, Abby, arăţi atât de bine astăzi! Mavis se apropie cu greutate de fina ei, de partea cealaltă a mesei, pentru a-i da o îmbrăţişare.

— Şi tu la fel. Îmi place noua culoare a părului. Este perfectă.

— Mulţumesc. Doar mama ta e de vină, zise Mavis.

— Da. Mama pare să facă destul de multe zilele acestea, comentă Abby şi se aşeză.

— Ce vrei să spui? o întrebă Toots şi stomacul ei începu imediat să se agite.

— Tu să-mi spui, replică Abby, puţin bosumflată că mama ei şi Chris îi ascundeau ceva, că aveau secrete. Poate.

— Ţi-aş spune dacă aş şti despre ce vorbeşti, Abby, dar n-am nicio idee. De ce nu mă întrebi pur şi simplu ce ai pe suflet. Te cunosc, Abby. Eşti supărată.

Toots îi zâmbi chelnerului care se apropie de masa lor pentru a le lua comanda. Doamne fereşte să se încrunte cineva din California! Şi parcă toată lumea avea dinţii de un alb strălucitor.

— Voi aştepta până după masă, dacă şi tu eşti de acord. Mor de foame.

— Sigur că da. Hai să comandăm.

Cerură toate salate, cu excepţia lui Abby, care vru o friptură, în sânge, cu un cartof copt plin cu de toate şi o garnitură de fasole verde. Îşi aduse aminte de discuţia avută cu Chris noaptea trecută. Ar fi fost mai bine să-şi ţină gândurile ei idioate numai pentru sine. Probabil că el gândise că-şi pierduse minţile. Dar în acel moment nu-i păsa câtuşi de puţin. După ce mâncară, discutară despre situaţia ziarului.

— Bănuiesc că Rag are ceva de-a face cu incendiul. Este în datorii până-n gât. Sunt convinsă că a asigurat pe bani mulţi întreaga clădire. Rag se ascunde probabil pe undeva, aşteptând să-şi încaseze banii ca să-i joace iar în cazino. Asta dacă mai este încă proprietarul ziarului. Apropo, am rămas oficial şi fără slujbă. Pompierii nu vor permite nimănui să între în clădire până când investigaţia nu va fi finalizată. Şi-apoi, bineînţeles, mai este şi problema dispariţiei fostului proprietar şi, posibil, a absenţei noilor proprietari. Mă întreb dacă ei ştiu măcar că ziarul nu mai este operaţional, cel puţin până se vor face toate reparaţiile şi primim toate avizele de funcţionare. Toată nebunia asta îmi dă o durere teribilă de cap.

— Am eu nişte aspirină în poşetă, zise Mavis şi începu să scotocească prin geantă, scoţând în final o cutie mică de aspirină.

— Mulţumesc.

Abby scoase trei pastile, pe care le luă cu o gură de ceai rece. Cum de viaţa ei devenise atât de încurcată? Ieri era aproape perfectă sau perfectă în măsura în care o considera ea, şi a doua zi totul se dusese de râpă.

— Cred că mă voi plimba puţin şi-apoi voi trage un pui de somn. Am stat până târziu azi-noapte şi am băut prea multe shoturi Jell-O. Ce părere ai, Mavis, vrei să vii cu mine? Sophie îi făcu semn cu genunchiul pe sub masă şi Mavis înţelese imediat că trebuiau să se retragă, pentru ca Toots şi fiica ei să poată discuta.

— Da, bineînţeles, eu chiar trebuie să merg cât mai mult posibil.

— Abby, mai rămâi puţin cu mama ta. Noi ne ducem să dăm o raită, zise Sophie.

Abby le îmbrăţişă la plecare pe cele două naşe ale sale. Cum de fusese aşa de norocoasă să aibă în viaţa ei atâtea femei iubitoare? Inclusiv pe mama ei, bineînţeles.

Când Sophie şi Mavis plecară, chelnerul le aduse meniul pentru desert.

— Eu voi lua o felie de plăcintă de mere şi o cafea cu o linguriţă de îngheţată de vanilie.

Abby zâmbi. Mama ei şi dependenţa de zahăr. Era un miracol că nu era diabetică.

— Şi eu voi lua la fel.

— Aşa, acum vrei să-i spui bătrânei tale mame ce se întâmplă?

Abby încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ai vorbit cu Chris astăzi?

— Da. Lam sunat dimineaţă. De ce? Are vreo problemă? întrebă Toots, ştiind că nu era cazul.

— Nu, din câte ştiu eu. Aseară am luat cina împreună. I-am spus cât de îngrijorată eram în privinţa lui Rag şi l-am rugat să cerceteze cumva aşa-zisa lui dispariţie. Mi-a replicat că nu poate.

— Serios?

— A spus că avea de făcut ceva pentru tine.

Aşa, acum dăduse cărţile pe faţă.

— Da, aşa este. Nu pot discuta asta cu tine, este… ei bine, este o problemă personală, Abby. Îmi pare rău.

Consternată, Abby exclamă:

— Doar atât?

— Mă tem că este tot ce-ţi pot spune, Abby. Ştiu că noi două ne spunem aproape totul, dar sunt lucruri pe care o fiică nu trebuie să le ştie despre mama ei. Acum, putem lăsa lucrurile aşa?

Abby ridică din umeri.

— Presupun că nu am de ales. De vreme ce tu nu mori sau nu-ţi donezi averea unui om de ştiinţă nebun,

cred că nu mă deranjează să o las pe mama mea să aibă câteva secrete.

— Pot să-ţi răspund sincer cu nu la ambele presupuneri. Acum, ştiu că nu este treaba mea, dar ai spus că ai rămas fără slujbă. Sunt sigură că este doar ceva temporar. Pot să te ajut cu ceva? Să-ţi dau un împrumut, să-ţi achit ipoteca?

Abby râse. Cât de tipic era pentru mama ei să creadă că putea rezolva toate problemele cu ajutorul banilor.

— Ştii că nu-mi place să iau bani de la tine. Sunt bine. Am câteva economii şi mă pot descurca pentru o vreme. Dacă intru în încurcătură, tu vei fi prima care află. Îţi mulţumesc, mamă. Ştiu că ai intenţii bune, dar nu pot să-ţi accept oferta.

— Şi tatăl tău era la fel. Încăpăţânat ca un catâr şi ferm în decizii. Mă bucur că ai moştenit aceste trăsături, Abby. Doar că nu vreau să trăieşti de pe urma unui salariu de mizerie în timp ce mama ta dragă este încă în viaţă. Vei veni la mine să-mi ceri ajutorul cu prima ocazie, da?

— Ştii că aşa voi face.

— Bine.

Chelnerul se întoarse cu plăcinta şi cafeaua. Continuară să vorbească despre lucruri diverse, nimic important. Abby îi spuse despre planurile ei de a-şi renova curtea interioară şi ce dorea să facă şi cu restul casei. Amândurora le plăcea să-şi amenajeze singure casa, aşa că se afundară atât de mult în discutarea detaliilor, încât descoperiră cu surprindere că stătuseră la desert mai mult de o oră.

— De ce nu vii la bungalow? Voi vedea şi dacă o pot convinge pe Ida să iasă din coconul ei de Clorox.

— Mamă, eşti teribilă, dar chiar vreau să o văd şi pe ea înainte să plecaţi. Apropo de asta, cât de mult intenţionezi să stai? Probabil că mi-ai spus, dar am uitat.

— O, cel puţin câteva săptămâni. Ida trebuie să meargă la doctorul Sameer, Mavis s-a îndrăgostit de antrenoarea ei personală. Sophie este posibil să fie nevoită

să plece mai devreme pentru a face pregătirile pentru înmormântarea lui Walter.

— Bine, mă bucur că rămâneţi o vreme. Şi-acum hai să plecăm de aici până nu ne dă chelnerul afară. Cred că se uită fix la noi de vreo zece minute.

Toots adăugă un bacşiş generos la suma notei de plată.

Ţinându-se de mână, mamă şi fiică, se îndreptară pe jos spre aleea ce ducea la bungalow-uri.

Capitolul 34

Sophie îşi aprinse încă o ţigară şi pufăi furioasă. Fumatul părea să o ajute întotdeauna când o apucau nervii, dar de această dată nu-şi făcea datoria, pentru că îşi simţea nervii întinşi la maximum. Capul parcă începea să se învârtă, din ce în ce mai repede, şi mai repede, desprinzându-se de pe umeri şi zburând în lumea largă.

Se pipăi în buzunare după celular. Nu-l găsi. Apoi îşi aminti că îl lăsase în dulapul acela roz din baie. Se opri un moment pentru a se întreba dacă îl lăsase deliberat acolo pentru a nu-l auzi sunând.

Ajunsă înapoi în bungalow-ul ei, dădu fuga în baie şi căută telefonul. Îl oprise mai devreme şi încă nu-l pornise. Îşi muşcă buza de jos privind fix aparatul micuţ.

Îşi dori atunci să fie mai puternică, să deţină mai mult controlul. Ura să o recunoască, chiar şi pentru sine, că nu voia să fie singură în momentul în care şi-ar fi pornit telefonul. Avea nevoie de Toots ca să o susţină. Mai devreme, Toots o sunase în cameră să-i spună că Abby o vizita pe Ida, care acceptase în sfârşit să-şi părăsească refugiul de Clorox pentru a-şi întâlni fina.

O bilă albă pentru Regina Microbilor.

Sophie îşi îndesă celularul în buzunar şi o luă la fugă pe aleea ce ducea spre bungalow-ul lui Toots. Altădată ar fi admirat florile în culorile curcubeului şi pajiştea de smarald, dar nu astăzi. Un minut mai târziu, bătea în

geamul uşii glisante. Aşteptă un moment înainte de a păşi înăuntru.

— Bună, Sophie. Mama a spus că e posibil să treci pe aici. Ţi-a plăcut plimbarea?

— Să ştii că da. Mersul pe jos mă face mereu să conştientizez cât de mult am îmbătrânit.

— Pfui, tu vei trăi veşnic, o tachină Abby.

Sophie îşi plimbă limba peste buzele uscate. Se îndreptă spre Toots.

— Toots, pot să vorbesc cu tine un minut? între patru ochi, dacă nu te superi.

Toots aruncă o privire spre celelalte femei. Văzându-le cufundate într-o conversaţie uşoară, îi făcu semn lui Sophie să o urmeze în dormitor.

— Arăţi îngrozitor, Sophie. Ce s-a întâmplat? şopti Toots închizând uşa pentru a avea intimitate.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus azi-noapte că mi-am oprit celularul după ce am vorbit cu infirmiera lui Walter?

— Da. Şi?

— Nu l-am mai pornit de atunci.

— Păi şi ce mai aştepţi? Porneşte-l. Dacă sunt ceva veşti proaste, ne vom descurca noi.

Sophie încuviinţă din cap şi apăsă pe butonul de pornire. Văzu că avea şase mesaje.

— Sunt şase mesaje, zise ea, cu o voce pierdută.

— Hai, verifică-le, Sophie, o încurajă Toots.

Sophie îşi ascultă mesajele. Patru erau de la infirmiera lui Walter, unul de la Lila, vecina ei de treizeci de ani şi ultimul mesaj de la morgă. Mâinile lui Sophie începură să tremure puternic când şterse şi ultimul mesaj. Ochii i se umplură de lacrimi şi Toots o luă în braţe.

— Nu e nimic rău în a fi tristă, Sophie. Este bine şi să plângi până nu mai poţi.

Toots o ţinu în braţe în timp ce Sophie plânse ca un copil. Se întinse după o cutie de şerveţele de pe noptieră şi apoi o conduse la un scaun, unde Sophie se văită şi plânse

şi mai tare, lovind cu mâinile braţele scaunului, până când nu mai avu lacrimi. Ceea ce durã parcă o veşnicie fu în realitate doar un răgaz de zece minute.

— Gata, am terminat cu bocitul, zise Sophie.

Toots se dădu în spate, cu ochi întrebători.

— Ce este?

— Eşti sigură că te simţi bine? Un minut mai devreme te văicăreai de moarte, şi acum, pur şi simplu – şi pocni din degete – ai terminat? Te-am cronometrat să ştii. Exact zece minute.

Buzele lui Sophie se strânseră în ceva se semăna cu un zâmbet timid.

— Când ceva s-a sfârşit, Toots, nu mai poţi da timpul înapoi. Plânsul nu rezolvă nimic. Am simţit nevoia să plâng pentru ceea ce ar fi trebuit sau ar fi putut sau aş fi vrut să se întâmple. Am făcuto. A fost ca şi cum aş fi purtat doliu timp de zece zile. Şi tu a trebuit să o faci. Ei bine, a trebuit să plâng. Finalul poveştii.

Toots izbucni în râs. Lui Sophie îi trebui doar un minut să i se alăture. După încă un minut, amândouă se rostogoleau în pat ca două adolescente. Râseră până nu mai putură.

— O, Sophie, eşti o femeiuşcă bătrână la fel ca şi mine. Nu mai avem nevoie de un bărbat în vieţile noastre. Eu spun să se ducă toţi naibii. Dacă nu cumva, bineînţeles, apare bărbatul potrivit. Şi atunci va trebui să ne răzgândim şi să ne reorganizăm.

Ambele femei izbucniră iar în râs.

— În acest moment, ne cheamă datoria. Trebuie să mă întorc şi să fac ce trebuie făcut. Walter nu a avut familie, aşa că sunt doar eu şi câţiva dintre prietenii lui vechi care vor dori să vină şi să-l conducă pe ultimul drum.

— Mi-a venit o idee, Sophie. Dacă există cineva care să ştie cum să organizeze un eveniment – aminteşte-ţi, este întotdeauna un eveniment, niciodată o înmormântare –, ei bine, eu sunt aceea. Am făcut-o de opt ori, aşa că asta mă face oarecum expertă. După opt soţi, am perfectat deja

formula. Ce părere ai avea dacă aş merge la New York cu tine? Am putea organiza o slujbă decentă, tu te-ai ocupa de formalităţile de încasare a asigurării, apoi ne-am opri pentru câteva ore de cumpărături, să-ţi iei nişte lucruri la modă de pe Fifth Avenue, şi am zbura înapoi la Los Angeles. Cel mult treizeci şi şase de ore.

— Ai face tu asta pentru mine, Toots? Acum, cu toată nebunia asta cu ziarul? Dumnezeule, bineînţeles că sunt de acord!

— Normal că da. Nu pot întreprinde oricum nimic legat de ziar acum. Henry mi-a promis că va face tot posibilul să-mi recupereze banii, cu toate că va dura ceva timp, ţinând cont de pagubele uraganului. Chris lucrează cu prietenul lui hacker să descopere orice urmă electronică vor găsi. Tot ce trebuie să fac acum este să sun la aeroport. Voi închiria un avion care să ne ducă până acolo şi înapoi. Aşa că, ce spui, Sophie Manchester?

— Eu spun da, Teresa Loudenberry, sau cum teoi mai fi numind zilele astea. Eşti o prietenă extraordinară, Toots.

— Încetează cu linguşeala până nu-ţi tăbăcesc fundul ăla bătrân.

— De unde ştii tu că fundul meu e bătrân? Walter... nu mai contează.

— Să-l uităm pe Walter. Hai să ieşim şi să le spunem şi celorlalte înainte ca Ida să spună că am fi lesbiene.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Toots încă o dată, foarte serioasă.

— Dacă ţi-aş spune că obişnuiam să mă rog pentru ziua asta, ce-ai crede despre mine?

— Sincer? Cred că aş spune ceva de genul: De ce naiba n-ai făcut ceva în privinţa asta? Nu, nu cred că aş spune asta. Toate lucrurile bune se întâmplă celor care ştiu să aştepte. Aşa trebuie să priveşti situaţia, Sophie. Ai făcut ceea ce nu multe femei ar fi fost în stare. Ai rămas şi te-ai asigurat că nenorocitul şi-a trăit ultimii cinci ani din viaţă confortabil. Ar trebui să nu regreţi nimic. Hei, vrei să cânt la înmormântare?

Sophie clipi iute.

— Ei bine, asta este o ofertă pe care nu o pot refuza. Da, Toots, exersează-ţi coardele vocale şi trimite-l în lumea cealaltă în stil mare.

Toots îi şterse ochii.

— Haide, să le spunem şi celorlalte, dar cu grijă, să nu ne apropiem prea mult de Ida, ştii tu, să nu cumva să o atingem cu toate lacrimile astea.

— Dă-o naibii pe Ida!

— Ei, ar merge dacă ar fi vreun bărbat prin preajmă, dar nu este.

Toots începu să râdă şi nu se putu opri până ce Sophie nu o bătu pe spate de câteva ori. În camera de zi, celelalte le aşteptau când Toots şi Sophie se întoarseră.

— Sophie are să vă spună ceva, aşa că ciuliţi urechile. Când Toots se asigură că prietena ei beneficia de întreaga atenţie, aruncă o privire spre Sophie. E în regulă, te ascultă toate. Dă-i drumul!

— Walter a dat colţul. Ridică mâna spre ele. Şi sunt bine, nu am nevoie de o grămadă de condoleanţe şi păreri de rău. Nu am ascuns niciodată faptul că aşteptam această zi de mai mult timp. Mă voi întoarce la New York pentru a mă ocupa de înmormântare.

— Eveniment, Sophie. Este întotdeauna un eveniment.

Abby îşi dădu ochii peste cap.

— Mamă!

— Este un eveniment, orice aţi spune, o reasigură Toots pe fiica ei. Nu cred că Sophie va aduce un septet de coarde, dar mi-a dat permisiunea să cânt la slujbă. Moartea este un eveniment în viaţa fiecăruia. Nici să nu-ncercaţi să mă contraziceţi, sfârşi Toots pe un ton ferm.

— Îmi pare nespus de rău, Sophie. Ştiu că ai aşteptat ziua aceasta, dar tot trebuie să fie un şoc pentru tine, zise Mavis.

— Şi mie îmi pare rău, Sophie. Când l-am pierdut pe

Thomas n-am mai vrut să trăiesc. Dar acum…

— Nu mai ai pentru ce trăi. N-am uitat asta, replică Sophie.

— N-aveam de gând să spun asta. Ce voiam să spun este că în ultimele zile am realizat o grămadă de lucruri. Cu ajutorul doctorului Sameer voi scăpa de afecţiunea asta. Nu cred că vreuna dintre voi s-a obosit să-mi observe mâinile.

Toate se holbară la mâinile Idei. Îşi scosese mănuşile de latex.

— Bravo! zise Abby. Este minunat, Ida, şi ai fost la doctor doar o singură dată. Sunt foarte mândră de tine.

— Ca noi toate, de asemenea. Ştiu că-ţi este foarte greu. Voi avea grijă să fac o programare la manichiuristă pentru tine de îndată ce eu şi Sophie ne întoarcem de la New York.

— Nu ştiu dacă voi fi pregătită pentru asta, dar fă programarea totuşi, dacă nu te deranjează. Va fi ca un ţel pentru mine. Împreună cu Mavis am tot discutat despre scopuri în viaţă şi despre modalitatea optimă de a le îndeplini, răspunse Ida.

— Aşa te vreau! Data viitoare îţi voi îndesa mâinile în gunoiul ăla cu care te tot ameninţ, o tachină Sophie.

— N-aş face asta nici în ruptul capului, sănătoasă sau nu, Sophie. Serios, chiar dacă n-aş fi atât de… ţicnită!

La prima vedere părea că Ida redevenea din ce în ce mai mult vechea lor prietenă pe care o iubeau.

— Ştiu, nici eu n-aş face-o, dar sună al naibii de bine, trebuie să recunoşti. Aşa că, dat fiind că suntem toate aici, ce ziceţi să comandăm câteva shoturi de Jell-O?

Toots scutură din cap.

— Nu astăzi. Vom bea la cină, dar shoturile Jell-O sunt interzise până la întoarcere.

— Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. Mama şi naşele mele consumând shoturi Jell-O, se prefăcu Abby scandalizată.

— Ne-am delectat cu fiecare dintre ele, râse Toots.

— Mavis l-a băut pe al ei cu lingura, zise Sophie.

— Se pare că cele patru favorite ale mele s-au distrat de minune. Nu vreau să fiu spărgător de gaşcă. Trebuie să mă întorc acasă. Chester mă aşteaptă. Mamă, sună-mă când pleci la New York. Se pare că-mi voi face de lucru prin casă zilele acestea, cel puţin până când aflu ce se mai întâmplă cu ziarul. Intenţionez să nu pierd ritmul, aşa că în caz că apar noii proprietari să nu spună despre mine că sunt o chiulangiţă.

Abby împărţi sărutări şi îmbrăţişări înainte de a pleca şi promise să sune în acea seară. Sophie aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui Abby înainte de a vorbi.

— Este o persoană foarte specială, Toots. Ar fi bine să speri ca atunci când va afla, dacă va afla, cu ce s-a ocupat mama ei pe ascuns să nu… o, oare ce spun aici? Dacă o va face, te vei descurca tu. Ne vom descurca toate. Eu am… trebuie să dau nişte telefoane, aşa că dacă mă scuzaţi, mă voi apuca de treabă.

Prietenele lui Sophie încuviinţară din cap cu o expresie gravă.

— Mâine mă voi întâlni cu nutriţionistul hotelului, zise Mavis. Este în regulă? Ştiu că nu este gratis, aşa că dacă nu vrei să aflu cât costă toate acestea, Toots, doar spune-mi.

— Vreau doar să faci tot ce este nevoie pentru a slăbi. Nu ştiu dacă voi celelalte aţi observat, dar cred că eşti mai uşoară cu ceva kilograme, Mavis.

Mavis zâmbi.

— Şi eu cred la fel. Am dat jos patru kilograme de când am plecat de-acasă, şi în Charleston, şi aici.

— Ştiam că poţi să o faci, Mavis. Încet, încet vei reuşi.

Ida se ridică de pe sofa.

— Eu mă voi întoarce în bungalow-ul meu. Mavis, eşti drăguţă să mă însoţeşti la cină în seara aceasta?

— Este o propunere minunată. Şi eu trebuie să plec.

Toots, Sophie, dacă aveţi nevoie de ceva de la mine, daţi-mi de veste, da?

— Mulţumesc, Mavis, dar nu. Ai grijă să rămâi aici şi să încarci nota de plată a lui Toots. De restul ne ocupăm noi.

Împreună, Ida şi Mavis plecară spre bungalow-urile lor, ţinându-se de braţ. Toots şi Sophie îşi dădură ochii peste cap una către cealaltă. Progres cu P mare.

Lui Toots îi trebuiră douăzeci de minute pentru a pune la punct detaliile zborului lor la New York şi pentru a rezerva două camere la hotelul Four Seasons.

— Putem sta în apartamentul meu, Toots.

— Ştiu, dar n-o vom face. Nu vreau ca tu să te întorci acolo, cel puţin nu acum. Vrei să dau vreun telefon?

— Mulţumesc, dar nu este nevoie. Asta e treaba mea. Nu va dura mult.

Cu nimic altceva care să-i ocupe timpul, Toots decise să mai facă nişte cafea. În timp ce cafetiera îşi vedea de treabă, ea ieşi pe terasă şi îşi aprinse o ţigară. Nu ştia de ce, dar se simţi dintr-odată foarte bine.

În timp ce reflectă la telefoanele pe care trebuia să le dea, Sophie dezbătu prioritatea acestora. Când decise că ar fi mai bine să returneze apelul primit de la morgă, îşi spuse sieşi: „Nu, vreau s-o sun pe infirmiera aceea. Am de gând să-i spun scorpiei înfumurate câte ceva din ce-mi trece prin minte. Şi o voi face chiar acum cât mă simt bine şi sunt furioasă”. Sophie formă numărul din zece cifre.

— E totul în regulă? o întrebă Toots zece minute mai târziu când Sophie i se alătură pe terasă.

— Aşa cum ar trebui să fie, Toots. Hei, ce ai de gând să cânţi la slujbă?

— Voi găsi eu ceva. Intenţionez să exersez în timpul zborului. Ar fi bine să-ţi cumperi nişte dopuri de urechi înainte să plecam.

Capitolul 35

Avionul privat ateriză la ora unu după-amiaza. În câteva minute, limuzina ce le aştepta le conduse pe cele două femei la Bank of Manhattan, de unde Sophie scoase din cutia de valori documentele necesare pentru solicitarea poliţei de viaţă de cinci milioane de dolari pe care o aşteptase în toţi aceşti ani. Următoarea oprire fu la Casa de Pompe Funebre Daley pe Fifty-seventh Street.

În mai puţin de o oră, cu Toots la cârmă, toate pregătirile finale pentru Walter erau rezolvate. Walter Manchester urma să plece spre marea bancă a cerului într-un coşciug spilcuit de bronz de cea mai bună calitate, marca Springfield. Coşciugul închis urma să fie expus la ora şapte, timp de o oră, pentru ca prietenii şi familia să-şi ia un ultim rămas-bun. O slujbă de cinci minute fu programată pentru şapte dimineaţa, a doua zi, cu înhumarea la şapte şi jumătate, după un scurt drum la cimitir. O florărie de pe Fifty-first Street promise să le furnizeze flori din abundenţă direct la casa de pompe funebre.

Sophie o felicită pe Toots; era într-adevăr o expertă în treburile acestea.

— Cum de nu-l îmbălsămăm pe Walter?

— Durează prea mult. Coşciugul e închis. Ai spus că vrei ca totul să se termine mai repede. Uite aşa se termină totul mai repede. Ai vreo problemă cu ceva din toate acestea?

— Absolut deloc.

— În regulă. Atunci hai să dăm iama pe Fifth Avenue. Zborul nostru de întoarcere este programat pentru ora nouă mâine-dimineaţă. Vom fi serios afectate de schimbarea de fus orar, dar cu cât mai repede lăsăm toate acestea în urmă, cu atât mai repede îţi poţi vedea de viaţa ta, Sophie. Doar dacă nu vrei să mai rămâi pe aici ca să-ţi plângi de milă.

Sophie reflectă puţin.

— Este bine aşa. Hai să ne mişcăm, prietenă. Parcă-l

aud pe Sacks strigându-mi numele.

— Ciudat că spui asta. Şi eu mi-am auzit numele strigat.

„Evenimentul” lui Walter Manchester se desfăşură ca pe roate. Toots cântă Ave Maria, puţin fals, dar Sophie păru să nu observe sau să-i pese.

Toots îşi dori să fi avut măcar puţin timp pentru a se pregăti pentru eveniment, dar ţinând cont de constrângerile impuse de timp, fu satisfăcută. Puse un trandafir galben peste coşciugul Springfield şi zise: „Drum bun, Walter, „şi apoi se dădu la o parte şi o privi pe Sophie apropiindu-se.

Aceasta îşi aşeză trandafirul lângă cel al lui Toots, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu ştiu unde te duci, Walter… te-ai dus, dar nu cred că ne vom mai întâlni… ăă, mai târziu.

Toots o prinse pe Sophie de braţ.

— În regulă, am făcuto şi acum să plecăm de aici. Ascultă-mă, Sophie. Nu te uita în urmă. Această perioadă a vieţii tale s-a sfârşit şi doar Walter a fost cel care a pierdut. Eşti o persoană minunată. Dumnezeu te-a adus pe Pământul acesta cu un motiv, aşa că nu te gândi nici măcar o secundă că l-ai dezamăgit. Walter a fost cel care te-a dezamăgit pe tine. Punct.

Decolară exact la timp. Cele două prietene aterizară la amiază pe aeroportul internaţional din LA şi se întoarseră în bungalow-urile lor tocmai la vremea prânzului.

— Îmi place cum faci tu lucrurile, Toots. M-aş putea obişnui cu stilul ăsta de viaţă, zise Sophie studiind meniul de la room-service.

— Ar fi bine să te obişnuieşti, draga mea, pentru că eşti pe cale să ocupi o treaptă mai sus în sistemul taxelor. Ce intenţionezi să faci cu toţi banii ăia?

— S-ar putea să fac o excursie cu o navă spaţială. Poţi să faci şi asta acum. Costă două sute de mii de dolari. Condiţii de lux. Nu cred că voi trăi cumva diferit faţă de

cum am făcut-o până acum. Cu toate că intenţionez să-mi cumpăr o casă. Cu o curte imensă. Şi vreau să-mi fac o grădină de flori. După toţi anii ăia petrecuţi în jungla de beton, cred că o casă ar fi singura mea extravaganţă. Şi multe flori. Poate că o să-mi cumpăr o casă în Carolina de Sud. Aş putea cultiva tutun. Voi dona o mare parte din bani, Toots. Asta e sigur. Şi o parte o voi investi.

— Eu te voi ajuta să-ţi faci grădina de flori.

Capitolul 36

Micky fu trezit de o bătaie puternică în uşa de la intrare. Se întoarse de pe o parte pe alta pentru a arunca o privire spre ceas. „Băga-mi-aş, cine naiba vine în vizită la ora trei dimineaţa?” îşi puse perna peste cap, în speranţa că va putea ignora zgomotul. Când văzu că cel de la uşă nu avea de gând să renunţe, strigă:

— Aşteaptă un minut, OK?

Îşi găsi într-o grămadă de pe podea blugii pe care-i purtase cu o zi înainte. Se aplecă după ei şi îi ridică, apropiindu-se împleticit de uşă şi strigând:

— Acum, acum, vin, la naiba!

Micky se uită pe vizor, o cută formându-i-se între sprâncene înainte de a deschide uşa. Nu-l recunoscu pe cel care stătea în prag. Poate că tipul care-i făcea documentele false trimisese pe cineva să ridice banii.

Deschise uşa larg, pregătit să-i spună tipului ferchezuit să-şi ia tălpăşiţa.

— Sunteţi Michael Constantine?

„Michael Constantine.”

— Depinde cine vrea să ştie. Cine eşti? Ce vrei de la mine?

— James Wilson. Biroul de Investigarea Incendiilor din Orange County.

„Rahat nenorocit, să fiu al naibii! Fii calm!” Micky clocotea.

— Aşa şi? Ar trebui să fiu impresionat?

Wilson îl privi fix pe netrebnicul din faţa lui.

— Nu-mi pasă prea mult dacă eşti impresionat sau nu. Am câteva întrebări pentru tine.

— Despre ce?

Micky se îndepărtă de uşă încercând să stabilească între el şi investigator o oarecare distanţă în caz că era nevoit să-şi ia tălpăşiţa.

— Conduci o maşină Corvette albastru regal model din 1987?

— Mda.

Asta nu suna prea bine. Nu avusese niciun accident. De ce naiba tipul ăsta îl întreba de maşină? aruncă o privire spre măsuţa de cafea unde-şi aruncase cheile.

— Aş vrea să o cercetez puţin.

— Ai un mandat de percheziţie?

— Crezi că aş fi venit până aici la ora trei dimineaţa dacă n-aş fi avut unul?

Micky făcu un pas spre uşă. Văzu două maşini de poliţie parcate de partea cealaltă a străzii.

— Fie, poţi să-i arunci o privire. Dă-mi un minut sau două. Este în garaj.

— Cred că te voi urma, dacă nu te deranjează.

„Păstrează-ţi calmul, Micky, nu te pierde cu firea!” Nu lăsase nimic în maşină care să facă legătura între el şi incendiu. Canistra de benzină rămăsese acolo, dar era o canistră ca oricare alta. Jumătate din populaţie deţinea una la fel.

Micky luă cheile de pe măsuţa de cafea, îi făcu semn investigatorului să-l urmeze pe uşa din bucătărie ce dădea în garaj. Aprinse luminile şi îi aruncă domnului Mare Şmecher Investigator de Incendii cheile maşinii.

— Eşti invitatul meu.

Wilson scoase o staţie de emisie-recepţie din buzunar, vorbi la ea, apoi, două minute mai târziu, patru poliţişti i se alăturară în garaj.

— Ăştia pentru ce mai sunt aici? Ce căutaţi? N-am făcut nimic.

Micky îşi un tremurul din voce.

— Lăsaţi-ne doar să ne facem datoria, domnule Constantine. E un alt fel de-a vă zice că nu suntem obligaţi să vă explicăm nimic.

Bătu uşor cu palma mandatul din buzunarul de la piept. Micky simţi că-i vine să vomite.

În următoarele treizeci de minute, investigatorii cercetară portbagajul, ridicară capota şi inspectară motorul. Căutară prin torpedou, se uitară sub scaune. Cercetară întreaga maşină cu lupa. Când îl văzu pe Wilson că studiază pentru a doua oară portbagajul, crezu că leşină. Oare vărsase benzină? Meşterea la motoare, aşa că benzina putea fi explicată oricum. Ce naiba căutau ăştia?

Domnul Investigator de Incendii lăsă să cadă ceva într-o pungă de plastic.

— Micky Constantine?

— Da?

Investigatorul şopti ceva unuia dintre poliţişti. Acesta încuviinţă din cap, apoi se apropie şi se postă în faţa lui.

— Domnule Constantine, sunteţi arestat. Aveţi dreptul să păstraţi tăcerea…

Poliţistul îi puse o pereche de cătuşe la mâini înainte ca acesta să termine de citit drepturile.

— Care este acuzaţia? Omule, nu ai nimic asupra mea! Te voi da în judecată pentru arestare abuzivă.

— Asta să i-o spuneţi avocatului dumneavoastră, domnule Constantine. Am găsit aceste lucruri, zise Wilson ridicând punga de plastic conţinând o cutie de chibrituri de la Carl’s Garage.

— Şi ce dracu’ vrea să însemne asta? De când este o crimă să ai o cutie de chibrituri? Cari este un prieten de-al meu, explodă Micky.

— Nu, domnule Constantine, să ai o cutie de chibrituri nu este o crimă. Dar când la locul incendiului

este găsită o cutie de chibrituri de la Carl's Garage, plină de amprentele tale pe ea, se numeşte crimă.

„Să fiu al naibii!" Fusese convins că chibriturile vor arde în incendiu. „Asta este numai vina lui Rodwell Godfrey. Când îl voi găsi pe nenorocit, îi voi tăia gâtul şi-l voi privi sângerând ca un porc de Crăciun."

Apoi realiză dintr-odată situaţia în care era. Nu-l va găsi pe bătrânul Rag pentru că urma să putrezească în închisoare.

— Omule, nu sunt îmbrăcat, trebuie să mă laşi să-mi iau nişte haine.

— Unde mergi tu, îţi vor pune la dispoziţie un costum universal foarte drăguţ, de culoare portocalie. Şi-acum, mişcă!

Poliţistul care îi pusese cătuşele îi dădu un brânci.

— Hei, atenţie! Ăsta este tratament inuman din partea poliţiei!

— Bineînţeles că este, rânji poliţistul.

O oră mai târziu, Micky era înregistrat şi i se luaseră amprentele la închisoarea districtuală din Los Angeles.

Îl aduseră într-o cameră de mărimea unei băi, unde îl lăsară până la răsăritul soarelui. Avea nevoie să meargă la toaletă şi voia să ştie ce vor face cu Corvette-ul lui. Un ofiţer în civil intră în cameră.

— Micky Constantine, sunt agent special Brett Gaynor. Cred că noi doi trebuie să discutăm.

— Eşti de la FBI?

— Exact. Aş vrea să-ţi pun nişte întrebări.

— Hei, nu sunt prost. Ar trebui să am dreptul la un telefon. Vreau să-mi sun avocatul.

— Şi vei putea face asta, dar nu acum. Mai întâi am câteva întrebări pentru tine la care vreau să-mi răspunzi. Dacă nu vrei, bine. Dar lasă-mă să-ţi spun doar atât: Ar fi spre binele tău să-mi spui acum tot ce ştii despre Rodwell Godfrey.

„Nenorocitul, ar fi trebuit să mă aştept!"

— Nu scot un cuvânt până nu-mi văd avocatul.

Agentul special Brett Gaynor se ridică şi se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi, se întoarse spre el.

— Rodwell Godfrey a comis o fraudă bancară. Dacă eşti implicat, te aşteaptă o pedeapsă pe viaţă în San Quentin. Ultima oară când am auzit de închisoarea asta, nu se mai ieşea viu de-acolo.

Micky Constantine se scăpă pe el de frică.

Capitolul 37

— Henry Whitmore, vă datorez ţie şi lui Sally o cină şi o excursie în Bahamas, zise Toots, înseninându-se la faţă ca o făclie.

— Ne vom ocupa de asta de îndată ce te întorci în Charleston.

— Pot să ştiu cum ai reuşit să faci asta? Mă resemnasem deja cu pierderea celor zece milioane de dolari. Nu-ţi poţi imagina, Henry, prin ce am trecut. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— De fapt, a fost foarte simplu. Este aproape imposibil să ştergi toate urmele electronice decât dacă faci parte din CIA, şi din câte am auzit nici ei nu reuşesc întotdeauna. Îmi spuseseşi deja că banii fuseseră transferaţi la Bank of Bermuda din Grand Cayman. Din fericire, băncile de pe insule sunt foarte profesioniste. Ţinând cont de locaţia lor şi de faptul că riscă oricând un uragan puternic, sistemele lor sunt controlate prin satelit. Pierderea de energie electrică poate părea că a închis centrele financiare şi sunt convins că există unele care nu pot accesa conturile clienţilor lor, dar nu este şi cazul Bank of Bermuda. Desigur că funcţionează acum cu ajutorul generatoarelor, dar pot accesa conturile lor. Am dat câteva telefoane şi am aflat că cele zece milioane de dolari au fost transferaţi într-un cont pe numele unui Richard Allen Goodwin. Numele acesta îţi spune ceva?

Toots se gândi un moment. Richard Allen Goodwin.

Şeful lui Abby. Trebuia să fie el. Un nume nou, dar aceleaşi iniţiale.

— Nu, numele nu-mi spune nimic, dar numele de Rodwell Archibald Godfrey, da. El a fost proprietarul *The Informer*, şi sunt absolut convinsă că el mi-a luat cele zece milioane de dolari! Cred că pot garanta că vorbim despre una şi aceeaşi persoană.

Henry chicoti.

— De fapt, Teresa, a durat foarte puţin înainte ca întreaga tranzacţie să fie descoperită. Oricine este acest bărbat nu este foarte deştept. După ce am vorbit cu preşedintele băncii, acesta l-a sunat pe Emmanuel Rodriguez de la Bank of Los Angeles, de unde fuseseră transferaţi banii. După ce a confirmat originea frauduloasă a banilor, Bank of Bermuda a fost de acord să-i trimită înapoi în contul de mandatar al fiului tău vitreg. Cred că au şi ajuns acolo deja.

— Ai dreptate, nu este foarte deştept. Te rog, ascultă, Henry, orice ai face, această informaţie nu trebuie făcută publică.

— Teresa, dar nu pot face nimic pentru a opri asta. Frauda bancară este o infracţiune federală. Hoţul tău va fi condamnat de o curte federală. Unde vrea să ajungă presa nu ţine de mine.

— Trebuie să-l găsească mai întâi înainte de a-l pune sub acuzare, nu-i aşa? Ce se întâmplă dacă nu-l pot găsi? Dacă el află că este căutat şi dispare, atunci ce vom face?

— Teresa, aceasta este cea mai mică dintre problemele tale. Tot ce contează acum este să-ţi recuperezi banii. Lasă autorităţile să-şi facă griji privind prinderea şi pedepsirea bărbatului care ţi-a furat banii. Dacă intenţionezi să continui cu achiziţia ziarului, asigură-te că ai un avocat bun şi mergi la el personal. Acesta este cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, Henry. Încă o dată, îţi mulţumesc.

Toots încheie convorbirea şi o sună imediat pe

Sophie.

— Poţi să vii pe-aici chiar acum? M-apuc să fac nişte cafea. Trebuie să vorbim.

— M-ai prins exact la timp. Tocmai voiam să fac o baie în jacuzzi. Sper să fie important, Toots. Nu am ocazia oricând să intru în jacuzzi.

— O, taci din gură şi mişcă-ţi fundul încoace.

Toots închise telefonul.

Cinci minute mai târziu, îmbrăcată cu vechiul ei capot roşu cu albastru, Sophie ciocăni în uşa glisantă înainte de a intra.

— Mai întâi vreau o ceaşcă de cafea. Ai spus că ai cafea.

Toots turnă câte o ceaşcă pentru fiecare şi scoase laptele Half Half din frigider.

— No să-ţi vină să crezi cu cine tocmai am vorbit la telefon.

— George Clooney? Tom Hanks?

Toots îşi dădu ochii peste cap.

— Tu trebuie neapărat să te culci cu cineva, Sophie. M-a sunat Henry Whitmore. Mi-a găsit cele zece milioane de verzişori! Chiar acum sunt transferaţi înapoi în contul de mandatar al lui Chris. Astea sunt veştile bune. Vrei să auzi şi veştile rele?

— Oare ce ar putea fi rău în recuperarea celor zece milioane de dolari ai tăi? întrebă Sophie înainte să-şi aprindă o ţigară.

— Dă-mi şi mie una. Toots îşi aprinse şi ea o ţigară. Banii au fost trimişi într-un cont pe numele unui oarecare Richard Allen Goodwin. Rag. Am avut dreptate, Sophie! Şeful lui Abby mi-a luat banii şi a fugit cu ei. Partea proastă este că, dacă îl găsesc, va fi acuzat de fraudă bancară, şi Abby va afla ce mincinoasă şi ticăloasă are în loc de mamă.

— Şi dacă nu-l găsesc?

— Nu ştiu. Îl voi suna pe Chris să-l întreb. Trebuie să

afle şi el veştile bune.

Toots îl sună imediat pe Chris, repetându-i ceea ce tocmai îi spusese lui Sophie.

— Şi îl vor acuza dacă nu pot să-l găsească? întrebă ea, cu o voce iritată.

— Bineînţeles. Trebuie să-l pună sub acuzare dacă îl pot identifica drept persoana care a fraudat banca. Însă în acest moment, au doar dovezi indirecte că Rag este cel care a pus la cale transferul acesta ilegal. Ce ştim este că iniţialele contului în care au fost trimişi banii sunt identice cu iniţialele lui. Ştim că Rag a dispărut. Aceste informaţii nu sunt de ajuns pentru a stabili că Goodwin şi Rag sunt una şi aceeaşi persoană. Şi dacă nu-l pot identifica drept hackerul vinovat, şi mă îndoiesc serios că a fost el, este posibil să nu aibă destule dovezi pentru a-l incrimina pe el sau pe oricine până când nu pun totul cap la cap. Însă cu dovezi suficiente, el va fi acuzat. Aşa este legea, Toots.

Chris continuă după o scurtă pauză:

— Nu sunt sigur dacă trebuie să menţioneze persoana care a fost jefuită, totuşi. Nu este un domeniu juridic din care să ştiu mai multe. Presupun că este posibil să putem păstra anonimatul, cel puţin pentru o vreme. De altfel, mai intenţionezi să cumperi *The Informer?*

— Bineînţeles. O fac atât pentru Abby, cât şi pentru mine. Este o situaţie câştigătoare pentru amândouă. Ştii cât de mult îmi plac mie tabloidele. Primul lucru pe care vreau să-l fac când această achiziţie se va perfecta este să renovez întreaga clădire. Vreau ca The Informer să devină o forţă de temut. Vreau ca oamenii să vină şi să ne implore pentru un loc de muncă. Vreau clienţi care să stea la coadă să ne cumpere ziarul. Vreau ca fiica mea să fie fericită.

— Nu văd cum poţi să faci toate acestea şi să mai rămâi şi anonimă în acelaşi timp.

— Deja m-am gândit şi la asta, Christopher. Rag era în datorii până-n gât. Dacă stăm să ne gândim, banca deţinătoare a ipotecii este, de fapt, adevăratul proprietar, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Atunci, nimic nu s-a schimbat. Achităm toate împrumuturile, banca ne vinde nouă ziarul, posibil la un discount, şi noi înfiinţăm o corporaţie al cărei preşedinte doreşte să rămână anonim. Eu voi lucra din culise. Dacă ne punem cu toţii de acord să ne ţinem gurile închise, ar trebui să meargă. Tu eşti avocat. Apucă-te de treabă, Christopher.

— Ştiu că vrei să faci asta să meargă de dragul lui Abby. Mă voi strădui cât pot de mult, dar nu-ţi promit nimic, Toots. De fapt, voiam să te întreb dacă aş putea să-ţi recomand un alt avocat, un avocat corporatist. Este un prieten, Toots, şi este un avocat foarte bun. Altfel, nu l-aş recomanda.

— Abby mi-a spus de conflictul de interese. Presupun că n-ar fi trebuit să te rog să te implici în asta, aşa că da, fixează o întâlnire cu prietenul tău. Tu şi Abby aveţi ceva de împărţit, Chris? Nu mi-a părut prea veselă când numele tău a fost menţionat la prânz. S-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu?

„Dacă ai şti tu, Toots.”

— Da. Nu. Într-un fel. Noi ne ciondănim mereu pe ceva. Aşa se întâmplă când se întâlnesc doi atotştiutori încăpăţânaţi. Vom trece amândoi peste asta.

— Bineînţeles că aşa veţi face. Fii bun şi stabileşte întâlnirea cu prietenul tău cât mai repede posibil. Vreau să rezolv asta pentru a mă apuca de treabă.

— Mă voi ocupa imediat. Totuşi fii atentă, Toots. Acum, ce mai puneţi la cale tu şi prietenele tale zăpăcite? Vrei să împărtăşeşti vreun detaliu sau nu am voie să ştiu?

— L-am înmormântat pe soţul lui Sophie, dar ştii asta. Ida are o nouă întâlnire cu doctorul Sameer mâine. A început să umble fără mănuşile de latex, poţi să crezi? Mavis se străduie şi ea, şi e hotărâtă să slăbească. Mai mult, cred că va şi reuşi. Este cu siguranţă foarte motivată acum.

— Nu cred că am cunoscut-o încă pe Ida. Voi aştepta

până când se va simţi destul de confortabil pentru a-mi strânge mâna.

— Asta e o idee bună şi îi voi spune. Începe să-şi stabilească ţeluri pentru sine. Mi-a permis chiar să-i fac o programare la manichiuristă aici, la hotel. Acesta este, de fapt, un alt lucru pe care voiam să-l discut cu tine, Chris. Nu putem sta la hotelul Beverly Hills pentru totdeauna. Mă gândesc să cumpăr o casă. Oare avocatul tău va putea să mă ajute şi cu asta?

— El este avocat corporatist, Toots. Dar cunosc eu o duzină de agenţi imobiliari care ţi-ar putea organiza câteva vizionări. Cauţi ceva mai aproape de Abby?

Toots se gândi la asta. Nu. Abby avea nevoie de intimitate.

— De fapt, mă gândeam să văd dacă nu cumva vila lui Aaron Spelling e de vânzare.

Lui Toots i se păru că-l aude pe Chris râzând. Probabil că el se gândise că glumeşte, şi aşa şi era.

— Am spus cumva ceva amuzant? Christopher, dacă tot am de gând să trăiesc pe ambele coaste ale Americii, intenţionez să o fac în stil mare. Mă cunoşti, nu lucrez niciodată cu jumătăţi de măsură când pot să am totul.

— Îţi dai seama cât poate costa palatul acela?

— Nu, şi de aceea am nevoie de un consultant imobiliar, care să-mi arate cum se trag sforile. Glumeam. Dar să ştii că vreau într-adevăr ceva asemănător. Sunt sigură că Sophie, Mavis şi Ida vor dori să rămână aici cât mai mult posibil. Şi lor le place să fie atât de aproape de Abby.

— Sunt convins de asta. Lasă-mă să-mi sun o prietenă, îi voi da numărul tău de telefon, dacă nu te deranjează, şi continuaţi voi de acolo.

— Ar trebui să ne descurcăm. Chiar vreau să fac asta, Chris. Nu-i sufla niciun cuvânt lui Abby. Îi voi spune eu personal la momentul potrivit. Christopher, tatăl tău ar fi fost foarte mândru de tine. Eşti un om bun, aşa cum a fost şi el..

— Asta înseamnă multe, venind de la tine, Toots. Ştiu că nu spui asta chiar oricui. Trebuie să o tulesc. Am o întâlnire fierbinte cu următorul mare star de la Hollywood. Îi voi da numărul tău de telefon prietenei mele, consilierul imobiliar.

— Îţi mulţumesc, Chris. Mai vorbim. Toots se simţea plină de energie. Sophie, mai toarnă câte o ceaşcă de cafea pentru fiecare. O sun pe Abby.

— Sigur, Maiestate, îi dădu Sophie onorul.

Toots îi arătă degetul mijlociu şi Sophie izbucni în râs. Formă numărul lui Abby.

— Bună, mamă.

— Auzi, ţi s-a întâmplat vreodată să nu răspunzi după primul apel?

— Glumeşti? Sunt reporter. Celularele reprezintă pasul spre ceea ce ar putea fi următorul nostru articol de primă pagină. Aşa, ce mai este nou la Pink Palace?

— De asta am sunat. Mă gândesc să-mi cumpăr o casă aici, dar am vrut mai întâi să te întreb cum te-ai simţi ştiind că mama ta locuieşte atât de aproape de tine. Îmi place vremea de aici. Mă gândesc că poate şi naşele tale ar dori să-şi petreacă iernile aici. Aşa că am vrut să te întreb, ce părere ai avea dacă bătrâna ta mamă şi-ar cumpăra o proprietate de iarnă aici?

— Mi-ar plăcea la nebunie! Ai putea să mă ajuţi să-mi termin casa şi eu te-aş putea ajuta cu a ta. Şi cu casa din Charleston ce vei face? Doar nu te gândeşti să o vinzi, nu?

— Niciodată, Abby. Acela este căminul meu. Nu voi părăsi niciodată Charlestonul pentru totdeauna. Dar ştiu cât de mult îţi place ţie aici. Ar fi minunat să ne putem vedea mai des şi nu numai de sărbători. Am vrut să-ţi ştiu părerea. Nu vreau să crezi că-mi bag nasul în treburile tale.

— Mamă, mă cunoşti mai bine de atât. Mi-ar plăcea foarte mult să pot să trec pe la tine şi să te vizitez de mai multe ori pe săptămână. Şi viceversa. În afară de Chester, nu mai există nimeni altcineva de sex masculin în viaţa

mea.

— Pur şi simplu nu înţeleg asta. Eşti la fel de frumoasă ca toate starurile acelea despre care scrii. Apropo de staruri, tocmai am vorbit cu Chris. Mi-a spus că are o întâlnire fierbinte în seara aceasta cu următorul mare star de la Hollywood. Este un adevărat crai, nu? chicoti Toots.

Abby se simţi de parcă o lovise ceva în moalele capului. „întâlnire fierbinte. Următorul mare star de la Hollywood”. Se gândi apoi la apelul telefonic de dis-de-dimineaţă care nu mai avusese loc.

— Abby, mai eşti pe fir?

— Ăăă... Chester tocmai a sărit gardul. Te sun mai târziu, mamă.

— Pa, pa, Abby.

Capitolul 38

Abby se simţi de parcă întreaga ei lume se prăbuşea. Rămăsese fără slujbă, şeful ei era dat dispărut, ştia că avea puţine şanse să-şi găsească ceva de muncă la celelalte două tabloide din LA, şi mincinosul ăla nenorocit, Christopher Clay, o dezamăgea şi el.

Christopher Clay avea o întâlnire fierbinte cu o altă pip iţă a Hollywoodului! Tocmai ce ar fi avut nevoie o fată să afle de la mama ei. Şi când te gândeşti că îi trecuse prin minte să-şi mai ceară şi scuze. Refuza să se gândească la cât timp pierduse amintindu-şi cum îi sărutase degetele. Era doar încă o linie pe răboj pentru el!

Abby intră furioasă în bucătărie, unde scoase o sticlă de Clorox de sub chiuvetă şi îşi turnă soluţia pe mâini. Naşa Ida ştia ea ce ştia. De acum înainte, era în război. Spera ca nemernicul să o sune pentru a-i putea închide telefonul în nas. Se întrebă cât timp îi va lua lui să-şi dea seama că nu putea să o păcălească atât de uşor.

Îi veni să plângă.

Apoi începu să-şi facă griji în legătură cu ce s-ar

întâmpla dacă s-ar găsi vreodată în compania lui Chris şi a mamei sale. Se întrebă dacă ar avea curaj să-i spună tipului cu vorba dulce, ceva de genul îmi-placi-mai-mult-decât-crezi, să-şi ia tălpăşiţa.

Chester era singurul bărbat din viaţa ei, şi în ceea ce o privea, situaţia avea să rămână aşa. Chris trebuia să-şi ia adio de la gândul că mai putea să o mai vadă vreodată.

Merse în bucătărie, de unde luă o sticlă de apă din frigider. Poate că tot o va face pe mama ei să o invite la hotel pentru nişte shoturi de Jell-O. Poate că ce avea nevoie era să se cherchelească. Nu rezista mult la alcool, aşa că renunţă la idee.

Viaţa ei fusese aproape minunată, scurgându-se ca o apă lină până ce Rag îi spusese că vindea ziarul. Din acel moment, totul luase o turnură spre mai rău şi îi păru că nici nu putea face mare lucru să oprească tăvălugul. Opţiunile unu, doi şi trei erau jalnice în cel mai bun caz.

Abby îşi dori să nu se mai gândească la ziar. Rag spălase putina, poate că pusese unul dintre bătăuşii lui să pornească incendiul pentru a putea colecta asigurarea.

Unde mai era logica în asta? Cum putea Rag să încaseze banii de asigurare pe ceva ce nu mai deţinea?

Abby îşi scutură capul pentru a-şi pune gândurile în ordine. Nimic nu mai avea sens, şi exact în acel moment, era prea obosită să mai încerce să pună lucrurile cap la cap în acest puzzle foarte straniu.

Deschise uşa şi îşi strigă câinele, care veni alergând, îi scărpină urechile, şi, fără să-şi dea seama, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Uneori, viaţa nu era corectă. Se smiorcăi în timp ce-i umplu lui Chester castronul cu apă.

— Suntem doar noi doi, băiete. Vom petrece împreună o după-amiază minunată curăţând grădina de buruieni.

— Ham!

În următoarele două ore, Abby curăţă tufişurile de frunze şi de crenguţe uscate, smulse şi îndepărtă toate

buruienile din curtea din spate, sau curtea interioară, cum obişnuia să-i spună. La fiecare buruiană smulsă, ea îl bombănea şi îl înjura pe Chris Clay.

Două ore mai târziu, când făcu o pauză, ea se uită în jur şi fu surprinsă să constate cât de multe realizase. Grădina începea să arate ca una adevărată. Se gândi că acum arăta mai degrabă simplă şi naturală, aşa cum o voia şi ea. Măturĭ foişorul de cărămidă, puse într-un sac crengile rupte, apoi dădu drumul la furtunul de apă, sperând să revigoreze iarba fără intervenţii majore, îşi ţinu degetele încrucişate ca îngrăşământul pe care-l adăugase mai devreme să-şi facă treaba şi să producă o pajişte verde fină. Era destul de realistă să ştie că asta era posibil să nu se întâmple.

— Hai înăuntru, Chester. Noi doi avem acum o întâlnire fierbinte cu o pungă de floricele făcute la microunde şi cine ştie ce film au de gând să dea la televizor în seara asta. Poate va fi unul din thrillerele acelea în care o femeie angajează un ucigaş plătit ca să-i împuşte iubitul. Ce zici, Chester?

— Ham! Ham!

Abby se aplecă şi înconjură cu braţele gâtul lui Chester. El îi întoarse îmbrăţişarea punând ambele labe pe umerii ei.

— Tu eşti bărbatul visurilor mele, Chester. Dragostea vieţii mele, zise Abby cu o voce stinsă.

Capitolul 39

Micky îşi petrecuse ultimele trei ore spunându-i agentului special Gaynor tot ce se petrecuse, în speranţa că i se va propune o înţelegere. Cu niciun as în mânecă, nu avusese de ales şi devenise turnător. Ura turnătorii. Şi ce dacă aruncase un chibrit acolo unde nu trebuia? Nimeni nu fusese rănit, locul fusese mistuit în flăcări. Ei drăcie, pompierii apăruseră înainte să se agraveze situaţia. Cineva probabil îl văzuse plecând, fugind de la locul faptei, şi

nenorocitul îşi notase numărul lui de înmatriculare şi sunase la poliţie. El şi norocul lui porcesc!

Şi-acum era interogat de jegosul de FBI-ist doar pentru că îi făcuse unui prieten, fost prieten, favoarea să-i facă rost de o nouă identitate. Preferă să ignore faptul că furnizarea de identităţi false era o infracţiune federală în sine. Avea un presentiment straniu că nu va avea parte de nicio înţelegere.

— Şi asta e tot? N-ai nicio idee unde ar putea fi Rag acum?

— Uite, pentru a nu ştiu câta oară, nu. Dacă aş fi ştiut unde era, m-aş fi dus personal după el şi i-aş fi rupt fundul în bătaie. Şi eu îl căutam!

Micky le spuse de dulăpiorul din aeroportul internaţional din LA unde pusese documentele false şi cum atunci când se dusese să ridice cele cincizeci de mii de dolari descoperise că fusese înşelat.

— Vă spun adevărul! Ce? Vreţi să încep să inventez lucruri? Nu ştiu ce altceva v-aş mai putea spune.

— Am trimis un detectiv să cerceteze camerele de supraveghere. Când ne vom convinge că ne spui adevărul, vom vorbi din nou.

Lui Micky îi veni să-l pocnească pe federal, dar avea mâinile încătuşate şi n-ar fi făcut altceva decât să mai adauge nişte acuzaţii la lista deja lungă. Nu era chiar atât de prost.

— Cât timp va dura prostia asta? Facem o înţelegere sau nu?

— Te vom anunţa.

Lui Micky îi veni să plângă. Îşi îndoi pumnii, strângându-i până ce încheieturile îi deveniră albe.

— Voi da în judecată locul ăsta. Când voi termina cu ei le va părea rău că m-au văzut vreodată. Am relaţii, să ştii! izbucni el.

— De ce nu-mi spui ceva despre relaţiile astea în timp ce aşteptăm verificarea casetelor de supraveghere?

„Drace!”

— Sunt doar furios, OK? Am cooperat cu voi. Ai spus că îmi vei oferi o înţelegere dacă voi coopera. Am făcut-o. A fost o prostie ce-am spus despre relaţii. Dacă aş fi avut relaţii, aş fi fost plecat de aici de mult şi tu ţi-ai fi supt degetul, domnule agent.

— Încă nu ai ajuns în faţa unui judecător. Ai mai fost în închisoare înainte, domnule Constantine. Să nu crezi că nu ţi-am verificat cazierul. Ar trebui să fii destul de familiarizat cu sistemul şi să te simţi ca acasă într-o celulă de închisoare.

— Dacă zici tu.

— Bun răspuns. Un răspuns de om inteligent.

— Nu mai scot un singur cuvânt până nu vorbesc cu un avocat.

Agentul special Gaynor se ridică când auzi o bătaie uşoară în geam.

— Mă voi întoarce imediat, prietene. Te rog, nu pleca nicăieri.

Gaynor râse cu poftă. Când agentul părăsi camera, Micky strigă orice cuvânt murdar cunoştea. Când le termină pe acestea, începu să inventeze înjurături noi, ştiind că ceilalţi agenţi îl puteau auzi de partea cealaltă a oglinzii.

Agentul special Gaynor se întoarse în camera de interogare cu un teanc de casete.

— Eşti un om norocos, domnule Constantine. Se pare că măcar o dată ai spus adevărul. Te-am văzut punând documentele în dulăpior şi pe domnul Godfrey luându-le de acolo. Acum, în afară de problema ta cu investigatorii de incendii, eu am terminat cu tine.

— Ce vrea să însemne asta? Ai spus că vom avea o înţelegere!

Grand Cayman fusese lovit puternic de uraganul Deborah. În unele zone curentul electric fusese repus în funcţiune, aeroportul fusese redeschis, doar că zborurile de plecare erau limitate. Miami şi Fort Lauderdale erau singurele destinaţii.

Richard Allen Goodwin primise un mesaj prin intermediul unui băieţaş slăbuţ, cu pielea maronie, care probabil că nu avea mai mult de doisprezece ani. Se pare că liniile telefonice fuseseră reparate. Goodwin citi mesajul pentru a zecea oară.

Este urgent să veniţi imediat la Bank of Bermuda. Trebuie să discutăm despre o tranzacţie neautorizată legată de contul dumneavoastră.

Rag străbătu camera în lung şi-n lat, gândindu-se dacă să meargă sau nu. Era ăsta vreun şiretlic? presupuse că era posibil, cu toate că i se părea prea puţin probabil să încerce cineva să-i acceseze contul. Putea fi doar un alt pungaş care încerca să-l jecmănească. Venele începură să îi zvâcnească. Trebuie că greşise undeva pe parcurs.

Dacă federalii erau pe urmele lui, şi instinctul lui îi spunea că aşa era, era doar o problemă de timp până ce FBI-ul făcea o excursie pe Insulele Cayman după el. Poate că erau deja la bancă, aşteptându-l nerăbdători să-şi facă apariţia.

Mai avea încă mare parte din cele cincizeci de miare, bani pe care-i luase din contul de salarii al *The Informer*. „Nu, băieţi, nu vă veţi primi salariile săptămâna asta”. îşi dori să fie din nou în biroul lui nenorocit scriind cecuri.

Bun, şi-atunci ce avea să facă? Să rămână şi să rişte să ajungă în închisoare? Sau să ia banii pe care-i avea şi să înceapă o viaţă nouă în altă parte?

Optă pentru a doua variantă. Repede, înainte ca băiatul de la bancă să vină cu un alt mesaj sau cel mai probabil cu federalii, îşi înghesui tot ce putu din lucruri în geanta cu monogramă.

Aşteptă până ce se îndepărtă de hotel pentru a chema un taxi. Nu era prima oară când lăsa neplătită o factură de hotel. Zâmbi afectat când îşi aminti de cârdul de credit fals de care îi făcuse rost Micky. Îi părea rău acum că nu comandase homar şi şampanie în cameră.

— Aici! Rag făcu cu mâna taxiului.

Un taxi galben părăginit care arăta de parcă ar fi

trebuit să iasă de mult din circulaţie se opri chiar în mijlocul străzii.

— Trebuie să ajung la aeroport. Urgenţă de familie.

— Imediat, domnule.

Şoferul nu pierdu timpul şi merse în viteză spre aeroport. Rag se întrebă dacă va supravieţui călătoriei. „La naiba, oare oamenii ăştia ştiu să conducă?”

La aeroport, sări din maşină, îi aruncă şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi se grăbi înăuntru, în speranţa că se poate îmbarca pe un zbor spre Miami. De acolo intenţiona să găsească o cale de a ajunge în Republica Dominicană. Îşi amintea vag că traiul era ieftin acolo.

Rag îi zâmbi fetei de la ghişeu.

— Am o urgenţă în familie. Trebuie să ajung la Miami cât mai repede posibil.

— Cred că mai avem trei locuri disponibile pentru următorul zbor. Este programat să decoleze în patruzeci şi cinci de minute.

— Voi lua un bilet pentru acesta.

Rag plăti cu bucurie cei opt sute de dolari pentru un bilet dus spre Miami. Să mai zici ceva de majorarea preţurilor.

Doamna Fortuna îl curta din nou. Auzi în difuzor că toate locurile fuseseră vândute pentru următoarele două zboruri, apoi anunţul că zborul lui urma să aibă loc mai devreme. Pasagerii începură deja să se adune pentru a se îmbarca în avionul cu două motoare. Rag văzu că putea duce doar douăsprezece persoane. Da. Doamna Fortuna era din nou de partea lui. Zborul durǎ doar treizeci de minute. Nu li se oferiră băuturi, nici covrigei sau alune, dar cui îi mai păsa?

Când ajunse la Miami International, îşi rezervă imediat un zbor spre Republica Dominicană. Nouă ore mai târziu, Richard Allen Goodwin se afla într-un bar, bând shoturi de tequila şi sărbătorindu-şi libertatea.

Capitolul 40

Toots, Sophie, Mavis şi Ida îi aşteptară pe Abby şi Chris la Polo Lounge. Toots voia să împărtăşească celor mai iubite persoane din viaţa ei nişte veşti extraordinare.

— Abby este întotdeauna punctuală. Mă întreb ce o reţine acum, zise Mavis. De-abia aştept să-i spun că am dat jos încă două kilograme. Ştiu că nu este mult, dar e un început. Prezenţa noastră aici împreună a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

— Suntem toate foarte mândre de tine, răspunse Toots, conştientă că, în cazul lui Mavis, laudele contau foarte mult şi o menţineau motivată. Toots nu avea nicio îndoială că vechea ei prietenă va reuşi, dar ştia că va trece ceva timp.

— Cred că eu m-am îngrăşat cu un kilogram sau două de când mă răsfăţ cu toate cerealele acelea Froot Loops şi cafelele îndulcite din abundenţă. Nu am de gând să renunţ la ţigări, ca să nu-ţi baţi gura degeaba, Mavis. Intenţionez să mă bucur de cât mai multe.

Sophie scoase o ţigară din pachet pentru a sublinia ideea, dar îşi aminti că fumatul era interzis în restaurantele din California.

— Eu chiar am mers la manichiură astăzi. Sunt convinsă că medicamentele acelea mă ajută. Am făcut doar două duşuri azi. Mâinile îmi sunt atât de OK. Ştiu că mai am mult de lucru, dar nu mai sunt atât de obsedată de microbi ca înainte. Doctorul Sameer spune că îmi revin mai repede decât majoritatea pacienţilor lui. De fapt, cred că s-a îndrăgostit puţin de mine. Este chiar drăguţ, nu credeţi? întrebă Ida, cu un licăr în ochi.

Toots o privi pe Sophie. Sophie o privi pe Toots.

— Ei drace! Nu ţi-am spus eu? Eram sigură! Puteam să bag mâna în foc! Este vorba de un bărbat! Vezi? Ţi-am spus eu. Ida, tu nu poţi trăi fără un bărbat. Asta este problema ta. Îţi este frică de singurătate şi tu spui că este vina microbilor şi dai vina pe bietul Thomas. Pe cine

credeai că păcăleşti?

— De ajuns, Sophie. Însă, Ida, să ştii că sunt de acord cu Sophie, zise Toots, uitându-se din nou la ceas. Pun pariu că Abby e blocată în trafic. Acesta este singurul lucru care nu-mi place la oraşul ăsta. Înainte ca Abby să sosească, vreau să vă spun tuturor că *The Informer* va fi pe picioare şi funcţional în şase săptămâni, poate chiar şi mai devreme, dacă e gata renovarea. În acest moment toată lumea lucrează în garajul lui Abby. Din zvonuri neoficiale, Abby a aflat că noii proprietari intenţionează să rămână în umbră şi să-şi păstreze anonimatul. Se pare că asta n-o deranjează prea mult. Este doar entuziasmată că se întoarce la muncă. O, iat-o că vine! Acum, nu uitaţi, niciun cuvânt.

Abby le văzu pe mama şi pe naşele ei şi le făcu semn cu mâna, în timp ce-şi făcu drum spre masa cunoscută acum ca masa „lor”, de când Toots îi lăsase chelnerului bacşişul acela atât de generos. Acesta îi şoptise lui Toots la ureche că acea masă era cel mai bine poziţionată pentru a observa toate starurile care intrau şi ieşeau din restaurant, şi de aici motivul pentru acel bacşiş scandalos.

— Mamă, pur şi simplu străluceşti! Eşti aşa doar când apare un bărbat nou în viaţa ta. Ai întâlnit pe cineva? Spune-mi că nu te gândeşti să te măriţi iar!

— O, pentru numele lui Dumnezeu, ai puţină încredere în mama ta, Abby! Sunt doar fericită să mă aflu aici cu prietenele şi cu fiica mea. Nu mă voi mărita din nou! Bine, nu înseamnă că voi renunţa să mă mai întâlnesc cu vreun bărbat, doar că nici nu se pune problema să mă mărit iar.

— Bun aşa. Era timpul să începi să te bucuri şi tu de anii tăi de glorie. Voi toate, de fapt.

— Abby, ne faci să credem că suntem numai bune de azilul de bătrâni, sări Sophie. Eu, cel puţin, am de gând să-mi trăiesc viaţa din plin din acest moment. Cred că-mi voi lua o vacanţă.

— Păi şi acum ce facem? Nu suntem în vacanţă?

întrebă Mavis.

— Ba da. Am făcut programare la spa începând de mâine. Tot tacâmul. Tratamente faciale, masaje, manichiură, pedichiură. Vă aduceţi aminte că v-am promis o transformare totală când am ajuns aici? M-am ocupat şi de asta. Lam angajat pe specialistul în machiaj al lui Cher. Ştiaţi că Cher are şaizeci şi trei de ani? Aşa că, dacă cineva vrea să se retragă acum, ghinion. Ida, te simţi în stare? întrebă Toots. Faptul că ea şi celelalte erau şocate de recuperarea bruscă şi prea rapidă a prietenei lor era puţin spus.

— Da, bineînţeles că sunt.

— Ce ziceţi de epilatul ăla de care am vorbit? întrebă Mavis.

Abby se uită la mama ei şi scutură din cap.

— Nu-mi spune că veţi face şi asta!

— Nu, nu-ţi voi spune asta, deşi Ida s-a epilat şi pe-un-de-ştii-tu. Şi de mai multe ori, aş adăuga.

— Şi tu cum ai aflat asta? o întrebă Abby pe mama ei.

— Ida, spune-i adevărul, te rog, insistă Toots.

— Aşa este, Abby. Am fost dintotdeauna deschisă la noi experienţe. Încă mai sunt, doar că… ceea ce am avut a fost… un mic hop.

Sophie prinse ocazia să o sâcâie pe Ida.

— Atâta timp cât e la mijloc şi un bărbat. Nu-i aşa? Pun pariu pe cinci dolari că nu va trebui să te târâm în camera de epilare sau cum naiba s-o fi numind.

— Pupă-mă în fund, Sophie, replică Ida imediat, cu un zâmbet răutăcios pe chip.

Începură să râdă toate, păstrându-şi atenţia spre intrarea în restaurant. Abby le privi pe aceste femei dragi ei, bănuind totuşi că acest prânz avea să dezvăluie mai multe decât crezuse iniţial.

Chelnerul lor, Manolo, se apropie de masă cu o sticlă de şampanie.

— Doamnă?

Toots ura să înceapă sărbătorirea mai devreme, dar decise că nu mai conta acum. O sărbătorire era ce era.

— Da, Manolo, scoate dopul, te rog.

— Mamă, de ce bem şampanie la prânz? Oamenii muncitori, ca mine, nu beau şampanie la prânz. Doar turiştii, care apoi trag un pui de somn.

— Abby, trebuie musai să bem şampanie cu un motiv? De ce oare oamenii cred că trebuie să ai un motiv pentru orice ai de gând să faci? Este mai mult decât prostesc. Este ca şi cum ai păstra vesela de bună calitate şi tacâmurile de argint pentru vizita puţin probabilă a Reginei. Relaxează-te, draga mea.

— Bine, mamă, mă relaxez. Abby era mai mult decât sigură că mama ei plănuia ceva, şi că cele trei naşe ale sale ştiau despre ce este vorba.

Manolo umplu paharele înalte de cristal cu şampania rozalie şi acidulată.

— Până şi şampania e roz, exclamă Mavis. Eu pot lua doar o gură. Alcoolul nu face parte din dieta mea.

— Nu-ţi face griji, Mavis. Beau eu şi paharul tău, îi zise Sophie.

— O, uite-l, a ajuns şi el!

Abby se uită în direcţia indicată de mama ei. Chris Clay în carne şi oase. Abby îi cercetă chipul, apoi îi măsură de sus până jos corpul musculos, sexy.

Chris se aplecă şi o sărută pe Toots pe obraz. Apoi, una câte una, şi naşele primiră câte un sărut. Când ajunse la Abby, el ezită o secundă, înainte de a o săruta pe buze. Dură mai mult de trei secunde. În faţa mamei ei. În faţa naşelor ei.

— Mi-a fost dor de tine, Abby.

— Dor? Nu cred. Suntem la Hollywood. Am auzit că te întâlneşti cu următorul mare star al Hollywoodului.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Chris.

— Eu, răspunse Toots. Voi doi aveţi de gând să încetaţi cu ciondăneala? V-am invitat pe amândoi aici

pentru o celebrare specială. Chris, tu nu ai un pahar de şampanie. Toots aruncă o privire în jur după Manolo. Chelnerul o văzu şi se apropie repede de masă, unde îi turnă lui Chris un pahar din băutura acidulată.

— Aş vrea să propun un toast, zise Toots, cu o strălucire în ochi.

— Pentru noi începuturi!

Ridicară paharele de cristal, spunând într-un glas:

— Pentru noi începuturi!

— Mamă, sunt sigură că este mai mult de atât. Expresia de pe chipul tău o cunosc prea bine.

— Abby, dacă n-ai avea douăzeci şi şase de ani, ţi-aş spune să te duci imediat în camera ta.

Manolo îşi făcu din nou apariţia la masa lor, de această dată cu meniurile pentru prânz. În următoarele zece minute, toată lumea studie oferta. Când chelnerul se întoarse să le ia comanda, în jurul mesei plutea un aer de emoţie reţinută.

Fiecare atinsese un punct de hotar important pe plan personal şi nu putea fi decât mai bine de acum încolo.

— Eu nu vreau încă un hamburger. Nu sunt sigură ce vreau, zise Abby cercetând meniul.

— Lasă-mă să comand eu pentru tine, se oferi Chris.

— Cred că este o idee minunată. Uneori, îi ia o veşnicie să se hotărască, observă Toots.

Manolo se întoarse spre masă pentru a le lua comanda.

Chris vorbi înainte ca altcineva să apuce să spună un cuvânt.

— Această doamnă minunată va lua o friptură, un file de muşchi, gătit în sânge. Un cartof copt umplut cu de toate. Şi o garnitură din legumele pe care le aveţi disponibile astăzi. Aveţi grijă să nu fie prea făcute, ci doar puţin crocante, doar cât să pocnească în gură.

Toots şi cele trei naşe se holbară la Chris de parcă abia picase din cer şi aterizase la masa lor.

— De unde ştii tu ce-i place lui Abby să comande? îl întrebă Toots pe Chris. Abby niciodată… cu excepţia doar… nu mai contează. Cred că voi doi aveţi un secret. Am dreptate? Toots se uită la fiica ei, o văzu roşind, apoi la Chris şi îi observă zâmbetul larg. Ei bine, văd că ceva se întâmplă. Şi cred că este minunat. Am văzut eu cum vă uitaţi unul la altul.

— Mamă! Te rog, nu acum. Aminteşte-ţi că suntem aici ca să sărbătorim ceva sau ai uitat?

— Nu, Abby, nu am uitat. Poate sunt bătrână, dar nu senilă.

— Încetează să ne mai ţii în suspans!

— Toots, draga mea, sunt complet de acord cu fina mea. Îţi face mare plăcere să ne ţii încordate, zise Mavis.

— Dă-i drumul, Toots, sau îţi trag una chiar aici în mijlocul restaurantului Polo Lounge. Sophie râdea, şi ochii ei căprui şi calzi străluceau ca ambra.

— Ida, ai vrea şi tu să adaugi ceva? întrebă Toots. „Oare de ce se grăbeşte toată lumea?”

— Nu, îmi doresc doar să ne spui odată până nu ajunge mâncarea.

— O, bine, bine, nu vă mai ţin în suspans. În această dimineaţă am primit un telefon prin care mi s-a spus că oferta mea a fost acceptată. Toots făcu o pauză, savurând momentul, cercetând atent chipurile persoanelor pe care le iubea cel mai mult din lume. Văzându-le privirile inexpresive, ea continuă: Cum vă spuneam, am primit un telefon spunându-mi că oferta pe care am făcut-o pentru o casă minunată a fost acceptată.

Dacă n-ar fi fost frânturile de conversaţie de la celelalte mese, clinchetul tacâmurilor de argint pe vesela de porţelan şi şuierul fin al adierii calde ce străbătea grădina, Toots ar fi zis cu siguranţă că putu auzi un oftat.

— Sunt acum proprietarul oficial al casei răposatului Aaron Spelling.

Mavis, Ida şi Sophie izbucniră în hohote de râs.

Chris şi Abby dădură roată mesei pentru a o

îmbrăţişa pe Toots.

— Mamă, eşti nebună, ştii asta, nu? Dar eşti şi cea mai bună mamă din lumea întreagă. Sunt atât de bucuroasă că eşti mama mea! Sophie, Mavis şi Ida, n-aş fi putut avea un trio mai perfect de naşe. Acum de-abia aştept să dorm o noapte în noua ta casă. Doar gândiţi-vă, vom fi toate împreună. Şi, mamă, de îndată ce proprietarul misterios al *The Informer* îl pune pe picioare şi îi dă drumul, mă voi asigura că primeşti primul număr cald încă de la tipar!

Toots zâmbi până ce văzu strălucirea şireată din ochii fiicei ei. Ştia acea privire.

— Ce este?

Abby rânji.

— Ştii cât de mult vânez eu un pont adevărat, nu? Ei bine, doamnelor şi domnule, lucrez acum la cel mai mare pont care a lovit vreodată oraşul acesta! Şi va fi la loc de cinste în primul număr! Nici să nu vă gândiţi să mă-ntrebaţi despre ce e vorba, pentru că aşa nu va mai fi Ştirea anului. Va trebui să aşteptaţi ca toţi ceilalţi.

Abby se întoarse spre Chris Clay, cu ochii tăioşi, şi spuse:

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să comanzi pentru mine. Sunt mai mult decât capabilă să o fac şi singură. Se întoarse apoi spre femei şi se strădui să zâmbească, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am o grămadă de treabă de făcut. Vorbim mai târziu. Le făcu cu mâna vesel şi părăsi grădina. Toţi ochii fură aţintiţi asupra ei, însă Abby nu privi înapoi.

— Ce-a fost asta? întrebă Toots temătoare.

— Cred că ştie, zise Sophie, şi te va da de gol, Toots.

— Am văzut lacrimi în ochii ei. Cel puţin aşa cred, că erau lacrimi, comentă şi Mavis.

— Nu! sări Ida cu vocea ei de atotştiutoare. Lacrimile acelea erau toate pentru tine, tinere, zise ea, arătând spre Chris. Tu eşti cel pe care-l vizează cu ştirea ei.

Chris aruncă o privire în jurul mesei la femeile care îl

priveau acum ca pe un extraterestru de pe altă planetă. Până şi Toots, care de obicei se uita la el doar cu dragoste şi afecţiune. Nu ştia dacă să plângă sau să se ridice şi să o ia la fugă spre maşină. Alese maşina, scuzându-se în timp ce se ridică de la masă.

— Am nevoie de o ţigară, zise Sophie. Haide, Toots, să mergem în parcare.

Un moment mai târziu, pufăind furioase, cele două femei se holbau una la alta.

— Crezi că ea ştie, Sophie? Oare are Ida dreptate? Chris… nuuu, trebuie să fie vina noastră. O, Dumnezeule, ce vom face?

Sophie scoase un inel gros de fum şi îl privi cum se aşază cuminte deasupra capului lui Toots.

— Ne suspectează, Toots. Şi Ida ar putea avea dreptate. Cred că se mai întâmplă ceva şi între Abby şi Chris. Apropo, ştiai că în această dimineaţă a fost livrat un preşuleţ de rugăciune în bungalow-ul Idei? Menajera mea mi-a spus. Eu zic să ne continuăm planurile. Hai să ne întoarcem şi să ne terminăm şampania. Avem tot restul după-amiezii să plănuim următoarea mişcare. Am nişte idei grozave.

— Ştii ceva, Sophie, şi eu am câteva idei. Cred că, între noi două fie vorba, pot garanta fiicei mele nişte ponturi pentru câteva luni bune. S-ar putea să ne iasă şi un interviu în exclusivitate.

Sophie ridică palma şi Toots o lovi uşor.

— Hei, Toots, îţi dai seama că toate patru la un loc facem două sute şaizeci de ani de experienţă de viaţă?

— Şi asta ce înseamnă?

— Ne folosim de toţi anii aceştia de experienţă. Ai spus că vrei să o faci pe Abby o forţă în industria tabloidelor. Ce? Vrei să-ţi desenez o hartă?

Toots râse, vocea cristalină răsunând în întreaga parcare.

— Îmi place cum gândeşti, Sophie. Cred că eşti aproape la fel de machiavelică şi tu ca şi mine.

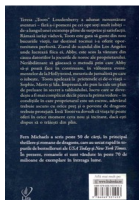
— Voi lua asta ca un compliment, Toots.

— Încă un lucru. Nu sunt deloc pregătită să mă las de fumat.

— Nici eu.

— Cred că e timpul să terminăm şampania aia.

Sfârșit

Teresa „Toots" Loudenberry a adunat nenumărate aventuri – fără a-i pomeni pe cei opt soţi mult iubiţi – de-a lungul unei existenţe pline de surprize şi satisfacţii. Rămasă iarăşi văduvă, Toots este gata să guste din nou bucuriile vieţii, iar destinul tocmai i-a oferit oportunitatea perfectă. Ziarul de scandal din Los Angeles unde lucrează fiica ei, Abby, este scos la vânzare din cauza datoriilor la jocurile de noroc ale proprietarului. Nerăbdătoare să găsească o metodă prin care Abby să-şi poată face în continuare, în vâltoarea evenimentelor de la Hollywood, meseria de jurnalistă pe care o iubeşte, Toots apelează la prietenele ei de-o viaţă – Sophie, Mavis şi Ida. Împreună, ele pun la cale un plan de preluare în secret a tabloidului, lucru care se dovedeşte a fi mai complicat decât părea la prima vedere – în condiţiile în care proprietarul este un escroc, adevărul trebuie ascuns cu orice preţ şi o poveste de dragoste trebuie protejată. Însă Toots va dovedi că viaţa îţi poate oferi în orice moment ceva nou şi incitant, dacă eşti dispus să o trăieşti din plin.

Fern Michaels a scris peste 50 de cărţi, în principal thrillere şi romane de dragoste, care au urcat rapid în topurile de bestselleruri ale *USA Today* şi *New York Times*. În prezent, romanele ei sunt vândute în peste 70 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Lira

Află mai mult pe: www.lirabooks.ro